ସୁଖମନୀ ସାହିବ ଜୀ

Sukhmani sahib ji

ଶିଖ୍ ଧର୍ମର ପଞ୍ଚମ ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ୍ ଦେବଜୀଙ୍କ ରଚିତ ବାଣୀର

ଓଡ଼ିଆ ଅନୁବାଦ

ੴ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜੁਨ ਦੇਵ ਜੀ

ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

(ਓੜੀਆ ਕਵਿਤਾ ਅਨੁਵਾਦ)

ਸਰਦਾਰ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ 'ਡਾਕੀਆ'

ଶିଖ୍ ଧର୍ମର ପଞ୍ଚମ ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବ ଜୀ

କୃତ ୱାଣୀ

ସୁଖମନୀ ସାହିବ ଜୀ

(ସୁଖମଣି)

----: କବିତାରେ ଓଡ଼ିଆ ଅନୁବାଦ ସହିତ :----

ସର୍ଦାର୍ କିର୍ପାଲ୍ ସିଂଘ 'ଡାକୀଆ'

ଉର୍ଫ ହରିହର ଡାକୁଆ

ପୁରୁଣାପଡ଼ା, ଭବାନୀପାଟଣା-- ୭୬୬୦୦୧

ਬਾਣੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਨਾਮ:-- ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ୱାଣୀ ପୁସ୍ତକର ନାମ : – ସୁଖମନୀ ସାହିବ୍ ଜୀ

ਅਨੁਵਾਦਕ : - ਸਰਦਾਰ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ‘ਡਾਕੀਆ’

ਮੋਬਾਇਲ- ੯੪੩੭੨੨੪੯੫੮ ,੮੯੧੭੪ ੦੮੫੫੧

ਪੁਰੁਣਾਪੜਾ, ਭਵਾਨੀਪਟਣਾ-੭੬੬੦੦੧

ଅନୁବାଦକ : – ସର୍ଦାର୍ କିର୍ପାଲ୍ ସିଂଘ ‘ଡାକୀଆ’

ମୋବାଇଲ– ୯୪୩୭୨୨୪୯୫୮, ୮୯୧୭୪ ୦୮୫୫୧

ପୁରୁଣାପଡ଼ା, ଭବାନୀପାଟଣା–୭୬୬୦୦୧

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਸਾਲ :-   ੦੫-੦੧-੨੦੧੯

(ਦਸ਼ਮ ਗੁਰੂ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ-ਦਿਹਾੜਾ)

ପ୍ରକାଶନ ବର୍ଷ :-   ୦୫–୦୧–୨୦୧୯

(ଦଶମ ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଗୋବିଂଦ ସିଂଘ୍ ଜୀଙ୍କର ଜନ୍ମ–ଦିବସ)

ਸਥਾਨ :-   ਭਵਾਨੀਪਟਣਾ

ସ୍ଥାନ :-   ଭବାନୀପାଟଣା

ਮੁਦ੍ਰਕ :- ਸਰਦਾਰ ਸੁਰਿੰਦਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਭੰਬਰਾ - ਸਿੰਘ ਕੰਪਯੂਟਰਸ ,

ਭਵਾਨੀਪਟਣਾ - ਕਾਲਾਹਾਂਡੀ - ਉੜੀਸਾ ੭੬੬੦੦੧

ਮੋਬਾਈਲ- ੯੪੩੭੦੭੦੨੩੫

ମୁଦ୍ରକ :- ସର୍ଦାର୍ ସୁରିଂଦରଜୀତ୍ ସିଂଘ୍ ଭଂବରା – ସିଂଘ୍ କମ୍ପ୍ୟୁଟରସ୍ ,

ଭବାନୀପାଟଣା – କଳାହାଣ୍ଡି – ଓଡ଼ିଶା ୭୬୬୦୦୧

ମୋବାଇଲ – ୯୪୩୭୦୭୦୨୩୫

ੴ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ
ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ।।

(**ਮੂਲ-ਮੰਤ੍ਰ**)

" ੴ " ୧ଓଂକାର ସତିନାମୁ କରତା ପୂରଖୂ ନିରଭଉ
ନିରୱୈରୁ ଅକାଲ ମୂରତି ଅଜୂନୀ ସୈଭଂ ଗୁର ପ୍ରସାଦି ।।

(ଉଚ୍ଚାରଣ-- ଇକ୍ ଓଂକାର୍ , ସତ୍‌ନାମ୍ , କର୍ତ୍ତା ପୁରୁଖ୍ , ନିରଭଉ , ନିରୱୈର୍ , ଅକାଲ୍ ମୂରତ୍ , ଅଜୂନୀ, ସୈଭଂ, ଗୁର୍‌ପ୍ରସାଦ୍)

ଅର୍ଥ --ସେହି ପରମ ତତ୍ତ୍ୱ , ଯାହାର ବାଚକ ଓଂ, ସେ କେବଳ ଏକ , ଅକାଧିକ ନୁହଂତି । ସେ ସତ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ଚିରସ୍ଥିତ । ସେ ସୃଷ୍ଟିର ଜନକ ଓ ତହିଁରେ ପରିବ୍ୟାପ୍ତ । ସେ ଭୟହୀନ । ତାଙ୍କର କାହାରି ସହିତ ହେଲେ ଶତ୍ରୁତା ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ଅସ୍ତିତ୍ୱ କାଳ ପ୍ରଭାବରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁକ୍ତ । ତାଙ୍କର ଜନ୍ମ ନାହିଁ , କାରଣ ସେ ସ୍ୱତ: -ପ୍ରକାଶିତ । ସେ କେବଳ ଗୁରୁ-କୃପା ଦେଇ ହିଁ ଉପଲବ୍ଧ ହେଇଥାନ୍ତି ।

(ମୂଳ-ମନ୍ତ୍ର)

----- ::::: ପଞ୍ଚମ ନାନକ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନଦେବ ଜୀ :::::-----

(ଶିଖ୍ ଧର୍ମର ପଞ୍ଚମ ଗୁରୁ)

ଶିଖ୍‌ଧର୍ମର ପଞ୍ଚମ ନାନକ ପଞ୍ଚମ ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନଦେବଜୀଙ୍କ ଜନ୍ମ ୧୫୬୩ ଖ୍ରୀ: ଅପ୍ରେଲ୍ ୧୫ ତାରିଖରେ ଅମୃତସର୍ ଜିଲ୍ଲାର ତରନ୍‌ତାରନ ତହସିଲ୍‌ର ଗୋଇଂଦୱାଲ୍ ଗ୍ରାମରେ ହୋଇଥିଲା । ପିତା ୪ର୍ଥ ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ରାମ୍‌ଦାସ୍ ଜୀ ଓ ମାତା ୩ୟ ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ଅମରଦାସ୍ ଜୀଙ୍କ ସୁପୁତ୍ରୀ ବୀବୀ ଭାନୀଜୀ । ଅର୍ଜୁନଦେବ ବାଲ୍ୟକାଳରୁ ବାଣୀ ରଚନାରେ ଧୁରଂଧର ଥିଲେ ଏଣୁ ମାତାମହ ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ଅମରଦାସ୍ ଜୀ ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ " ଦୌହିତ୍ର ବାଣୀ ବୌହିତ୍ର " ବୋଲି କହୁଥିଲେ । ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ଅମରଦାସ୍‌ଜୀଙ୍କ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ଥିଲା ତାଙ୍କ ଦୌହିତ୍ର ଅର୍ଜୁନଦେବ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଗୁରୁଗାଦି ଲାଭ କରିବେ , ତାହା ସତ୍ୟ ହୋଇଥିଲା ।

ସେ ସତ୍ତ୍ୱଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ , ଆତ୍ମତତ୍ତ୍ୱବିତ୍ , ପୂର୍ଣ୍ଣଜ୍ଞାନୀ ଥିଲେ । ସେ ଜଲନ୍ଧର ଜିଲ୍ଲା ଫିଲ୍ଲୌର ତହସିଲ୍‌ର 'ମୌ' ଗ୍ରାମ ନିବାସୀ ଶ୍ରୀ କ୍ରିଷନ୍ ଚନ୍ଦ୍ ଙ୍କ ସୁପୁତ୍ରୀ ବୀବୀ ଗଙ୍ଗାଜୀଙ୍କ ସହିତ ବିବାହ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ପୁତ୍ର ଶ୍ରୀ ହରିଗୋବିନ୍ଦ ସାହିବଜୀ ଯିଏକି ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଶିଖ୍‌ମାନଙ୍କର ଷଷ୍ଠ ଗୁରୁ ରୂପେ ଗାଦିନସୀନ ହୋଇଥିଲେ । ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ରାମଦାସଜୀଙ୍କ ନିକଟରେ ପୂର୍ବ ଗୁରୁ ଓ ଭକ୍ତମାନଙ୍କର ସଂଗ୍ରହିତ ବାଣୀ ସମ୍ପଦ ରହିଥିଲା । ସେ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନଦେବଜୀଙ୍କୁ ଗୁରୁଗାଦି ସହିତ ସେହି ଅମୂଲ୍ୟ ସମ୍ପଦ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ।

ଆଜିର ଅମୃତସର୍ ସେତେବେଳେ 'ଗୁରୁଙ୍କ ଚକ୍କ' ନାମରେ ପରିଚିତ ଥିଲା । ସେଠାରେ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନଦେବଜୀ ଅମୃତ ସରୋବର ଖନନ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିଜ ରୋଜଗାରର ଦଶାଂଶ ଧର୍ମ-କାର୍ଯ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଦାନ କରିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କଲେ । ଏହାକୁ ଦଶବନ୍ଧ କୁହାଗଲା । ୧୫୮୮ ମସିହାରେ ସଙ୍ଗତର 'କାରସେବା' ଓ ଦଶବନ୍ଧ ଅର୍ଥ ଖର୍ଚ୍ଚରେ

ସରୋବର କାର୍ଯ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲା । ଏହାର ନାମ 'ଶ୍ରୀ ଅମୃତସର' ରଖିଲେ । ସରୋବରର ମଧ୍ୟଭାଗରେ ସେ 'ହରିମନ୍ଦିର ସାହିବ'ର ମୂଳଦୁଆ ପକାଇବାକୁ ସ୍ଥିର କଲେ । ମୁସଲ୍‌ମାନ୍ ଶ୍ରଦ୍ଧାଳୁ ସାଇଁ ମୀଆଁମୀରଙ୍କ କରକମଳରେ ଉକ୍ତ ହରିମନ୍ଦିର ସାହିବଜୀର ମୂଳଭିତ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହାଥିଲା ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନଦେବଜୀଙ୍କ ମହାନୁଭବତା ।

ଗୁରୁ ନାନକଦେବଜୀ , ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦଦେବଜୀ , ଗୁରୁ ଅମର୍‌ଦାସ୍‌ଜୀ , ଗୁରୁ ରାମଦାସ୍‌ଜୀଙ୍କ ଲିଖିତ ବାଣୀ , ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ସଂଗ୍ରହିତ ବାଣୀ ଓ ନିଜ ଲିଖିତ ବାଣୀ ଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ପାଦନା କରି ଶିଖ୍‌ଧର୍ମର ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥ 'ଆଦି ଶ୍ରୀ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହିବଜୀ'ର ରଚନା କଲେ , ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନଦେବଜୀ । ସମ୍ପାଦନା ଓ ପାଣ୍ଡୁଲିପି ପ୍ରସ୍ତୁତିରେ ଭାଇ ଗୁରୁଦାସ୍ ଜୀ ସେବା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । 'ଆଦି ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହିବଜୀ'ଙ୍କ ପ୍ରଥମ ସ୍ୱରୂପ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବା ପରେ ତାହାଙ୍କୁ ହରିମନ୍ଦିର ସାହିବଜୀ ଠାରେ ୧୬୦୪ ଖ୍ରୀ: ରେ ପ୍ରକାଶିତ କରାଯାଇଥିଲା । 'ବାବା ବୁଢା ଜୀ' ପ୍ରଥମ ଗ୍ରନ୍ଥୀ ଭାବରେ ଦାୟିତ୍ୱ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ଦେବଜୀଙ୍କ ସର୍ବାଧିକ ବାଣୀ ଏଥିରେ ସଂଯୋଜିତ ହୋଇଛି । ତାଙ୍କ ବାଣୀ ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ 'ସୁଖମନୀ ସାହିବ' ଗୋଟିଏ ମୁଖ୍ୟବାଣୀ ।

ଶିଖ୍‌ଧର୍ମର ପ୍ରଚାର ପ୍ରସାରରେ ହିନ୍ଦୁ ଓ ମୁସଲ୍‌ମାନ ମାନେ ବହୁତ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଥିଲେ । ଅନେକ ଲୋକ ଶିଖ୍ ହୋଇଥିଲେ , ଏହା ତାଙ୍କ ପୁରୋହିତମାନଙ୍କୁ ବିଶେଷ କଷ୍ଟ ଦେଲା । ସେମାନେ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁବଦେବଜୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମୋଗଲ ବାଦ୍‌ଶାହ ଜାହାଙ୍ଗୀରଙ୍କ ନିକଟରେ ଅଭିଯୋଗ ଆଣିଲେ । ନିଜ ଧର୍ମ ତ୍ୟାଗ କରି ମୁସଲ୍‌ମାନ୍ ହୋଇଯିବା ପାଇଁ ଆଦେଶ ଦିଆଗଲା । ତାହାକୁ ସ୍ୱୀକାର ନକରିବାରୁ ୩୦ ମଇ ୧୬୦୬ ମସିହାରେ ତାଙ୍କୁ ଅସହ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦେଇ ସହିଦ କରି ଦିଆଗଲା । ସହିଦ ହେବାକୁ ହିଁ ହେବ , ସେ ତାହା ଜାଣି ପାରିଥିଲେ ଏଣୁ ପୁତ୍ର ହରିଗୋବିନ୍ଦଙ୍କୁ ଗୁରୁ-ଗାଦି ପ୍ରଦାନ କରି ସାରିଥିଲେ ।

ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ନବମ ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ତେଗ୍‌ବାହାଦୁର୍‌ଜୀଙ୍କ ରଚିତ ବାଣୀ ଗୁଡ଼ିକୁ ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ ସିଂଘ୍ ଜୀ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହିବରେ ସଂଯୋଜିତ କରାଇଲେ , ସେବଠାରୁ ଶିଖ୍‌ଧର୍ମରେ କୌଣସି ଦେହଧାରୀ ମଣିଷକୁ ଗୁରୁ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ ନକରି ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହିବଜୀଙ୍କୁ 'ଆଦି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହିବଜୀ' ନାମରେ ସଂବୋଧନ କରି ଦଶଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ୟୋତି ସ୍ୱରୁପ ମାନି ଶ୍ରଦ୍ଧା ଜ୍ଞାପନ କରାଯାଉଛି ।

-----((((()))))-----

--- : ଅନୁବାଦକଙ୍କ ଦିପଦ :---

ପ୍ରିୟ ପାଠକ ବନ୍ଧୁ,

ୱାହିଗୁରୁ ଜୀ କା ଖାଲ୍‌ସା , ୱାହିଗୁରୁ ଜୀ କୀ ଫତେହ୍ ।

ଦାସ ସର୍‌ଦାର୍ କିର୍‌ପାଲ୍ ସିଂଘ୍ 'ଡାକୀଆ' ଉର୍ଫ ହରିହର 'ଡାକୁଆ' ଜଣେ ଓଡ଼ିଆ ଶିଖ୍ । ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାଭାଷୀ ଭାଇ ଭଉଣୀଙ୍କ ପାଇଁ ଶିଖ୍ ଧର୍ମର ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥ ଆଦି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହିବ ଜୀର ୧)- ଜପୁଜୀ ସାହିବ ଜୀ , ୨)-ଆନନ୍ଦ ସାହିବ ଜୀ , ୩)- ସୁଖମନୀ ସାହିବ ଜୀ , ଓ ୪)- ସଲୋକ ମହଲା ନୌୱାଁକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ ଦାସ ଅନୁବାଦ କରିଛି । ଏଥି ନିମନ୍ତେ ପରମପିତା ପରମେଶ୍ୱର ୱାହିଗୁରୁ ଦାସ ଉପରେ ଅସୀମ କୃପା ବର୍ଷଣ କରିଥିବା ଦାସ ଅନୁଭବ କରିଛି ।

ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହିବ ଜୀ ଗୁରୁମୁଖୀ ଲିପିରେ ଲିଖିତ । ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥରେ ୬ ଜଣ ଶିଖ୍ ଗୁରୁ , ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରାନ୍ତର ୧୫ ଜଣ ଭକ୍ତ, ୧୧ ଜଣ ଭାଟ୍ ଓ ୪ ଜଣ ଶିଷ୍ୟଙ୍କର ବାଣୀ ବିଭିନ୍ନ ଭାଷା ଓ ବିଭିନ୍ନ ରାଗ ରାଗିଣୀରେ ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇଛି ।

୧)-- ୬ ଜଣ ଗୁରୁ- ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ନାନକ ଦେୱ ଜୀ, ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ଜୀ , ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ରାମଦାସ ଜୀ , ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଅରଜୁନ ଦେୱ ଜୀ , ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ତେଗ ବାହାଦୁର ଜୀ ।

୨)-- ୧୫ ଜଣ ଭକ୍ତ- କବୀର ଜୀ, ନାମଦେୱ ଜୀ , ରୱିଦାସ ଜୀ , ତ୍ରିଲୋଚନ ଜୀ , ଫରୀଦ ଜୀ , ବୈଣୀ ଜୀ , ଧନ୍ନା ଜୀ , ଜୈଦେୱ ଜୀ , ଭୀଖଣ ଜୀ , ସୁରଦାସ ଜୀ , ପରମାନନ୍ଦ ଜୀ , ସୈଣ୍ ଜୀ , ପୀପା ଜୀ , ସଧନା ଜୀ , ରାମାନନ୍ଦ ଜୀ ଆଦି ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରାନ୍ତର ଭକ୍ତ ମାନଙ୍କର ବାଣୀ ଶାମିଲ କରା ଯାଇଛି ।

୩)-- ୧୧ ଜଣ ଭାଟ୍ - କଲ୍ଲସହାର୍ , ଜାଲପ୍ ,କୀରତ୍ ,ଭିକ୍‌ଖା , ସଲ୍‌ହ , ଭଲ୍‌ହ , ନଲ୍‌ହ , ବଲ୍‌ହ , ମଥୁରା , ଗୟନ୍ଦ , ହରିବଂସ ।

୪) -- ୪ ଜଣ ଶିଷ୍ୟ - ଭାଇ ମରଦାନା ଜୀ , ବାବା ସୁଂଦର ଜୀ , ଭାଇ

ସତ୍ତା ଜୀ ଓ ଭାଇ ବଲୱଂଡ ଜୀ ।

୫)-- ରାଗ -- ୩୧ ରାଗ , ରାଗିଣୀ

୬)-- ଭାଷା-- ବହୁ ଭାଷା , ପୂରା ବିଶ୍ୱରେ ଏ ଗୋଟିଏ ଗ୍ରନ୍ଥ ଯେଉଁଟା କି ଏତିକି ଭାଷାରେ ରଚିତ ହୋଇଅଛି । ଅରବୀ , ଫାରସୀ , ଉର୍ଦ୍ଦୁ , ସିନ୍ଧୀ , ସଂସ୍କୃତ (ତତ୍ସମ ଓ ତଦ୍ଭବ) , ସାଧୁକ୍କଡ଼ୀ (ବ୍ରଜ ଭାଷା) , ଗୁଜରାତୀ , ରାଜସ୍ଥାନୀ , ମରାଠୀ , ଓଡ଼ିଆ , ବଂଗାଲୀ , ଅୱଧୀ , ଆଓରି ଅନେକ କେତୋଟି ଭାଷା ଯାହା ମୁଁ କହି ପାରୁ ନାହିଁ । ଗୁରୁ ନାନକ ଦେୱ ଜୀ ଯେଉଁ ଯେଉଁ ପ୍ରାନ୍ତକୁ ଭ୍ରମଣ କରିଛନ୍ତି , ସେ ପ୍ରାନ୍ତର ଭାଷା ମଧ୍ୟ ମିଶାଇ ଲେଖିଛନ୍ତି । ଏତିକି ଭାଷାରେ ଲିଖିତ ଗ୍ରନ୍ଥର ଅନୁବାଦ କରିବାଟା ସହଜ ନୁହେଁ । ଏତେ ଗୁଡ଼ିଏ ଭାଷାରେ ରଚିତ ବାଣୀ ଓ ଭାବର ଉଚିତ ନିର୍ବହନ ପୂର୍ବକ ଅନୁବାଦ କାର୍ଯ୍ୟ ସରଳ ନ ଥିଲା । ଦଶମ ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ ସିଂଘ ଜୀ ଖାଲ୍ସା ପନ୍ଥର ସୃଜନ ସମୟରେ ଶିଖ୍ ମାନଙ୍କର ପରୀକ୍ଷା ନେଇ ଯେଉଁ ପାଞ୍ଚ ଜଣ (ଭାଇ ଦୟା ସିଂଘ ଜୀ , ଭାଇ ଧରମ ସିଂଘ ଜୀ , ଭାଇ ହିମ୍ମତ ସିଂଘ ଜୀ , ଭାଇ ମୁହକମ ସିଂଘ ଜୀ , ଭାଇ ସାହିବ ସିଂଘ) ଙ୍କୁ ପଞ୍ଚ ପ୍ୟାରେ ପଦବୀ ପ୍ରଦାନ କରି ଥିଲେ , ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ଭାଗ୍ୟବାନ ଥିଲେ ଓଡ଼ିଆ ଯୁବକ , ପୁରୀ ନିବାସୀ “ ହିମ୍ମତ ରାୟ ” । ଅମୃତ ପାନ କଲା ପରେ ତାଙ୍କର ନାମ “ ହିମ୍ମତ ସିଂଘ ” କରା ଗଲା । ଏହାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି କେହିହେଲେ ଜଣେ ଉତ୍କଳୀୟ ଶିଖ୍ ଶିଖ୍ଧର୍ମର ପ୍ରଚାର ପ୍ରସାର ନିମନ୍ତେ ଚେଷ୍ଟିତ ହୋଇ ଥାଆନ୍ତା । ତେଣୁ ଏହି ଦାସ ଦ୍ୱାରା କରା ଯାଇଥିବା କିଞ୍ଚିତ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ବୃଥା ହେବ ନାହିଁ । ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ଆହୁରି ଆଗକୁ ବଢ଼ିବ , ଦାସ ଏହି ଆଶା ରଖିଚି ।

ମୂଳବାଣୀକୁ ସର୍ଦାର୍ ସୁରିଂଦରଜୀତ୍ ସିଂଘ୍ ‘ଭଂବରା’ ମୂଳ ଗୁରମୁଖୀରୁ ଓଡ଼ିଆ ଲିପିକୁ ଲିପ୍ୟନ୍ତର କରିଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ମାନେ ନିୟମିତ ମୂଳବାଣୀକୁ ପାଠ କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ସେମାନେ କିଞ୍ଚିତ ସାବଧାନତା ଅବଲମ୍ବନ କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ ।

ଗୁରମୁଖୀ ଲିପି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ----

ଅ , ଆ, ଇ , ଈ , ଉ , ଊ , ଏ , ଐ , ଓ , ଔ - ଏ ଗୁଡ଼ିକ ସ୍ୱର ବର୍ଣ୍ଣ , ଅନ୍ୟ ଅକ୍ଷର ଗୁଡ଼ିକ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ବର୍ଣ୍ଣ । ଯଥା :-

କ ଖ ଗ ଘ ଙ

ଚ ଛ ଜ ଝ ଞ

ଟ ଠ ଡ ଢ ଣ

ତ ଥ ଦ ଧ ନ

ପ ଫ ବ ଭ ମ -- ଏ ଗୁଡ଼ିକ ବର୍ଗ୍ୟ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ବର୍ଣ୍ଣ ।

ୟ ର ଲ ୱ ଡ଼ --ଏ ଗୁଡ଼ିକ ଅବର୍ଗ୍ୟ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ବର୍ଣ୍ଣ ।

ସ୍ୱର ବର୍ଣ୍ଣ ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ଅ, (ହ୍ରସ୍ୱ) ଇ , ଓ (ହ୍ରସ୍ୱ) ଉ ଲଘୁ ସ୍ୱର ବର୍ଣ୍ଣ ।

ଏ ଗୁଡ଼ିକର ଉଚ୍ଚାରଣ ଲଘୁଭାବରେ ଉଚ୍ଚାରିତ ହୁଏ । ସମସ୍ତ ସ୍ୱରବର୍ଣ୍ଣକୁ ଲଗା, ମାତ୍ରା ଭାବରେ , ବ୍ୟଞ୍ଜନ ବର୍ଣ୍ଣ ଗୁଡ଼ିକରେ ଲଗା ଯାଇ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଏ ଓ ଉଚ୍ଚାରଣ କରାଯାଏ । ହ୍ରସ୍ୱ ସ୍ୱର ବର୍ଣ୍ଣ ଲାଗିଥିବା ବ୍ୟଞ୍ଜନ ବର୍ଣ୍ଣ ଗୁଡ଼ିକ ସମୟ ଦୃଷ୍ଟିରୁ କମ ସମୟ ପାଇଁ ବା ଲଘୁ ଉଚ୍ଚାରଣ ଓ ଦୀର୍ଘ ସ୍ୱର ଲଗାମାତ୍ରା ଲାଗିଥିବା ବ୍ୟଞ୍ଜନ ବର୍ଣ୍ଣ ଗୁଡ଼ିକ ସମୟ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ପାଇଁ ବା ଦୀର୍ଘ ଉଚ୍ଚାରଣ କରାଯାଏ ।

୧)-- ମୂଳପାଠ ଗୁଡ଼ିକୁ ଉଚ୍ଚାରଣ କଲାବେଳେ ଶବ୍ଦର ଶେଷ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ଅକ୍ଷର ଯଦି ଅକାରାନ୍ତ ହୋଇଥାଏ ତେବେ ତାହା ହସନ୍ତଯୁକ୍ତ କରି ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବେ ।

ଯଥା : --- ଶବ୍ଦ ଉଚ୍ଚାରଣ

ନାନକ --- କ ----କ୍ (ନାନକ୍)

ଲଖ --- ଖ ----ଖ୍ (ଲଖ୍)

ଚୁପ --- ପ ---- ପ୍ (ଚୁପ୍)

ତାର --- ର ---- ର୍ (ତାର୍)

୨)-- ଶବ୍ଦର ଶେଷ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ଅକ୍ଷରରେ ଯଦି ହ୍ରସ୍ୱ ଇ କାର ଲାଗିଥାଏ ତେବେ (ହ୍ରସ୍ୱ) ଇକାରକୁ ବାଦ୍ ଦେଇ ହସନ୍ତ ଲଗାଇ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବେ ।

ଯଥା --- ଶବ୍ଦ ଉଚ୍ଚାରଣ

ମୂରତି --- ତି ---- ତ୍ (ମୂରତ୍)

ପ୍ରସାଦି --- ଦି ---- ଦ୍ (ପ୍ରସାଦ୍)

ସୋଚି --- ଚି ---- ଚ୍ (ସୋଚ୍)

ନାଲି --- ଲି ---- ଲ୍ (ନାଲ୍)

ଘସି --- ସି ---- ସ୍ (ଘସ୍)

ହରି --- ରି ---- ର୍ (ହର୍)

ହୁକମି --- ମି ---- ମ୍ (ହୁକମ୍)

୩)--- ଶବ୍ଦର ଶେଷରେ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ବର୍ଣ୍ଣ ଥିଲେ ଓ ସେଥିରେ ହ୍ରସ୍ୱ ଉ କାର ମାତ୍ରା ଲାଗିଥିଲେ , ହ୍ରସ୍ୱ ଉକାରକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ସେଥିରେ ହସନ୍ତ ଲଗାଇ ପାଠ କରିବେ ।

ଯଥା --- ଶବ୍ଦ ଉଚ୍ଚାରଣ

ମୋହୁ --- ହୁ ----ହ୍ (ମୋହ୍)

ସଚୁ --- ଚୁ ----ଚ୍ (ସଚ୍)

ହୁକମୁ --- ମୁ ---- ମ୍ (ହୁକମ୍)

ମସୁ --- ସୁ ---- ସ୍ (ମସ୍)

କାଗଦୁ --- ଦୁ ---- ଦ୍ (କାଗଦ୍)

ସାରୁ --- ରୁ ---- ର୍ (ସାର୍)

ଏହୁ --- ହୁ ---- ହ୍ (ଏହ୍)

୪)--- ଶେଷ ବର୍ଣ୍ଣଟି ହ୍ରସ୍ୱ 'ଇ' ହୋଇଥିଲେ 'ଇ' ବଦଲରେ ଲଘୁ 'ଏ' ଉଚ୍ଚାରଣ କରନ୍ତୁ ।

ଯଥା --- ଶବ୍ଦ ଉଚ୍ଚାରଣ

କୋଇ --- ଇ --- ଏ (କୋଏ)

ନାଇ --- ଇ ---- ଏ (ନାଏ)

୫)--- ଶେଷ ବର୍ଣ୍ଣଟି ହ୍ରସ୍ୱ 'ଉ' ହୋଇଥିଲେ 'ଉ' ବଦଲରେ 'ଓ' ଉଚ୍ଚାରଣ କରନ୍ତୁ ।

ଯଥା --- ଶବ୍ଦ ଉଚ୍ଚାରଣ

ନାଉ --- ଉ ---- ଓ (ନାଓ)

ଭାଉ --- ଉ ---- ଓ (ଭାଓ)

ଦରିଆଉ --- ଉ ---- ଓ (ଦରିଆଓ)

ତାଉ --- ଉ ---- ଓ (ତାଓ)

ମୂଳପାଠକୁ କିଛି ଦିନ ଏ ଭଳି ପଢ଼ିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତୁ ଅଥବା କୌଣସି ଜ୍ଞାନୀ କିମ୍ବା ପାଠୀଙ୍କ ଠାରୁ ଉପଦେଶ ପ୍ରାପ୍ତ କରନ୍ତୁ । ଆପଣଙ୍କ ମୂଳପାଠ ଉଚ୍ଚାରଣ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇ ଯିବ ।

ମୂଳବାଣୀକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ ଅନୁବାଦ କଲା ବେଳେ ସ୍ୱର୍ଗତ ସର୍‌ଦାର୍‌ ଦରସନ୍‌ ସିଂଘ୍‌ ୱିର୍କ ଜୀ, ସ୍ୱର୍ଗତ ସର୍‌ଦାର୍‌ ଉଜାଗର୍‌ ସିଂଘ୍‌ ସଂଧୁ ଜୀ , ସ୍ୱର୍ଗତ ସର୍‌ଦାର୍‌ କର୍‌ତାର୍‌ ସିଂଘ୍‌ ସଂଧୁ ଜୀ, ସ୍ୱର୍ଗତ ସର୍‌ଦାର୍‌ ତାରା ସିଂଘ୍‌ ଭମ୍ବ୍ରା ଜୀ (ପ୍ରଧାନ- ଗୁରୁଦୁଆରା) ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ସାହାଯ୍ୟ ଦେଇ ଦାସକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିଥିବାରୁ ଦାସ ଚିରୋପକୃତ ରହିଛି ଓ ରହିବ । ସ୍ୱର୍ଗତ ସର୍‌ଦାର୍‌ ତରଲୋକ ସିଂଘ ସଗ୍‌ଗୁ ଜୀ ଯେଉଁ ସାହାଯ୍ୟ , ସହାନୁଭୂତି ଓ ଉତ୍ସାହ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ତାହା କଦାପି ଭୁଲିବାର ନୁହେ ।

ପୁସ୍ତକ ଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରକାଶନ ଅବସରରେ ଦାସ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରୁଛି । ପରମପିତା ପରମେଶ୍ୱର ୱାହେଗୁରୁ ଦିବଂଗତ ମହାପୁରୁଷ ମାନଙ୍କ ଆତ୍ମାକୁ ଆପଣା ଚରଣ ତଳେ ଶରଣ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ନତମସ୍ତକ ହୋଇ ଅର୍‌ଦାସ୍‌ କରୁଛି ।

ଯେଉଁ ବନ୍ଧୁମାନେ ପ୍ରକାଶନର ଦାୟିତ୍ୱ ନେଇଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଦାସ କୃତଜ୍ଞତା ପ୍ରକାଶ କରୁଛି , ୱାହିଗୁରୁ ତାଙ୍କୁ ଜାଗତିକ ଓ ଆତ୍ମିକ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତୁ ।

ଭୁବନ୍‌ବାଣୀ ଟ୍ରସ୍‌ଟ୍ , ଲଖନୌ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ ଆଦି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହିବ ଜୀର ହିଂଦୀ ଅନୁବାଦର ସାହାଯ୍ୟ ବିନା ଏହି ଓଡ଼ିଆ ଅନୁବାଦ ସମ୍ଭବ ନଥିଲା ଏଣୁ ଏହାର ହିଂଦୀ ଅନୁବାଦକ ଡା: ମନ୍‌ମୋହନ୍ ସହଗଲ୍‌ଙ୍କ ନିକଟରେ ଏହି ଦାସ ଋଣୀ ରହିଲା ।

ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଓ ଲିପିରେ ଅନୁବାଦ ଓ ଲିପ୍ୟନ୍ତରଣ କରି ଲେଖିବା ଅବସରରେ ଅନେକ ତୃଟି , ଭୁଲ୍‌ଭଟକା କରି ଥିବି , ଯୋଡ଼ ହସ୍ତରେ କ୍ଷମା ମାଗୁଛି । ଭୁଲ୍ ତୃଟି ଜଣାଇ ଦେଇ କୃତଜ୍ଞ କରିବା ହେବେ ।

ଏକ ତୁଚ୍ଛ-ସେବକ --ସର୍‌ଦାର୍ କିର୍‌ପାଲ୍ ସିଂଘ୍ 'ଡାକୀଆ' ,

ଉର୍ଫ ହରିହର ଡାକୁଆ ,

ଭବାନୀପାଟଣା,

୦୫ /୦୧/୨୦୧୯ ,

(ଦଶମ ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଗୋବିଂଦ ସିଂଘ୍ ଜୀଙ୍କ ଜନ୍ମ-ଦିୱସ)

-----((((()))))-----

ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮਹਲਾ ੫॥

ଗଉଡ଼ୀ ସୁଖମନୀ ମହଲା ୫ । ।

--- ଗଉଡ଼ୀ ରାଗରେ (ସୁଖମଣି) ସୁଖମନୀ ନାମକ ବାଣୀ ଶିଖ୍ ଧର୍ମର ପଞ୍ଚମ ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବ ଜୀ ରଚନା କରିଛନ୍ତି---

॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

।। ୧ଓ ଏକଓଁକାର ସତ୍‌ଗୁର୍ ପ୍ରସାଦ୍ । ।

ਸਲੋਕ ***/ / ସଲୋକ*** । । **ଶ୍ଲୋକ** । ।

ਆਦਿ ਗੁਰਏ ਨਮਹ॥ ਜੁਗਾਦਿ ਗੁਰਏ ਨਮਹ॥

ਸਤਿਗੁਰਏ ਨਮਹ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵਏ ਨਮਹ॥ ੧॥

ଆଦି ଗୁରଏ ନମହ / / ଜୁଗାଦି ଗୁରଏ ନମହ / /

ସତିଗୁରଏ ନମହ / / ସ୍ରୀ ଗୁରଦେୱଏ ନମହ / / ୧ / /

ଆଦି ଗୁରଏ ନମହ । । ଯୁଗାଦି ଗୁରଏ ନମହ । ।

ସତ୍‌ଗୁରଏ ନମହ । । ଶ୍ରୀ ଗୁରଦେବଏ ନମହ । ।୧ । ।

ਅਸ਼ਟਪਦੀ॥ ଅଷ୍ଟପଦୀ । ।

੧)--ਸਿਮਰਉ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵਉ॥ ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਤਨ ਮਾਹਿ ਮਿਟਾਵਉ॥ ਸਿਮਰਉ ਜਾਸੁ ਬਿਸੁੰਭਰ ਏਕੈ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਅਗਨਤ ਅਨੇਕੈ॥ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸੁਧਾਖ੍ਯਰ॥ ਕੀਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਇਕ ਆਖ੍ਯਰ॥ ਕਿਨਕਾ ਏਕ ਜਿਸੁ ਜੀਅ ਬਸਾਵੈ॥ ਤਾ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਗਨੀ ਨ ਆਵੈ॥ ਕਾਂਖੀ ਏਕੈ ਦਰਸ ਤੁਹਾਰੋ॥ ਨਾਨਕ ਉਨ ਸੰਗ ਮੋਹਿ ਉਧਾਰੋ॥੧॥

--ସିମରଉ ସିମରି ସିମରି ସୁଖୁ ପାୱଉ / / କଲି କଲେସ ତନ ମାହି ମିଟାୱଉ / / ସିମରଉ ଜାସୁ ବିସୁଂଭର ଏକୈ / / ନାମୁ ଜପତ ଅଗନତ ଅନେକୈ / / ବେଦ ପୁରାନ ସିଂମ୍ରିତି ସୁଧାଖ୍ୟର / / କୀନେ ରାମ ନାମ ଇକ ଆଖ୍ୟର / / କିନକା ଏକ ଜିସୁ ଜୀଅ ବସାୱୈ / / ତା କୀ ମହିମା ଗନୀ ନ ଆୱୈ / / କାଂଖୀ ଏକୈ ଦରସ ତୁହାରୋ / /

ନାନକ ଉନ ସଂଗ ମୋହି ଉଧାରୋ । ।୧ । ।

ନାମ ସୁମରିଣ ସଦା ସୁଖ ପାଅ, ଶରୀରୁ କଳିର କ୍ଳେଶ ଧୋଇ ଦିଅ । ।
ଏକ ବିଶ୍ଵମ୍ଭର ଯଶ ତୁ ସୁମର , ଜପନ୍ତି ଅନେକେ ବହୁ ନାମ ଯା'ର । ।
ବେଦ ପୁରାଣ ଓ ସ୍ମୃତି ସୁଧା ଶବ୍ଦ, କହନ୍ତି ଏକଇ ରାମ ନାମ ଶୁଦ୍ଧ । ।
ନାମ କଣିକାଏ ଥାଏ ଯାହା ମନେ , ମହିମା ତାହାର କେବେ ଗଣି ନୁହେଁ । ।
ଦର୍ଶନାଭିଳାଷୀ ଯେଉଁ ଜନ ତୋର , ସଙ୍ଗତେ ତାହାର ନାନକ ଉଦ୍ଧର । ।୧ । ।

--ਸੁਖਮਨੀ ਸੁਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮੁ।। ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੈ ਮਨਿ ਬਿਸ੍ਰਾਮ।। ਰਹਾਉ।।
--ସୁଖମନୀ ସୁଖ ଅଂମ୍ରିତ ପ୍ରଭ ନାମୁ । । ଭଗତ ଜନା କେ ମନି ବିସ୍ରାମ । । ରହାଉ । ।

ଅଟଇ ଅମୃତ ସୁଖମଣି ନାମ , ଭକତଜନଙ୍କ ହୃଦେ ତା ବିଶ୍ରାମ । । ରହାଉ । ।

੨)--ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਗਰਭਿ ਨ ਬਸੈ।। ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦੂਖੁ ਜਮੁ ਨਸੈ।। ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਾਲੁ ਪਰਹਰੈ।। ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦੁਸਮਨੁ ਟਰੈ।। ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਤ ਕਛੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ।। ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗੈ।। ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਭਉ ਨ ਬਿਆਪੈ।। ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦੁਖੁ ਨ ਸੰਤਾਪੈ।। ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ।। ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰੰਗਿ।।੨।।
--ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ଗରଭି ନ ବସୈ । । ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ଦୂଖୁ ଜମୁ ନସୈ । । ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି କାଲୁ ପରହରୈ । । ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ଦୁସମନୁ ଟରୈ । । ପ୍ରଭ ସିମରତ କଛୁ ବିଘନୁ ନ ଲାଗୈ । । ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ଅନଦିନୁ ଜାଗୈ । । ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ଭଉ ନ ବିଆପୈ । । ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ଦୁଖୁ ନ ସଂତାପୈ । । ପ୍ରଭ କା ସିମରନୁ ସାଧ କୈ ସଂଗି । । ସରବ ନିଧାନ ନାନକ ହରି ରଂଗି । ।୨ । ।

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣେ ନାହିଁ ଗର୍ଭେ ବାସ , ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣେ ଯମଦଣ୍ଡ ନାଶ । ।
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣେ କାଳ ଯାଏ ଦୂରେ , ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣେ ଶତୃ ଅପସରେ । ।
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣେ ବିଘ୍ନ ନ ଆସଇ , ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣେ ସଦା ଜ୍ଞାନ ଥାଇ । ।
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣେ ଭୟ ନ ଲାଗଇ , ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣେ ଦୁଃଖ ନ ତ୍ରାସଇ । ।
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣେ ସାଧୁ ସଙ୍ଗ ମନ , ନାନକ ସେ ନାମ ଅଟେ ସର୍ବଧନ । ।୨ । ।

੩)--ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਉਨਿਧਿ।। ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਤਤੁ ਬੁਧਿ।। ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਜਪ ਤਪ ਪੂਜਾ।। ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਬਿਨਸੈ ਦੂਜਾ।। ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨੀ।। ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦਰਗਹ ਮਾਨੀ।। ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਹੋਇ ਸੁ ਭਲਾ।। ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸੁਫਲ ਫਲਾ।। ਸੇ ਸਿਮਰਹਿ ਜਿਨ ਆਪਿ ਸਿਮਰਾਏ।। ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਲਾਗਉ ਪਾਏ।।੩।।

--ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ରିଧି ସିଧି ନଉନିଧି । । ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ଗିଆନୂ ଧିଆନୂ ତତୂ ବୁଧି । । ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ଜପ ତପ ପୂଜା । । ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ବିନସୈ ଦୂଜା । । ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ତୀରଥ ଇସନାନୀ । । ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ଦରଗହ ମାନୀ । । ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ହୋଇ ସୂ ଭଲା । । ପ୍ରଭ କେ ସିମରନି ସୂଫଲ ଫଲା । । ସେ ସିମରହି ଜିନ ଆପି ସିମରାଏ । । ନାନକ ତା କୈ ଲାଗଉ ପାଏ । ।୩ । ।

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣେ ମିଳେ ଋଦ୍ଧି ସିଦ୍ଧି, ନବନିଧି ଜ୍ଞାନ ଧ୍ୟାନ ତତ୍ତ୍ୱ ବୁଦ୍ଧି ।।
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣେ ପୂଜା ଜପ ତପ , ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣେ ଦ୍ୱୈତ ହୁଏ ଲୋପ ।।
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣେ ଥାଇ ତୀର୍ଥ ସ୍ନାନ , ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆସ୍ଥାନେ ମିଳଇ ସମ୍ମାନ ।।
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣେ ହୁଏ ସୁମଙ୍ଗଳ, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣେ ଫଳଇ ସୁଫଳ ।।
ସ୍ମରଣ କରଇ ସ୍ମରାଉ ଯାହାକୁ , ନାନକ ବନ୍ଦଇ ତାହାର ପାଦକୁ ।।୩ ।।

੪)-- ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ।। ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਉਧਰੇ ਮੂਚਾ।। ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੈ।। ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੁਝੈ।। ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਨਾਹੀ ਜਮ ਤ੍ਰਾਸਾ।। ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਪੂਰਨ ਆਸਾ।। ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਮਨ ਕੀ ਮਲੁ ਜਾਇ।। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ।। ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਬਸਹਿ ਸਾਧ ਕੀ ਰਸਨਾ।। ਨਾਨਕ ਜਨ ਕਾ ਦਾਸਨਿ ਦਸਨਾ।।੪।।

-- ପ୍ରଭ କା ସିମରନୂ ସଭ ତେ ଉଚା । । ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ଉଧରେ ମୂଚା । । ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ତ୍ରିସନା ବୁଝୈ । । ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ସଭୂ କିଛୁ ସୁଝୈ । । ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ନାହୀ ଜମ ତ୍ରାସା । । ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ପୂରନ ଆସା । । ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ମନ କୀ ମଲୂ ଜାଇ । । ଅଂମ୍ରିତ ନାମୂ ରିଦ ମାହି ସମାଇ । । ପ୍ରଭ ଜୀ ବସହି ସାଧ କୀ ରସନା । । ନାନକ ଜନ କା ଦାସନି ଦସନା । ।୪ । ।

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର୍ମ ସର୍ବୋପରି , ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସୁମରି କେତେ ଗଲେ ତରି ।।
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣେ ତୃଷ୍ଣା ଶାନ୍ତ ହୋଇ , ସ୍ମରଣେ ସକଳ ଉପାୟ ଦିଶଇ ।।

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣେ ନାହିଁ ଯମତ୍ରାସ , ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ ଆଶ ।।
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣେ ମନୁ ପାପ ଯାଏ , ନାମ ରସାମୃତ ହୃଦୟରେ ବହେ ।।
ସାଧୁଙ୍କ ଜିହ୍ୱାରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ବାସ , ଅଟଇ ନାନକ ସାଧୁ-ଦାସ-ଦାସ ।।୪।।

੫)--ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਧਨਵੰਤੇ।। ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਪਤਿਵੰਤੇ।। ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਜਨ ਪਰਵਾਨ।। ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਧਾਨ।। ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸਿ ਬੇਮੁਹਤਾਜੇ।। ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸਿ ਸਰਬ ਕੇ ਰਾਜੇ।। ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਸੁਖਵਾਸੀ।। ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ।। ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਲਾਗੇ ਜਿਨ ਆਪਿ ਦਇਆਲਾ।। ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੀ ਮੰਗੈ ਰਵਾਲਾ।।੫।।

--ପ୍ରଭ କଉ ସିମରହି ସେ ଧନୱଂତେ ।। ପ୍ରଭ କଉ ସିମରହି ସେ ପତିୱଂତେ ।। ପ୍ରଭ କଉ ସିମରହି ସେ ଜନ ପରୱାନ ।। ପ୍ରଭ କଉ ସିମରହି ସେ ପୁରଖ ପ୍ରଧାନ ।। ପ୍ରଭ କଉ ସିମରହି ସି ବେମୁହତାଜେ ।। ପ୍ରଭ କଉ ସିମରହି ସି ସରବ କେ ରାଜେ ।। ପ୍ରଭ କଉ ସିମରହି ସେ ସୁଖୱାସୀ ।। ପ୍ରଭ କଉ ସିମରହି ସଦା ଅବିନାସୀ ।। ସିମରନ ତେ ଲାଗେ ଜିନ ଆପି ଦଇଆଲା ।। ନାନକ ଜନ କୀ ମଂଗୈ ରୱାଲା ।।୫ ।।

ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଯେ ସ୍ମରେ ସେହୁ ଧନବନ୍ତ , ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଯେ ସ୍ମରେ ସେହୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ।।
ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଯେ ସ୍ମରେ ବିଖ୍ୟାତ ସେ ଜନ , ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଯେ ସ୍ମରେ ପୁରୁଷ ପ୍ରଧାନ ।।
ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଯେ ସ୍ମରେ ଅଟଇ ସ୍ୱାଧୀନ , ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଯେ ସ୍ମରେ ସବୁରି ରାଜନ ।।
ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଯେ ସ୍ମରେ କରେ ସୁଖେ ବାସ , କେବେହେଁ ତାହାର ନ ହୁଏ ବିନାଶ ।।
ସୁମରଇ ସେହୁ ତୁହି ସାହା ଯାରେ , ନାନକ ମାଗଇ ପଦରଜ ତାରେ ।।୫।।

੬)--ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਪਰਉਪਕਾਰੀ।। ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ।। ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਮੁਖ ਸੁਹਾਵੇ।। ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਸੂਖਿ ਬਿਹਾਵੈ।। ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਆਤਮੁ ਜੀਤਾ।। ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਾ।। ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਅਨਦ ਘਨੇਰੇ।। ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਬਸਹਿ ਹਰਿ ਨੇਰੇ।। ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗਿ।। ਨਾਨਕ ਸਿਮਰਨੁ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ।।੬।।

--ପ୍ରଭ କଉ ସିମରହି ସେ ପରଉପକାରୀ ।। ପ୍ରଭ କଉ ସିମରହି ତିନ ସଦ ବଲିହାରୀ ।। ପ୍ରଭ କଉ ସିମରହି ସେ ମୁଖ ସୁହାୱେ ।। ପ୍ରଭ କଉ ସିମରହି ତିନ ସୂଖି

ବିହାଞ୍ଚୈ । । ପ୍ରଭ କଉ ସିମରହି ତିନ ଆତମୁ ଜୀତା । । ପ୍ରଭ କଉ ସିମରହି ତିନ ନିରମଲ ରୀତା । । ପ୍ରଭ କଉ ସିମରହି ତିନ ଅନଦ ଘନେରେ । । ପ୍ରଭ କଉ ସିମରହି ବସହି ହରି ନେରେ । । ସଂତ କ୍ରିପା ତେ ଅନଦିନୁ ଜାଗି । । ନାନକ ସିମରନୁ ପୂରୈ ଭାଗି । ।୬ । ।

ପରଉପକାରୀ ଯେ ପ୍ରଭୁ ସ୍ମରଇ , ତାହାରେ ସର୍ବଦା ଅର୍ପିତ ମୁଁ ଥାଇ । ।
ପ୍ରଭୁ ସ୍ମରେ ଯେହୁ ମୁଖତାର ଶୋହେ , ସୁଖରେ ଜୀବନ-କାଳ ତାର ବହେ । ।
ପ୍ରଭୁ ସ୍ମରେ ଯେହୁ ଜିଣି ପାରେ ମତି , ନିର୍ମଳ ଅଟଇ ତାର ରୀତି ନୀତି । ।
ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ମରନ୍ତେ ମହାନନ୍ଦ ହୋଇ , ସ୍ମରଣ କରନ୍ତେ ହରି ସଙ୍ଗ ପାଇ । ।
ସନ୍ଥ କୃପା ଲାଭେ ସ୍ମରଣରେ ସ୍ଥିର , କହଇ ନାନକ ଭାଗ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ତାର । ।୬ । ।

(ମହାନନ୍ଦ-ମହା ଆନନ୍ଦ)

੭)--ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਬਹੁ ਨ ਝੂਰੇ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਹਰਿਗੁਨ ਬਾਨੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਨੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਨਿਹਚਲ ਆਸਨੁ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸਨੁ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਅਨਹਦ ਝੁਨਕਾਰ॥ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਨ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰ॥ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਜਨ ਜਿਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਮਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਜਨ ਸਰਨੀ ਪਇਆ॥੭॥

--ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି କାରଜ ପୂରେ । । ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି କବହୁ ନ ଝୂରେ । । ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ହରିଗୁନ ବାନୀ । । ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ସହଜି ସମାନୀ । । ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ନିହଚଲ ଆସନୁ । । ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି କମଲ ବିଗାସନୁ । । ପ୍ରଭ କୈ ସିମରନି ଅନହଦ ଝୁନକାର । । ସୁଖୁ ପ୍ରଭ ସିମରନ କା ଅଂତୁ ନ ପାର । । ସିମରହି ସେ ଜନ ଜିନ କଉ ପ୍ରଭ ମଇଆ । । ନାନକ ତିନ ଜନ ସରନୀ ପଇଆ । ।୭ । ।

ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ମରନ୍ତେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ କାମ , କେବେ ଚିନ୍ତା ବଶ୍ୟ ନ କରଇ ଜାଣ । ।
ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ମରନ୍ତେ ହରିଗୁଣ କହି , ସ୍ମରନ୍ତେ ଶାନ୍ତିରେ ମନ ସ୍ଥିର ଥାଇ । ।
ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ମରନ୍ତେ ଆସନ ଅଟଳ , ସ୍ମରନ୍ତେ ବିକଶେ ହୃଦୟ-କମଳ । ।
ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ମରନ୍ତେ ଅନାହତ ନାଦ , ପ୍ରାପତ ହୁଅଇ ଅନନ୍ତ ଆନନ୍ଦ । ।
କୃପା ପାଏ ଯିଏ ସ୍ମରେ ସେହୁ ନର , ନାନକ ପଶଇ ଶରଣ ତାହାର । ।୭ । ।

੮)-- ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਿ ਭਗਤ ਪ੍ਰਗਟਾਏ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਲਗਿ ਬੇਦ ਉਪਾਏ॥ ਹਰਿ

ਸਿਮਰਨਿ ਭਏ ਸਿਧ ਜਤੀ ਦਾਤੇ।। ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਨੀਚ ਚਹੁ ਕੁੰਟ ਜਾਤੇ।। ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਧਾਰੀ ਸਭ ਧਰਨਾ।। ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਹਰਿ ਕਾਰਨ ਕਰਨਾ।। ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਕੀਓ ਸਗਲ ਅਕਾਰਾ।। ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਮਹਿ ਆਪਿ ਨਿੰਰਕਾਰਾ।। ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਇਆ।। ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ।।੮।। **੧**।।

--ହରି ସିମରନୁ କରି ଭଗତ ପ୍ରଗଟାଏ । । ହରି ସିମରନି ଲଗି ବେଦ ଉପାଏ । । ହରି ସିମରନି ଭଏ ସିଧ ଜତୀ ଦାତେ । । ହରି ସିମରନି ନୀଚ ଚହୁ କୁଂଟ ଜାତେ । । ହରି ସିମରନି ଧାରୀ ସଭ ଧରନା । । ସିମରି ସିମରି ହରି କାରନ କରନା । । ହରି ସିମରନି କୀଓ ସଗଲ ଅକାରା । । ହରି ସିମରନି ମହି ଆପି ନିଂରକାରା । । କରି କିରପା ଜିସୁ ଆପି ବୁଝାଇଆ । । ନାନକ ଗୁରମୁଖି ହରି ସିମରନୁ ତିନି ପାଇଆ । ।୮ । । **୧** । ।

ହରିଙ୍କ ସ୍ମରଣେ ଭକ୍ତହୁଏ ଖ୍ୟାତ , ହରିଙ୍କ ସ୍ମରଣେ ବେଦ ହେଲା ଜାତ ।।
ହରିଙ୍କ ସ୍ମରଣେ ଦାତା ସିଦ୍ଧ ଯତି , ହୋଇଲେ ବିଖ୍ୟାତ ନୀଚ ଚଉକତି ।।
ହରିଙ୍କ ସ୍ମରଣେ ରହିଛି ଜଗତ , ହରିଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର ତୁ ସଂତତ ।।
ସ୍ମରଣ ନିମନ୍ତେ ସକଳ ଆକାର , ସ୍ମରଣେ ଅଛନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ନିରାକାର ।।
କୃପା କରି ହରି ଦେଲେ ଯାରେ ଜ୍ଞାନ , ଭଜେ ସେହୁ ଗୁରୁ ପ୍ରସାଦରେ ନାମ ।।୮।।୧।।

ਸਲੋਕ।। ସଲୋକ।। ଶ୍ଲୋକ ।।

ਦੀਨ ਦਰਦ ਦੁਖ ਭੰਜਨਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਨਾਥ ਅਨਾਥ।।
ਸਰਣਿ ਤੁਮ੍ਾਰੀ ਆਇਓ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਾਥ।। ੧।।
ଦୀନ ଦରଦ ଦୁଖ ଭଂଜନା ଘଟି ଘଟି ନାଥ ଅନାଥ । ।
ସରଣି ତୁମ୍ହାରୀ ଆଇଓ ନାନକ କେ ପ୍ରଭ ସାଥ । । ୧ । ।

ହେ ଦୁଃଖଭଞ୍ଜନ ଘଟେ ଘଟେ ପୂର୍ଣ୍ଣ , ତୁମେ ଅନାଥର ନାଥ ।।
ତୁମ ଶ୍ରୀଚରଣେ ପଶିଲି ଶରଣ , ଧରି ମୁଁ ନାନକ ହାତ ।।୧।।

ਅਸ਼ਟਪਦੀ ।। ଅଷ୍ଟପଦୀ ।।

੧)--ਜਹ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਮੀਤ ਨ ਭਾਈ।। ਮਨ ਊਹਾ ਨਾਮੁ ਤੇਰੈ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ।। ਜਹ ਮਹਾ ਭਇਆਨ ਦੂਤ ਜਮ ਦਲੈ।। ਤਹ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਸੰਗਿ ਤੇਰੈ ਚਲੈ।। ਜਹ ਮੁਸਕਲ ਹੋਵੈ ਅਤਿ ਭਾਰੀ।। ਹਰਿਕੋ ਨਾਮੁ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ਉਧਾਰੀ।। ਅਨਿਕ ਪੁਨਹ ਚਰਨ ਕਰਤ ਨਹੀ ਤਰੈ।। ਹਰਿਕੋ ਨਾਮੁ ਕੋਟਿ ਪਾਪ ਪਰਹਰੈ।। ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ।। ਨਾਨਕ ਪਾਵਹੁ ਸੁਖ ਘਨੇਰੇ।।੧।।

--ଜହ ମାତ ପିତା ସୁତ ମୀତ ନ ଭାଇ ।। ମନ ଉହା ନାମୁ ତେରୈ ସଂଗି ସହାଇ ।। ଜହ ମହା ଭଇଆନ ଦୂତ ଜମ ଦଲୈ ।। ତହ କେୱଲ ନାମୁ ସଂଗି ତେରୈ ଚଲୈ ।। ଜହ ମୁସକଲ ହୋୱୈ ଅତି ଭାରୀ ।। ହରିକୋ ନାମୁ ଖିନ ମାହି ଉଧାରୀ ।। ଅନିକ ପୁନହ ଚରନ କରତ ନହୀ ତରୈ ।। ହରିକୋ ନାମୁ କୋଟି ପାପ ପରହରୈ ।। ଗୁରମୁଖି ନାମୁ ଜପହୁ ମନ ମେରେ ।। ନାନକ ପାୱହୁ ସୁଖ ଘନେରେ ।।୧ ।।

ପିତା ମାତା ବଂଧୁ କେହି ନାହିଁ ଯହିଁ , ନାମହିଁ ସହାୟ ହୋଇ ଥାଏ ତହିଁ ।।
ଯହିଁ ଭୟାନକ ଯମଦୂତ ଦଳେ , କେବଳ ନାମ ତୋ ସଙ୍ଗେ ତହିଁ ଚଳେ ।।
ଯେଉଁଠି ବିପତ୍ତି ହୁଏ ଅତିଭାରୀ , ହରି ନାମ ତହିଁ କ୍ଷଣକରେ ତାରି ।।
ତରେ ନାହିଁ କେବେ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତେ ନର , ହରି ନାମ କୋଟି ପାପ କରେ ଦୂର ।।
ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣେ ମନ ନାମ ଗାଅ , ନାନକ ପ୍ରଭୂତ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅ ।।୧ ।।

(ପ୍ରଭୂତ :-ପ୍ରଚୁର, ବହୁତ)

੨)--ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕੋ ਰਾਜਾ ਦੁਖੀਆ।। ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਹੋਇ ਸੁਖੀਆ।। ਲਾਖ ਕਰੋਰੀ ਬੰਧੁ ਨ ਪਰੈ ।। ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਨਿਸਤਰੈ।। ਅਨਿਕ ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਤਿਖ ਨ ਬੁਝਾਵੈ।। ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਆਘਾਵੈ।। ਜਿਹ ਮਾਰਗਿ ਇਹੁ ਜਾਤ ਇਕੇਲਾ।। ਤਹ ਹਰਿਨਾਮੁ ਸੰਗਿ ਹੋਤ ਸੁਹੇਲਾ।। ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਮਨ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ। ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਈਐ।।੨।।

--ସଗଲ ସ୍ରିସଟି କୋ ରାଜା ଦୁଖୀଆ ।। ହରି କା ନାମୁ ଜପତ ହୋଇ ସୁଖୀଆ ।। ଲାଖ କରୋରୀ ବଂଧୁ ନ ପରୈ ।। ହରି କା ନାମୁ ଜପତ ନିସତରୈ ।। ଅନିକ ମାଇଆ ରଂଗ ତିଖ ନ ବୁଝାୱୈ ।। ହରି କା ନାମୁ ଜପତ ଆଘାୱୈ ।। ଜିହ ମାରଗି ଇହୁ ଜାତ ଇକେଲା ।। ତହ ହରିନାମୁ ସଂଗି ହୋତ ସୁହେଲା ।। ଐସା ନାମୁ ମନ ସଦା ଧିଆଈଐ । ନାନକ ଗୁରମୁଖି ପରମ ଗତି ପାଈଐ ।।୨ ।।

ସକଳ ସୃଷ୍ଟିର ରାଜା ହୁଏ ଦୁଃଖୀ , ଜପି ହରି ନାମ ହୋଇ ଥାଏ ସୁଖୀ ।।
ପଡ଼ି ଲକ୍ଷ କୋଟି ବନ୍ଧନରେ ନର , ଜପି ହରି ନାମ ଲଭଇ ନିସ୍ତାର ।।
ମାୟାର ଅନେକ ତୃଷାରେ ଅତୃପ୍ତ , ଜପି ହରି ନାମ ହୁଅଇ ମୁକତ ।।
ଯେଉଁ ମାର୍ଗେ ସେହୁ ଏକାକୀ ଚଳଇ , ଆନନ୍ଦଦାୟକ ହରି ନାମ ତହିଁ ।।
ସେହି ନାମ ମନ ସଦା ଧ୍ୟାନ କର , ନାନକ ପରମ ଗତି ହେବ ତୋର ।।୨ ।।

੩)-- ਛੂਟਤ ਨਹੀ ਕੋਟਿ ਲਖ ਬਾਹੀ।। ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਤਹ ਪਾਰਿ ਪਰਾਹੀ।। ਅਨਿਕ ਬਿਘਨ ਜਹ ਆਇ ਸੰਘਾਰੈ।। ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਤਤਕਾਲ ਉਧਾਰੈ।। ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਜਨਮੈ ਮਰਿ ਜਾਮ।। ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਪਾਵੈ ਬਿਸ੍ਰਾਮ।। ਹਉ ਮੈਲਾ ਮਲੁ ਕਬਹੁ ਨ ਧੋਵੈ।। ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਕੋਟਿ ਪਾਪ ਖੋਵੈ।। ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਰੰਗਿ।। ਨਾਨਕ ਪਾਈਐ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ।।੩।।

--ଛୁଟତ ନହୀ କୋଟି ଲଖ ବାହୀ ।। ନାମୂ ଜପତ ତହ ପାରି ପରାହୀ ।। ଅନିକ ବିଘନ ଜହ ଆଇ ସଂଘାରୈ ।। ହରି କା ନାମୂ ତତକାଲ ଉଧାରୈ ।। ଅନିକ ଜୋନି ଜନମୈ ମରି ଜାମ ।। ନାମୂ ଜପତ ପାୱୈ ବିସ୍ରାମ ।। ହଉ ମୈଲା ମଲୁ କବହୁ ନ ଧୋୱୈ ।। ହରି କା ନାମୂ କୋଟି ପାପ ଖୋୱୈ ।। ଐସା ନାମୂ ଜପହୁ ମନ ରଂଗି ।। ନାନକ ପାଇଐ ସାଧ କୈ ସଂଗି ।।୩ ।।

କୋଟିଏ ବାହୁରେ ମୁକ୍ତି ମିଳେ ନାହିଁ , ଜପି ହରି ନାମ ମୁକ୍ତି ତହିଁ ପାଇ ।।
ବହୁ ବିଘ୍ନ ଆସି ଘାରିଥାଏ ଯା'ରେ , ହରିନାମ ତାକୁ କ୍ଷଣିକେ ଉଦ୍ଧାରେ ।।
ଅନେକ ଯୋନିରେ ଜନ୍ମି-ମରୁ ଥାଇ , ନାମ ଜପି ସେହୁ ବିଶ୍ରାମ ଲଭଇ ।।
ଅହଂକାର ମଳି ଧୋଇଲେ ନ ଯାଏ , ହରି ନାମ କୋଟି ପାପକୁ ଦୂରାଏ ।।
ଏପରି ନାମକୁ ମନ ପ୍ରେମେ ଧ୍ୟାୟୀ , ନାନକ ସେ ନାମ ସାଧୁ ସଙ୍ଗେ ପାଇ ।।୩ ।।

੪)--ਜਿਹ ਮਾਰਗ ਕੇ ਗਨੇ ਜਾਹਿ ਨ ਕੋਸਾ।। ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਊਹਾ ਸੰਗਿ ਤੋਸਾ।। ਜਿਹ ਪੈਡੈ ਮਹਾ ਅੰਧ ਗੁਬਾਰਾ।। ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸੰਗਿ ਉਜੀਆਰਾ।। ਜਹਾ ਪੰਥਿ ਤੇਰਾ ਕੋ ਨ ਸਿਞਾਨੂ।। ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਤਹ ਨਾਲਿ ਪਛਾਨੂ।। ਜਹ ਮਹਾ ਭਇਆਨ ਤਪਤਿ ਬਹੁ ਘਾਮ।। ਤਹ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਤੁਮ ਊਪਰਿ ਛਾਮ।। ਜਹਾ ਤ੍ਰਿਖਾ ਮਨ ਤੁਝੁ ਆਕਰਖੈ।। ਤਹ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਰਖੈ।।੪।।

--ଜିହ ମାରଗ କେ ଗନେ ଜାହି ନ କୋସା ।। ହରି କା ନାମୂ ଉହା ସଂଗି ତୋସା ।। ଜିହ ପୈଡୈ ମହା ଅଂଧ ଗୁବାରା ।। ହରି କା ନାମୂ ସଂଗି ଉଜୀଆରା ।। ଜହା ପଂଥି ତେରା କୋ ନ ସିଞାନୂ ।। ହରି କା ନାମୂ ତହ ନାଲି ପଛାନୂ ।। ଜହ ମହା ଭଇଆନ ତପତି ବହୁ ଘାମ ।। ତହ ହରି କେ ନାମ କୀ ତୁମ ଉପରି ଛାମ ।। ଜହା ତ୍ରିଖା ମନ ତୁଝୁ ଆକରଖୈ ।। ତହ ନାନକ ହରି ହରି ଅଂମ୍ରିତ ବରଖୈ ।।୪ ।।

ଯେଉଁ ପଥ କୋଶ ଗଣି ହୁଏ ନାହିଁ , ପାଥେୟ ହୁଅଇ ହରି ନାମ ତହିଁ ।।
ବିକାର ଅନ୍ଧାର ଭରା ଯେଉଁ ପଥ , ହରି ନାମ ତହିଁ କରେ ଆଲୋକିତ ।।
ଯେଉଁ ପଥେ ତୋର ସଭିଏଁ ଅଜଣା , ହରି ନାମ ତହିଁ ତୋର ଜଣା-ଶୁଣା ।।

ଯହିଁ ଭୟାନକ ଆତପ ଜାଳଇ , ହରି ନାମ ତହିଁ ତୋ ଉପରେ ଛାଇ ।।
ଯହିଁ ତୋତେ ମନ ଆକର୍ଷଇ ତୃଷା , ହେଉ ହରି ନାମ ଅମୃତ ବରଷା ।।୪।।
(*ଆତପ :-ରୌଦ୍ର, ଟାଣଖରା*)

੫)--ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ ਬਰਤਨਿ ਨਾਮੁ।। ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੈ ਮਨਿ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ।। ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਦਾਸ ਕੀ ਓਟ।। ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਉਧਰੇ ਜਨ ਕੋਟਿ।। ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਰਤ ਸੰਤ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ।। ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਉਖਧੁ ਸਾਧ ਕਮਾਤਿ।। ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਹਰਿਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ।। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਜਨ ਕੀਨੋ ਦਾਨ।। ਮਨ ਤਨ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਰੰਗ ਏਕੈ।। ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੈ ਬਿਰਤਿ ਬਿਬੇਕੈ।।੫।।

--ଭଗତ ଜନା କୀ ବରତନି ନାମୁ ।। ସଂତ ଜନା କୈ ମନି ବିସ୍ରାମୁ ।। ହରି କା ନାମୁ ଦାସ କୀ ଓଟ ।। ହରି କୈ ନାମି ଉଧରେ ଜନ କୋଟି ।। ହରି ଜସୁ କରତ ସଂତ ଦିନୁ ରାତି ।। ହରି ହରି ଅଉଖଧୁ ସାଧ କମାତି ।। ହରି ଜନ କୈ ହରିନାମୁ ନିଧାନୁ ।। ପାରବ୍ରହମି ଜନ କୀନୋ ଦାନ ।। ମନ ତନ ରଂଗି ରତେ ରଂଗ ଏକୈ ।। ନାନକ ଜନ କୈ ବିରତି ବିବେକୈ ।।୫ ।।

ଭକତ ଲୋଡ଼ଇ ସଦା ହରି ନାମ , ସନ୍ଥ ଜନ ମନେ ଯାହାର ବିଶ୍ରାମ ।।
ଭକତ ଆଶ୍ରୟ ପ୍ରଭୁ ହରି ନାମ , ତରି ଗଲେ କୋଟି କରି ନାମ-ଗାନ ।।
ଦିନ ରାତି ସନ୍ଥ ହରି ଯଶ ଗାଇ , ହରି ଅଉଷଧ ସାଧୁ ଜନ ପାଇ ।।
ହରିଙ୍କ ନାମହିଁ ଭକତ ନିଧାନ , ପରଂବ୍ରହ୍ମ ତାହା କରିଛନ୍ତି ଦାନ ।।
ଏକଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରଙ୍ଗେ ରଙ୍ଗା ଭକ୍ତ , ନାନକ ସଂତତ ଜ୍ଞାନେ ଥାଇ ରତ ।।୫।।

੬)--ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕਉ ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ।। ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਜਨ ਕਉ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭੁਗਤਿ।। ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕਾ ਰੂਪ ਰੰਗੁ।। ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਕਬ ਪਰੈ ਨ ਭੰਗੁ।। ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕੀ ਵਡਿਆਈ।। ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮੁ ਜਨ ਸੋਭਾ ਪਾਈ।। ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕਉ ਭੋਗ ਜੋਗ।। ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ਬਿਓਗੁ।। ਜਨੁ ਰਾਤਾ ਹਰਿਨਾਮ ਕੀ ਸੇਵਾ।। ਨਾਨਕ ਪੂਜੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇਵਾ।।੬।।

--ହରି କା ନାମୁ ଜନ କଉ ମୁକତି ଜୁଗତି ।। ହରି କୈ ନାମି ଜନ କଉ ତ୍ରିପତି ଭୁଗତି ।। ହରି କା ନାମୁ ଜନ କା ରୂପ ରଂଗୁ ।। ହରି ନାମୁ ଜପତ କବ ପରୈ ନ ଭଂଗୁ ।। ହରି କା ନାମୁ ଜନ କୀ ୱଡିଆଈ ।। ହରି କୈ ନାମୁ ଜନ ସୋଭା ପାଈ ।। ହରି କା ନାମୁ ଜନ କଉ ଭୋଗ ଜୋଗ ।। ହରି ନାମୁ ଜପତ କଛୁ ନାହି ବିଓଗୁ ।। ଜନୁ

ରାତା ହରିନାମ କୀ ସେୱା । । ନାନକ ପୂଜୈ ହରି ହରି ଦେୱା । ।୬ । ।

ହରିଙ୍କର ନାମ ଭକ୍ତ ମୁକ୍ତି ଯୁକ୍ତି , ହରିନାମରୁହିଁ ମିଳେ ଭୋଗ ତୃପ୍ତି ।।
ଭକ୍ତ ଜନ ରୂପ ରଙ୍ଗ ହରି ନାମ , ଜପନ୍ତେ ସେ ନାମ ପଡ଼େ ନାହିଁ ବିଘ୍ନ ।।
ହରି ନାମ ଅଟେ ଭକ୍ତର ବଡ଼ାଇ , ଜପନ୍ତେ ସେ ନାମ ପ୍ରସିଦ୍ଧି ମିଳଇ ।।
ହରି ନାମ ଅଟେ ଭକ୍ତ ଯୋଗ ଭୋଗ , ଜପନ୍ତେ ସେ ନାମ ନାହିଁ ଦୁଃଖ-ରୋଗ ।।
ହରି ସ୍ମରଣରେ ଭକ୍ତ ରତ ଥାଇ , ନାନକ ସଂତତ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପୂଜଇ । ।୬ । ।

੭)--ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਮਾਲੁ ਖਜੀਨਾ।। ਹਰਿ ਧਨੁ ਜਨ ਕਉ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭਿ ਦੀਨਾ।। ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਓਟ ਸਤਾਣੀ।। ਹਰਿ ਪ੍ਰਤਾਪਿ ਜਨ ਅਵਰ ਨ ਜਾਣੀ।। ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਜਨ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਾਤੇ।। ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਨਾਮ ਰਸ ਮਾਤੇ।। ਆਠ ਪਹਰ ਜਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੈ।। ਹਰਿ ਕਾ ਭਗਤੁ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀ ਛਪੈ।। ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਬਹੁ ਕਰੇ।। ਨਾਨਕ ਜਨ ਸੰਗਿ ਕੇਤੇ ਤਰੇ।।੭।।

--ହରି ହରି ଜନ କୈ ମାଲୁ ଖଜୀନା । । ହରି ଧନୁ ଜନ କଉ ଆପି ପ୍ରଭି ଦୀନା । । ହରି ହରି ଜନ କୈ ଉଟ ସତାଣୀ । । ହରି ପ୍ରତାପି ଜନ ଅୱର ନ ଜାଣୀ । । ଓତି ପୋତି ଜନ ହରି ରସି ରାତେ । । ସୁଂନ ସମାଧି ନାମ ରସ ମାତେ । । ଆଠ ପହର ଜନୁ ହରି ହରି ଜପୈ । । ହରି କା ଭଗତୁ ପ୍ରଗଟ ନହୀ ଛପୈ । । ହରି କୀ ଭଗତି ମୁକତି ବହୁ କରେ । । ନାନକ ଜନ ସଂଗି କେତେ ତରେ । ।୭ । ।

ଅଟେ ହରି ନାମ ଭକ୍ତଜନ ଧନ , ଆପେ ହରି କଲେ ଭକ୍ତଜନେ ଦାନ ।।
ଭକତଜନର ହରିହିଁ ଆଶ୍ରୟ , ତା ପ୍ରତାପେ ନାହିଁ ଆଉ କାହା ଭୟ ।।
ହରି ନାମ ରସେ ଭକ୍ତ ମଗ୍ନ ହୋଇ , ନାମରସେ ଭକ୍ତ ସମାଧି ଲଭଇ ।।
ଆଠ ପହର ଯେ କରେ ହରି ଜପ , ସେ ଭକ୍ତ କେବେହେଁ ହୁଏ ନାହିଁ ଗୋପ୍ୟ ।।
ହରି ଭକତିରେ କେତେ ମୁକ୍ତ ହେଲେ , ଭକ୍ତ ସଙ୍ଗେ କେତେ ନାନକ ତରିଲେ । ।୭ । ।

*੮)--ਪਾਰਜਾਤੁ ਇਹੁ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮ।। ਕਾਮਧੇਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਮ।। ਸਭ ਤੇ ਊਤਮ ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ।। ਨਾਮੁ ਸੁਨਤ ਦਰਦ ਦੁਖ ਲਥਾ।। ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਸੰਤ ਰਿਦ ਵਸੈ।। ਸੰਤ ਪ੍ਰਤਾਪਿ ਦੁਰਤੁ ਸਭੁ ਨਸੈ।। ਸੰਤ ਕਾ ਸੰਗੁ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ ।। ਸੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ।। ਨਾਮ ਤੁਲਿ ਕਛੁ ਅਵਰੁ ਨ ਹੋਇ।। ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਾਵੈ ਜਨੁ ਕੋਇ।।੮ ।। **੨**।।*

--ପାରଜାତୁ ଇହୁ ହରି କୋ ନାମ । । କାମଧେନ ହରି ହରି ଗୁଣ ଗାମ । । ସଭ ତେ

ଉତମ ହରି କୀ କଥା ।। ନାମୁ ସୁନତ ଦରଦ ଦୁଖ ଲଥା ।। ନାମ କୀ ମହିମା ସଂତ ରିଦ ୱସୈ ।। ସଂତ ପ୍ରତାପି ଦୁରତୁ ସଭୁ ନସୈ ।। ସଂତ କା ସଂଗୁ ୱଡଭାଗୀ ପାଈଐ ।। ସଂତ କୀ ସେୱା ନାମୁ ଧିଆଈଐ ।। ନାମ ତୁଲି କଛୁ ଅୱରୁ ନ ହୋଇ ।। ନାନକ ଗୁରମୁଖି ନାମୁ ପାୱୈ ଜନୁ କୋଇ ।।୮ ।। ୨ ।।

ପାରିଜାତ ବୃକ୍ଷ ଅଟେ ହରି ନାମ , ଅଟେ କାମଧେନୁ ହରି ଗୁଣ ଗାନ ।।

ସବୁଠୁ ଉତ୍ତମ ଅଟେ ହରି କଥା , ଶୁଣି ହରି ନାମ ଘୁଞ୍ଚେ ଦୁ:ଖ-ବ୍ୟଥା ।।

ନାମର ମହିମା ସନ୍ଥ ହୃଦେ ବାସ , ସନ୍ଥ ପ୍ରତାପରେ ପାପ ଯାଏ ନାଶ ।।

ପରମ ସୌଭାଗ୍ୟେ ସାଧୁ ସଙ୍ଗ ପାଇ , କରି ସାଧୁ ସେବା ହରି ନାମ ଧ୍ୟାୟୀ ।।

ହରି ନାମ ତୁଲ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ , ଗୁରୁ କୃପା ହେଲେ ଭକ୍ତ ତାହା ପାଇ ।।୮ ।।୨ ।।

ਸਲੋਕ।। *ସଲୋକ* ।। ଶ୍ଳୋକ ।।

ਬਹੁ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਹੁ ਸਿਮ੍ਰਿਤੀ ਪੇਖੇ ਸਰਬ ਢਢੋਲਿ।।

ਪੂਜਸਿ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਹਰੇ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਅਮੋਲ।।੧।।

ବହୁ ସାସତ୍ର ବହୁ ସିମ୍ରିତୀ ପେଖେ ସରବ ଢଢୋଲି ।।

ପୂଜସି ନାହୀ ହରି ହରେ ନାନକ ନାମ ଅମୋଲ ।।୧ ।।

ବହୁ ଶାସ୍ତ୍ର ବହୁ ସ୍ମୃତି ବହୁ ବାର , ଦେଖିଲି ବୁଝି ବିଚାରି ।।

ହରିଙ୍କର ନାମ ଅମୂଲ୍ୟ ନାନକ , କିଛି ନୁହେଁ ତାହା ସରି ।।୧ ।।

ਅਸ਼ਟਪਦੀ ।। ଅଷ୍ଟପଦୀ ।।

੧)--ਜਾਪ ਤਾਪ ਗਿਆਨ ਸਭਿ ਧਿਆਨ।। ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਵਖਿਆਨ।। ਜੋਗ ਅਭਿਆਸ ਕਰਮ ਧ੍ਰਮ ਕਿਰਿਆ।। ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਬਨ ਮਧੇ ਫਿਰਿਆ।। ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਏ ਬਹੁ ਜਤਨਾ।। ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਹੋਮੇ ਬਹੁ ਰਤਨਾ।। ਸਰੀਰੁ ਕਟਾਇ ਹੋਮੈ ਕਰਿ ਰਾਤੀ।। ਵਰਤ ਨੇਮ ਕਰੈ ਬਹੁ ਭਾਤੀ।। ਨਹੀ ਤੁਲਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬੀਚਾਰ।। ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪੀਐ ਇਕ ਬਾਰ।।੧।।

--ଜାପ ତାପ ଗିଆନ ସଭି ଧିଆନ ।। ଖଟ ସାସତ୍ର ସିମ୍ରିତି ୱଖିଆନ ।। ଜୋଗ ଅଭିଆସ କରମ ଧ୍ରମ କିରିଆ ।। ସଗଲ ତିଆଗି ବନ ମଧେ ଫିରିଆ ।। ଅନିକ ପ୍ରକାର କୀଏ ବହୁ ଜତନା ।। ପୁଂନ ଦାନ ହୋମେ ବହୁ ରତନା ।। ସରୀରୁ କଟାଇ ହୋମୈ କରି ରାତୀ ।। ୱରତ ନେମ କରୈ ବହୁ ଭାତୀ ।। ନହୀ ତୁଲି ରାମ ନାମ ବୀଚାର ।। ନାନକ ଗୁରମୁଖି ନାମୁ ଜପୀଐ ଇକ ବାର ।।୧ ।।

କରି ଜପ ତପ ଅବା ଜ୍ଞାନ-ଧ୍ୟାନ , ଛଅ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଉ ସ୍ମୃତିର ବଖାଣ ।।
କରି ଯୋଗାଭ୍ୟାସ କରମ ଧରମ , ସର୍ବ ତେଜି କଲେ ବନରେ ଭ୍ରମଣ ।।
ନାନା ପରକାରେ କରି ବହୁ ଯତ୍ନ , କରୁଥିବ ନିତି ହୋମ ଦାନ ପୁଣ୍ୟ ।।
କାଟି ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ଦେହ କଲେ ହୋମ , କରିଲେ ନିୟମ ବ୍ରତ ଆଚରଣ ।।
ଏ ସବୁ ନୁହଇ ରାମ ନାମ ତୁଲ , ଗୁରୁ ଘେନି ନାମ ଜପ ଏକ ବାର ।।୧।।

੨)--ਨਉ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਫਿਰੈ ਚਿਰੁ ਜੀਵੈ।। ਮਹਾ ਉਦਾਸੁ ਤਪੀਸਰੁ ਥੀਵੈ।। ਅਗਨਿ ਮਾਹਿ ਹੋਮਤ ਪਰਾਨ।। ਕਨਿਕ ਅਸ੍ਵ ਹੈਵਰ ਭੂਮਿ ਦਾਨ।। ਨਿਉਲੀ ਕਰਮ ਕਰੈ ਬਹੁ ਆਸਨ।। ਜੈਨ ਮਾਰਗ ਸੰਜਮ ਅਤਿ ਸਾਧਨ।। ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਕਰਿ ਸਰੀਰੁ ਕਟਾਵੈ।। ਤਉ ਭੀ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਨ ਜਾਵੈ।। ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਸਮਸਰਿ ਕਛੁ ਨਾਹਿ।। ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਗਤਿ ਪਾਹਿ।।੨।।

--ନଉ ଖଂଡ ପ୍ରିଥମୀ ଫିରୈ ଚିରୁ ଜୀୱୈ ।। ମହା ଉଦାସୁ ତପୀସରୁ ଥୀୱୈ ।। ଅଗନି ମାହି ହୋମତ ପରାନ ।। କନିକ ଅସ୍ୱ ହୈୱର ଭୂମି ଦାନ ।। ନିଉଲୀ କରମ କରୈ ବହୁ ଆସନ ।। ଜୈନ ମାରଗ ସଂଜମ ଅତି ସାଧନ ।। ନିମଖ ନିମଖ କରି ସରୀରୁ କଟାୱୈ ।। ତଉ ଭୀ ହଉମୈ ମୈଲୁ ନ ଜାୱୈ ।। ହରି କେ ନାମ ସମସରି କଛୁ ନାହି ।। ନାନକ ଗୁରମୁଖି ନାମୁ ଜପତ ଗତି ପାହି ।।୨ ।।

ନବଖଣ୍ଡ ପୃଥ୍ୱୀ ଭ୍ରମି ଚିରଂଜୀବୀ , ହୋଇବ ବିରାଗୀ ମହାନ ତପସ୍ୱୀ ।।
ଅଗ୍ନି ମଧ୍ୟେ ହୋମେ ଦେଇ ନିଜ ପ୍ରାଣ , ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଅଶ୍ୱ ହସ୍ତୀ ଭୂମି କଲେ ଦାନ ।।
ସାଧିବ ନେଉଲୀ ବହୁ ଯୋଗାସନ , କରି ଜୈନ-ମାର୍ଗ ସଂଜମ ସାଧନ ।।
ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କରି କାଟିବ ଶରୀର , ତଥାପି ନୋହିବ କେବେ ଅହଂ ଦୂର ।।
ହରି ନାମ ତୁଲ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ , ନାନକ, ଜପିଲେ ମୁକତି ମିଳଇ ।।୨ ।।
(ନେଉଲୀ :-ଯୌଗିକ କ୍ରିୟା)

੩)--ਮਨ ਕਾਮਨਾ ਤੀਰਥ ਦੇਹ ਛੁਟੈ।। ਗਰਬੁ ਗੁਮਾਨੁ ਨ ਮਨ ਤੇ ਹੁਟੈ।। ਸੋਚ ਕਰੈ ਦਿਨਸੁ ਅਰੁ ਰਾਤਿ।। ਮਨ ਕੀ ਮੈਲੁ ਨ ਤਨ ਤੇ ਜਾਤਿ।। ਇਸੁ ਦੇਹੀ ਕਉ ਬਹੁ ਸਾਧਨਾ ਕਰੈ।। ਮਨ ਤੇ ਕਬਹੂ ਨ ਬਿਖਿਆ ਟਰੈ।। ਜਲਿ ਧੋਵੈ ਬਹੁ ਦੇਹ ਅਨੀਤਿ।। ਸੁਧ ਕਹਾ ਹੋਇ ਕਾਚੀ ਭੀਤਿ।। ਮਨ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਊਚ।। ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਉਧਰੇ ਪਤਿਤ ਬਹੁ ਮੂਚ।।੩।।

--ମନ କାମନା ତୀରଥ ଦେହ ଛୁଟୈ ।। ଗରବୁ ଗୁମାନୁ ନ ମନ ତେ ହୁଟୈ ।। ସୋଚ

କରୈ ଦିନସୁ ଅରୁ ରାତି । । ମନ କୀ ମୈଲୁ ନ ତନ ତେ ଜାତି । । ଇସୁ ଦେହୀ କଉ ବହୁ ସାଧନା କରୈ । । ମନ ତେ କବହୂ ନ ବିଖିଆ ଟରୈ । । ଜଲି ଧୋୱୈ ବହୁ ଦେହ ଅନୀତି । । ସୁଧ କହା ହୋଇ କାଚୀ ଭୀତି । । ମନ ହରି କେ ନାମ କୀ ମହିମା ଉଚ । । ନାନକ ନାମି ଉଧରେ ପତିତ ବହୁ ମୂଚ । ।୩ । ।

ମନର କାମନା ତୀର୍ଥେ ଯାଉ ପ୍ରାଣ , ମନରୁ ନ ଯାଏ ଗରବ ଗୁମାନ । ।
ଦିନରାତି କଲେ ଶରୀର ଶୋଧନ , ନିର୍ମଳ ନୁହଇ କେବେ ତନୁ-ମନ । ।
କଲେ କର ଯେତେ ଶରୀର ସାଧନା , ନଯାଏ କେବେହେଁ ମନରୁ ବାସନା । ।
ନର ଦେହ ଯେତେ ଜଳରେ ଧୋଇଲେ , ବିଶୁଦ୍ଧ ପବିତ୍ର ନୁହେଁ କେବେ ହେଲେ । ।
ମନ ହରି ନାମ ମହିମା ଅସୀମ , ନାନକ, ପତିତେ ଉଦ୍ଧାରଇ ନାମ । ।୩ । ।

੪)--ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਣਪ ਜਮ ਕਾ ਭਉ ਬਿਆਪੈ।। ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨ ਨਾ ਧ੍ਰਾਪੈ।। ਭੇਖ ਅਨੇਕ ਅਗਨਿ ਨਹੀ ਬੁਝੈ।। ਕੋਟਿ ਉਪਾਵ ਦਰਗਹ ਨਹੀ ਸਿਝੈ।। ਛੂਟਸਿ ਨਾਹੀ ਊਭ ਪਇਆਲਿ।। ਮੋਹਿ ਬਿਆਪਹਿ ਮਾਇਆ ਜਾਲਿ।। ਅਵਰ ਕਰਤੂਤਿ ਸਗਲੀ ਜਮੁ ਡਾਨੈ।। ਗੋਵਿੰਦ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਮਾਨੈ।। ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ।। ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ।।੪।।

--ବହୁତୁ ସିଆଣପ ଜମ କା ଭଉ ବିଆପୈ । । ଅନିକ ଜତନ କରି ତ୍ରିସନ ନା ଧ୍ରାପୈ । । ଭେଖ ଅନେକ ଅଗନି ନହୀ ବୁଝୈ । । କୋଟି ଉପାୱ ଦରଗହ ନହୀ ସିଝୈ । । ଛୂଟସି ନାହୀ ଊଭ ପଇଆଲି । । ମୋହି ବିଆପହି ମାଇଆ ଜାଲି । । ଅୱର କରତୂତି ସଗଲୀ ଜମୁ ଡାନୈ । । ଗୋୱିଂଦ ଭଜନ ବିନୁ ତିଲୁ ନହୀ ମାନୈ । । ହରି କା ନାମୁ ଜପତ ଦୁଖୁ ଜାଇ । । ନାନକ ବୋଲୈ ସହଜି ସୁଭାଇ । ।୪ । ।

ସିହାଣିଆ ପଣେ ଯମ ଭୟ ଥାଇ ,ବହୁ ଯତନରେ ତୃଷ୍ଣା ନ ମେଣ୍ଟଇ । ।
ଅଗ୍ନି ଶାନ୍ତ ନୁହେଁ ଅନେକ ଭେକରେ , କୋଟି ଯତ୍ନେ ନାହିଁ ମୁକ୍ତି ଦରବାରେ । ।
ନାହିଁ କାହିଁ ମୁକ୍ତି ଆକାଶେ ପାତାଳେ , ମୋହ ବଶେ ନର ପଡ଼େ ମାୟା ଜାଲେ । ।
ଅନ୍ୟ କର୍ମ ଲାଗି ଯମ ଦଣ୍ଡିଥାଇ , ଗୋବିନ୍ଦ ଭଜନ ବିନା ନ ମାନଇ । ।
ହରି ନାମ ଜପେ ସବୁ ଦୁଃଖ ଯାଇ , ପ୍ରେମେ ଜପ କର ନାନକ କହଇ । ।୪ । ।

੫)--ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਜੇ ਕੋ ਮਾਗੈ।। ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਲਾਗੈ।। ਜੇ ਕੋ ਅਪਨਾ ਦੂਖੁ ਮਿਟਾਵੈ।। ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸਦ ਗਾਵੈ।। ਜੇ ਕੋ ਅਪਨੀ ਸੋਭਾ ਲੋਰੈ।। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਇਹ ਹਉਮੈ ਛੋਰੈ।।

ਜੇ ਕੋ ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ ਡਰੈ।। ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਸਰਨੀ ਪਰੈ।। ਜਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸ ਪਿਆਸਾ।। ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਸਾ।।੫।।

--ଚାରି ପଦାରଥ ଜେ କୋ ମାଗୈ।। ସାଧ ଜନା କୀ ସେୱା ଲାଗୈ।। ଜେ କୋ ଅପନା ଦୂଖୁ ମିଟାୱୈ।। ହରି ହରି ନାମୁ ରିଦେ ସଦ ଗାୱୈ।। ଜେ କୋ ଅପନୀ ସୋଭା ଲୋରୈ।। ସାଧ ସଂଗି ଇହ ହଉମୈ ଛୋରୈ।। ଜେ କୋ ଜନମ ମରଣ ତେ ଡରୈ।। ସାଧ ଜନା କୀ ସରନୀ ପରୈ।। ଜିସୁ ଜନ କଉ ପ୍ରଭ ଦରସ ପିଆସା।। ନାନକ ତା କୈ ବଲି ବଲି ଜାସା।।୫।।

ଚାରି ପଦାର୍ଥକୁ ମାଗେ ଯେଉଁ ଜନ , ସନ୍ଥ ଜନ ସେବା କରୁ ନିଶିଦିନ ।।
ଯିଏ ନିଜ ଦୁ:ଖ ନାଶିବାକୁ ଚାହେଁ , ଜପ କରୁ ହରି ନାମ ତା ହୃଦୟେ ।।
ଲୋଡ଼ା କରେ ଯିଏ ଶୋଭା ଆପଣାର , ତ୍ୟାଗ କରୁ ସାଧୁ ସଙ୍ଗେ ଅହଂକାର ।।
ଜନ୍ମ-ମରଣର ଡରଥାଏ ଯା'ର , ଶରଣ ନେଉ ସେ ସାଧୁ-ଜନଙ୍କର ।।
ପ୍ରଭୁ ଦରଶନ ତୃଷ୍ଣାର୍ତ୍ତ ଯେ ଥାଏ , ନାନକ, ତାହାରେ କୃତ୍ୟ କୃତ୍ୟ ହୁଏ ।।୫।।
(ଚାରି ପଦାର୍ଥ :-ଧର୍ମ, ଅର୍ଥ, କାମ, ମୋକ୍ଷ)

੬)--ਸਗਲ ਪੁਰਖ ਮਹਿ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਧਾਨੁ।। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਜਾ ਕਾ ਮਿਟੈ ਅਭਿਮਾਨੁ।। ਆਪਸ ਕਉ ਜੋ ਜਾਣੈ ਨੀਚਾ।। ਸੋਊ ਗਨੀਐ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ।। ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਹੋਇ ਸਗਲ ਕੀ ਰੀਨਾ।। ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤਿਨਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਚੀਨਾ।। ਮਨ ਅਪੁਨੇ ਤੇ ਬੁਰਾ ਮਿਟਾਨਾ।। ਪੇਖੈ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਾਜਨਾ।। ਸੂਖ ਦੂਖ ਜਨ ਸਮ ਦ੍ਰਿਸਟੇਤਾ।। ਨਾਨਕ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਨਹੀ ਲੇਪਾ।।੬।।

--ସଗଲ ପୂରଖ ମହି ପୂରଖୁ ପ୍ରଧାନୁ।। ସାଧ ସଂଗି ଜା କା ମିଟୈ ଅଭିମାନୁ।। ଆପସ କଉ ଜୋ ଜାଣୈ ନୀଚା।। ସୋଊ ଗନୀଐ ସଭ ତେ ଊଚା।। ଜା କା ମନୁ ହୋଇ ସଗଲ କୀ ରୀନା।। ହରି ହରି ନାମୁ ତିନି ଘଟି ଘଟି ଚୀନା।। ମନ ଅପୁନେ ତେ ବୁରା ମିଟାନା।। ପେଖୈ ସଗଲ ସ୍ରିସଟି ସାଜନା।। ସୂଖ ଦୂଖ ଜନ ସମ ଦ୍ରିସଟେତା।। ନାନକ ପାପ ପୁଂନ ନହୀ ଲେପା।।୬।।

ଅଟେ ସେ ପୁରୁଷ ପୁରୁଷପ୍ରଧାନ , ସାଧୁ ସଙ୍ଗେ ଯାର ତୁଟେ ଅଭିମାନ ।।
ଯେ ମଣେ ନିଜକୁ ସବୁ ଠାରୁ ନୀଚ , ଗଣାଯାଏ ତାକୁ ସବୁ ଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ।।
ଯା ମନ ସବୁରି ଚରଣର ଧୂଳି , ଦେଖିଥାଇ ସେହୁ ସବୁ ଘଟେ ହରି ।।
ମନରୁ କଳୁଷ ଯିଏ ଦିଏ ଧୋଇ , ସକଳ ସୃଷ୍ଟିକୁ ମିତ୍ର ମଣିଥାଇ ।।
ଯିଏ ସୁଖ-ଦୁ:ଖ ସମାନ ମଣଇ , ପାପ ପୁଣ୍ୟ ତାର କିଛି ନ କରଇ ।।୬।।

੭)--ਨਿਰਧਨ ਕਉ ਧਨੁ ਤੇਰੋ ਨਾਉ।। ਨਿਥਾਵੇ ਕਉ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਥਾਉ।। ਨਿਮਾਨੇ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੋ ਮਾਨੁ।। ਸਗਲ ਘਟਾ ਕਉ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨੁ।। ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਸੁਆਮੀ।। ਸਗਲ ਘਟਾ ਕੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ।। ਅਪਨੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਜਾਨਹੁ ਆਪੇ।। ਆਪਨ ਸੰਗਿ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭ ਰਾਤੇ।। ਤੁਮ੍ਹਰੀ ਉਸਤਤਿ ਤੁਮ ਤੇ ਹੋਇ।। ਨਾਨਕ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਸਿ ਕੋਇ।।੭।।

--ନିରଧନ କଉ ଧନୁ ତେରୋ ନାଉ।। ନିଥାୱେ କଉ ନାଉ ତେରା ଥାଉ।। ନିମାନେ କଉ ପ୍ରଭ ତେରୋ ମାନୁ।। ସଗଲ ଘଟା କଉ ଦେୱହୁ ଦାନୁ।। କରନ କରାୱନହାର ସୁଆମୀ।। ସଗଲ ଘଟା କେ ଅଂତରଜାମୀ।। ଅପନୀ ଗତି ମିତି ଜାନହୁ ଆପେ।। ଆପନ ସଂଗି ଆପି ପ୍ରଭ ରାତେ।। ତୁମ୍ହରୀ ଉସତତି ତୁମ ତେ ହୋଇ।। ନାନକ ଅୱରୁ ନ ଜାନସି କୋଇ।।୭।।

ପ୍ରଭୁ ତୁମ ନାମ ନିର୍ଦ୍ଧନର ଧନ , ନାମେ ଆଶ୍ରା ପାଏ ନିରାଶ୍ରୟ ଜନ ।।
ପ୍ରଭୁ ତୁମ ନାମ ହୀନ ଲାଗି ମାନ , ସର୍ବ ଜୀବେ ତୁମେ ଦେଉଅଛ ଦାନ ।।
ତୁମେ ପ୍ରଭୁ ସବୁ କରି କରାଉଛ , ସର୍ବ ଘଟେ ଥାଇ ଅନ୍ତର ଜାଣୁଛ ।।
ତୁମେ ଜାଣ ତୁମ ଗଉରବ ଗୁଣ , ନିଜ ଲାଗି ନିଜେ ତୁମେତ ମହାନ ।।
ତୁମ ଦେଇ ତୁମ ସ୍ତୁତି ପାରେ ହୋଇ , ନାନକ, ଆଉତ ନଜାଣଇ କେହି ।।୭।।

੮)--ਸਰਬ ਧਰਮ ਮਹਿ ਸ੍ਰੇਸਟ ਧਰਮੁ।। ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮੁ।। ਸਗਲ ਕ੍ਰਿਆ ਮਹਿ ਊਤਮ ਕਿਰਿਆ।। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਦੁਰਮਤਿ ਮਲੁ ਹਿਰਿਆ।। ਸਗਲ ਉਦਮ ਮਹਿ ਉਦਮੁ ਭਲਾ।। ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਜੀਅ ਸਦਾ।। ਸਗਲ ਬਾਨੀ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ।। ਹਰਿ ਕੋ ਜਸੁ ਸੁਨਿ ਰਸਨ ਬਖਾਨੀ।। ਸਗਲ ਥਾਨ ਤੇ ਓਹੁ ਊਤਮ ਥਾਨੁ।। ਨਾਨਕ ਜਿਹ ਘਟਿ ਵਸੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ।।੮।।੩।।

--ସରବ ଧରମ ମହି ସ୍ରେସଟ ଧରମୁ।। ହରି କୋ ନାମୁ ଜପି ନିରମଲ କରମୁ।। ସଗଲ କ୍ରିଆ ମହି ଊତମ କିରିଆ।। ସାଧ ସଂଗି ଦୁରମତି ମଲୁ ହିରିଆ।। ସଗଲ ଉଦମ ମହି ଉଦମୁ ଭଲା।। ହରି କା ନାମୁ ଜପହୁ ଜୀଅ ସଦା।। ସଗଲ ବାନୀ ମହି ଅଂମ୍ରିତ ବାନୀ।। ହରି କୋ ଜସୁ ସୁନି ରସନ ବଖାନୀ।। ସଗଲ ଥାନ ତେ ଓହୁ ଊତମ ଥାନୁ।। ନାନକ ଜିହ ଘଟି ୱସୈ ହରି ନାମୁ।।୮।।୩।।

ସବୁ ଧର୍ମ ଠାରୁ ଅଟେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଧର୍ମ , ଜପ ହରିନାମ କର ଶୁଦ୍ଧ କର୍ମ ।।
ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସେହି କର୍ମ ସକଳ କର୍ମରୁ , ସାଧୁ ସଙ୍ଗେ ତେଜ ଦୁର୍ବୁଦ୍ଧି ମନରୁ ।।
ସବୁ ଉଦ୍ୟମରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସେ ଉଦ୍ୟମ , ମନ ମଧ୍ୟେ ସଦା ଜପ ହରି ନାମ ।।

ସକଳ ବାଣୀରୁ ଅମୃତ ସେ ବାଣୀ , ହରି ଯଶ ଶୁଣ ରସକୁ ବଖାଣି ।।

ସକଳ ସ୍ଥାନରୁ ଉତ୍ତମ ସେ ସ୍ଥାନ , ଯେ ଘଟେ 'ନାନକ' ବସେ ହରି ନାମ ।।୮।।୩।।

ਸਲੋਕ।। ସଲୋକ ।। ଶ୍ଳୋକ ।।

ਨਿਰਗੁਨੀਆਰ ਇਆਨਿਆ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਸਮਾਲਿ।।

ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਸੁ ਚੀਤਿ ਰਖੁ ਨਾਨਕ ਨਿਬਹੀ ਨਾਲਿ।।੧।।

ନିରଗୁନୀଆର ଇଆନିଆ ସୋ ପ୍ରଭୁ ସଦା ସମାଲି ।।

ଜିନି କୀଆ ତିସୁ ଚୀତି ରଖୁ ନାନକ ନିବହୀ ନାଲି ।।୧ ।।

ଆରେ ଗୁଣହୀନ ଅଜ୍ଞାନ ପୁରୁଷ , ସଦା ପ୍ରଭୁ ଧ୍ୟାନ କର ।

ଯିଏ ତୋ କରତା ରଖ ତାକୁ ଚିତ୍ତେ , ଚିର ସାଥୀ ସେହି ତୋର ।।୧ ।।

ਅਸ਼ਟਪਦੀ ।। ଅଷ୍ଟପଦୀ ।।

୧)--*ਰਮਈਆ ਕੇ ਗੁਨ ਚੇਤਿ ਪਰਾਨੀ।। ਕਵਨ ਮੂਲ ਤੇ ਕਵਨ ਦ੍ਰਿਸਟਾਨੀ।। ਜਿਨਿ ਤੂੰ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰਿ ਸੀਗਾਰਿਆ।। ਗਰਭ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਜਿਨਹਿ ਉਬਾਰਿਆ।। ਬਾਰ ਬਿਵਸਥਾ ਤੁਝਹਿ ਪਿਆਰੈ ਦੂਧ।। ਭਰਿ ਜੋਬਨ ਭੋਜਨ ਸੁਖ ਸੂਧ।। ਬਿਰਧਿ ਭਇਆ ਊਪਰਿ ਸਾਕ ਸੈਨ।। ਮੁਖਿ ਅਪਿਆਉ ਬੈਠ ਕਉ ਦੈਨ।। ਇਹੁ ਨਿਰਗੁਨੁ ਗੁਨੁ ਕਛੂ ਨ ਬੂਝੈ।। ਬਖਸਿ ਲੇਹੁ ਤਉ ਨਾਨਕ ਸੀਝੈ।।੧।।*

--ରମଇଆ କେ ଗୁନ ଚେତି ପରାନୀ ।। କଓନ ମୂଲ ତେ କଓନ ଦ୍ରିସଟାନୀ ।। ଜିନି ତୂଂ ସାଜି ସୱାରି ସୀଗାରିଆ ।। ଗରଭ ଅଗନି ମହି ଜିନହି ଉବାରିଆ ।। ବାର ବିୱସଥା ତୁଝହି ପିଆରୈ ଦୂଧ ।। ଭରି ଜୋବନ ଭୋଜନ ସୁଖ ସୂଧ ।। ବିରଧି ଭଇଆ ଊପରି ସାକ ସୈନ ।। ମୁଖି ଅପିଆଉ ବୈଠ କଉ ଦୈନ ।। ଇହୁ ନିରଗୁନୁ ଗୁନୁ କଛୂ ନ ବୂଝୈ ।। ବଖସି ଲେହୁ ତଉ ନାନକ ସୀଝୈ ।।୧ ।।

ରାମ ଗୁଣ ସଦା ଧ୍ୟାନ କର ପ୍ରାଣୀ , କ୍ଷୁଦ୍ରକୁ ମହାନ କରିଛି ସେ ଆଣି ।।

ଗଢ଼ି ତୋତେ ସିଏ କରିଛି ସୁନ୍ଦର , ଗର୍ଭର ଅଗ୍ନିରୁ କରିଛି ଉଦ୍ଧାର ।।

ବାଲ-ଅବସ୍ଥାରେ କ୍ଷୀର ପିଆଇଛି , ଯୁବାକାଳେ ସୁଖ ଭୋଜନ ଦେଇଛି ।।

ବୃଦ୍ଧାବସ୍ଥା ଲାଗି ଦେଲା ପରିବାର , ବସିଥିଲେ ଦେବେ ମୁଖରେ ଆହାର ।।

ଏତେ ଗୁଣ ତାର ନ ବୁଝୁ ଅଜ୍ଞାନ , କ୍ଷମା କଲେ ପ୍ରଭୁ ହେବ ତୋ କଲ୍ୟାଣ ।।୧ ।।

୨)-- *ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਧਰ ਊਪਰਿ ਸੁਖਿ ਬਸਹਿ।। ਸੁਤ ਭ੍ਰਾਤ ਮੀਤ ਬਨਿਤਾ ਸੰਗਿ ਹਸਹਿ।। ਜਿਹ*

ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪੀਵਹਿ ਸੀਤਲ ਜਲਾ।। ਸੁਖਦਾਈ ਪਵਨੁ ਪਾਵਕੁ ਅਮੁਲਾ।। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੋਗਹਿ ਸਭਿ ਰਸਾ।। ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਸੰਗਿ ਸਾਥਿ ਬਸਾ।। ਦੀਨੇ ਹਸਤ ਪਾਵ ਕਰਨ ਨੇਤ੍ਰ ਰਸਨਾ।। ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਅਵਰ ਸੰਗਿ ਰਚਨਾ।। ਐਸੇ ਦੋਖ ਮੂੜ ਅੰਧ ਬਿਆਪੇ।। ਨਾਨਕ ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਆਪੇ।। ੨।।

--ଜିହ୍ ପ୍ରସାଦି ଧର ଊପରି ସୁଖି ବସହି।। ସୁତ ଭ୍ରାତ ମୀତ ବନିତା ସଂଗି ହସହି।। ଜିହ୍ ପ୍ରସାଦି ପୀୱହି ସୀତଲ ଜଲା।। ସୁଖଦାଇ ପୱନୁ ପାୱକୁ ଅମୁଲା।। ଜିହ୍ ପ୍ରସାଦି ଭୋଗହି ସଭି ରସା।। ସଗଲ ସମଗ୍ରୀ ସଂଗି ସାଥି ବସା।। ଦୀନେ ହସତ ପାୱ କରନ ନେତ୍ର ରସନା।। ତିସହି ତିଆଗି ଅୱର ସଂଗି ରଚନା।। ଐସେ ଦୋଖ ମୂଡ଼ ଅଂଧ ବିଆପେ।। ନାନକ କାଢି ଲେହୁ ପ୍ରଭ ଆପେ।। ୨।।

ଯା ପ୍ରସାଦେ ଏଥେ ରହୁ ନାନା ରଙ୍ଗେ, ହସୁ ପୁତ୍ର ଭ୍ରାତା ମିତ୍ର ପତ୍ନୀ ସଙ୍ଗେ ।।
ଯା କୃପାରେ ପାନ କରୁ ଶୀତ ଜଳ , ସୁଖଦିଏ ବାୟୁ ପାବକ ଅମୂଲ୍ୟ ।।
ଯା ପ୍ରସାଦେ ଭୋଗ କରୁ ସବୁ ରସ , ସକଳ ସାମଗ୍ରୀ ସଙ୍ଗେ କରୁ ବାସ ।।
ଯିଏ ହସ୍ତ-ପଦ ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦେଲା , ତେଜି ତାକୁ ଅନ୍ୟ ସଙ୍ଗେ କରୁ ଖେଳା ।।
ଏହି ଦୋଷ ହୁଏ ଅନ୍ଧ ଅଜ୍ଞାନର , ହେ ପ୍ରଭୁ 'ନାନକ' ଏଥୁ ରକ୍ଷାକର ।।୨।।

੩)--ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਜੋ ਰਾਖਨਹਾਰੁ।। ਤਿਸ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਕਰੈ ਗਵਾਰੁ।। ਜਾਕੀ ਸੇਵਾ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਵੈ।। ਤਾ ਸਿਉ ਮੂੜਾ ਮਨੁ ਨਹੀ ਲਾਵੈ।। ਜੋ ਠਾਕੁਰੁ ਸਦ ਸਦਾ ਹਜੂਰੇ।। ਤਾ ਕਉ ਅੰਧਾ ਜਾਨਤ ਦੂਰੇ।। ਜਾ ਕੀ ਟਹਲ ਪਾਵੈ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ।। ਤਿਸਹਿ ਬਿਸਾਰੈ ਮੁਗਧੁ ਅਜਾਨੁ।। ਸਦਾ ਸਦਾ ਇਹੁ ਭੂਲਨਹਾਰੁ।। ਨਾਨਕ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ਅਪਾਰੁ।।੩।।

--ଆଦି ଅଂତି ଜୋ ରାଖନହାରୁ।। ତିସ ସିଉ ପ୍ରୀତି ନ କରୈ ଗୱାରୁ।। ଜାକୀ ସେୱା ନୱ ନିଧି ପାୱୈ।। ତା ସିଉ ମୂଡ଼ା ମନୁ ନହୀ ଲାୱୈ।। ଜୋ ଠାକୁରୁ ସଦ ସଦା ହଜୂରେ।। ତା କଉ ଅଂଧା ଜାନତ ଦୂରେ।। ଜା କୀ ଟହଲ ପାୱୈ ଦରଗହ ମାନୁ।। ତିସହି ବିସାରୈ ମୁଗଧୁ ଅଜାନୁ।। ସଦା ସଦା ଇହୁ ଭୂଲନହାରୁ।। ନାନକ ରାଖନହାରୁ ଅପାରୁ।।୩।।

ଆଦିଠାରୁ ଅନ୍ତ ଯେ ରଖେ ପରାଣ , ତା ସଙ୍ଗତେ ପ୍ରୀତି ନରଖୁ ଅଜ୍ଞାନ ।।
ଯାହାର ସେବାରେ ନବନିଧି ମିଳେ , ଚିତ୍ତ ନଦେଲୁ ତା ପଦେ କେବେ ହେଲେ ।।
ସଦା ସେ ଠାକୁର ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଥାଇ , ଚକ୍ଷୁହୀନ ତାକୁ ଦୂର ମଣୁଥାଇ ।।

ଯା ସେବାରେ ମିଳେ ଆସ୍ଥାନେ ସମ୍ମାନ , ଭୁଲି ଯାଏ ତାକୁ ମୂରୁଖ ଅଜ୍ଞାନ ।।
ଭୁଲି ପ୍ରଭୁ ଗୁଣ , ଦୋଷ କରେ ନର , ନାନକ, ପ୍ରଭୁହିଁ ରକ୍ଷକ ତାହାର ।।୩।।

੪)--ਰਤਨੁ ਤਿਆਗਿ ਕਉਡੀ ਸੰਗਿ ਰਚੈ।। ਸਾਚੁ ਛੋਡਿ ਝੂਠ ਸੰਗਿ ਮਚੈ।। ਜੋ ਛਡਨਾ ਸੁ ਅਸਥਿਰੁ ਕਰਿ ਮਾਨੈ।। ਜੋ ਹੋਵਨੁ ਸੋ ਦੂਰਿ ਪਰਾਨੈ।। ਛੋਡਿ ਜਾਇ ਤਿਸ ਕਾ ਸ੍ਰਮੁ ਕਰੈ।। ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਤਿਸੁ ਪਰਹਰੈ।। ਚੰਦਨ ਲੇਪੁ ਉਤਾਰੈ ਧੋਇ।। ਗਰਧਬ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਸਮ ਸੰਗਿ ਹੋਇ।। ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ ਪਤਿਤ ਬਿਕਰਾਲ।। ਨਾਨਕ ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ।।੪।।

--ରତନୁ ତିଆଗି କଉଡୀ ସଂଗି ରଚୈ।। ସାଚୁ ଛୋଡି ଝୂଠ ସଂଗି ମଚୈ।। ଜୋ ଛଡନା ସୁ ଅସଥିରୁ କରି ମାନୈ।। ଜୋ ହୋୱନୁ ସୋ ଦୂରି ପରାନୈ।। ଛୋଡି ଜାଇ ତିସ କା ସ୍ରମୁ କରୈ।। ସଂଗି ସହାଈ ତିସୁ ପରହରୈ।। ଚଂଦନ ଲେପୁ ଉତାରୈ ଧୋଇ।। ଗରଧବ ପ୍ରୀତି ଭସମ ସଂଗି ହୋଇ।। ଅଂଧ କୂପ ମହି ପତିତ ବିକରାଲ।। ନାନକ କାଢି ଲେହୁ ପ୍ରଭ ଦଇଆଲ।।୪।।

କଉଡ଼ି ଗଣେ ସେ ରତ୍ନ ଗ୍ୟାଗ କରି , ଖେଳେ ମିଥ୍ୟା ସଙ୍ଗେ ସତ୍ୟ ସଙ୍ଗ ଛାଡ଼ି ।।
ରହେ ନାହିଁ ଯାହା, ସ୍ଥିର ମଣେ ତାକୁ , ଘଟେ ଯା ନିଶ୍ଚିତ, ନ ଆଣେ ମନ କୁ ।।
ଯାହା ଛାଡ଼େ, ତାହା ଲାଗି କରେ ଶ୍ରମ , ଯା ସଦା ସହାୟ କରେ ତା ବର୍ଜନ ।।
ଚନ୍ଦନ ପ୍ରଲେପ ଦେହୁ ଦିଏ ଧୋଇ , ଗର୍ଦ୍ଦଭ ପୀରତି ଭସ୍ମ ସଙ୍ଗେ ଥାଇ ।।
ଘୋର ଅନ୍ଧକୂପେ ପଡ଼ିଅଛି ନର , ଦୟାଳୁ ‘ନାନକ’ କର ହେ ଉଦ୍ଧାର ।।୪।।

੫)--ਕਰਤੂਤਿ ਪਸੂ ਕੀ ਮਾਨਸ ਜਾਤਿ।। ਲੋਕ ਪਚਾਰਾ ਕਰੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ।। ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ ਅੰਤਰਿ ਮਲੁ ਮਾਇਆ।। ਛਪਸਿ ਨਾਹਿ ਕਛੁ ਕਰੈ ਛਪਾਇਆ।। ਬਾਹਰਿ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਇਸਨਾਨ।। ਅੰਤਰਿ ਬਿਆਪੈ ਲੋਭੁ ਸੁਆਨੁ।। ਅੰਤਰਿ ਅਗਨਿ ਬਾਹਰਿ ਤਨੁ ਸੁਆਹ।। ਗਲਿ ਪਾਥਰ ਕੈਸੇ ਤਰੈ ਅਥਾਹ।। ਜਾ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਬਸੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ।। ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਸਹਜਿ ਸਮਾਤਿ।।੫।।

--କରତୂତି ପସୂ କୀ ମାନସ ଜାତି।। ଲୋକ ପଚାରା କରୈ ଦିନୁ ରାତି।। ବାହରି ଭେଖ ଅଂତରି ମଲୁ ମାଇଆ।। ଛପସି ନାହି କଛୁ କରୈ ଛପାଇଆ।। ବାହରି ଗିଆନ ଧିଆନ ଇସନାନ।। ଅଂତରି ବିଆପୈ ଲୋଭୁ ସୁଆନୁ।। ଅଂତରି ଅଗନି ବାହରି ତନୁ ସୁଆହ।। ଗଲି ପାଥର କୈସେ ତରୈ ଅଥାହ।। ଜା କୈ ଅଂତରି ବସୈ ପ୍ରଭୁ ଆପି।। ନାନକ ତେ ଜନ ସହଜି ସମାତି।।୫।।

କରେ ପଶୁକର୍ମ ମଣିଷର ଜାତି , ଲୋକ ଦେଖାଣିଆ କରେ ଦିନ-ରାତି ।।
ଦେହ ପରେ ଭେକ ମନେ ମାୟାଥାଇ , ଯେତେ ଲୁଚାଇଲେ କେବେ ନ ଲୁଚଇ ।।
ବାହାରେ ତାହାର ଜ୍ଞାନ-ଧ୍ୟାନ ସ୍ନାନ , ଅନ୍ତରେ ରାଜତ୍ୱ କରେ ଲୋଭ ଶ୍ୱାନ ।।
ମନେ ଅଗ୍ନି ତନୁ ପରେ ଭସ୍ମ ବୋଳି , ଗଳେ ଶିଳା , ସିନ୍ଧୁ ତରିବ କିପରି ।।
ଯା ହୃଦୟେ ପ୍ରଭୁ କରନ୍ତି ବିହାର , ନାନକ ସେ ଜନ ସଦା ରହେ ସ୍ଥିର ।।୫।।

੬)--ਸੁਨਿ ਅੰਧਾ ਕੈਸੇ ਮਾਰਗੁ ਪਾਵੈ।। ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਓੜਿ ਨਿਬਹਾਵੈ।। ਕਹਾ ਬੁਝਾਰਤਿ ਬੂਝੈ ਡੋਰਾ।। ਨਿਸਿ ਕਹੀਐ ਤਉ ਸਮਝੈ ਭੋਰਾ।। ਕਹਾ ਬਿਸਨਪਦ ਗਾਵੈ ਗੁੰਗ।। ਜਤਨ ਕਰੈ ਤਉ ਭੀ ਸੁਰ ਭੰਗ।। ਕਹ ਪਿੰਗੁਲ ਪਰਬਤ ਪਰ ਭਵਨ।। ਨਹੀ ਹੋਤ ਊਹਾ ਉਸੁ ਗਵਨ।। ਕਰਤਾਰ ਕਰੁਣਾਮੈ ਦੀਨੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰੈ।। ਨਾਨਕ ਤੁਮਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤਰੈ।। ੬।।

--ସୁନି ଅଂଧା କୈସେ ମାରଗୁ ପାୱୈ ।। କରୁ ଗହି ଲେହୁ ଓଡ଼ି ନିବହାୱୈ ।। କହା ବୁଝାରତି ବୁଝୈ ଡୋରା ।। ନିସି କହୀଐ ତଉ ସମଝୈ ଭୋରା ।। କହା ବିସନପଦ ଗାୱୈ ଗୁଂଗ ।। ଜତନ କରୈ ତଉ ଭୀ ସୁର ଭଂଗ ।। କହ ପିଂଗୁଲ ପରବତ ପର ଭୱନ ।। ନହୀ ହୋତ ଊହା ଉସୁ ଗୱନ ।। କରତାର କରୁଣାମୈ ଦୀନୁ ବେନତୀ କରୈ ।। ନାନକ ତୁମରୀ କିରପା ତରୈ ।। ୬ ।।

ଶୁଣି ଅନ୍ଧ ବାଟ ପାଇବ କିପରି , ନିଅ ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ଥଳେ ହାତ ତାର ଧରି ।।
କାଲ କି ବୁଝିବ କହିଲେ ବଚନ , ରାତି କୁହ ତାକୁ ମଣିବ ସେ ଦିନ ।।
ମୂକ କି ପାରିବ ବିଷ୍ଣୁ ପଦ ଗାଇ , ଯତନ କଲେ ବି ସ୍ୱର ଭଂଗ ହୋଇ ।।
ପଙ୍ଗୁ କି କରିବ ଗିରି ପରେ ଘର , ତହିଁ କି ନହୁଏ କେବେ ଗତି ତାର ।।
ହେ କରତା, ଦୀନ କରଇ ବିନତି , ତୁମରି କୃପାରେ ଲଭିବି ମୁଁ ଗତି ।।୬।।

੭)--ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਸੁ ਆਵੈ ਨ ਚੀਤਿ।। ਜੋ ਬੈਰਾਈ ਤਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ।। ਬਲੂਆ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਭੀਤਰਿ ਬਸੈ।। ਅਨਦ ਕੇਲ ਮਾਇਆ ਰੰਗਿ ਰਸੈ।। ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ਮਨਹਿ ਪ੍ਰਤੀਤਿ।। ਕਾਲੁ ਨ ਆਵੈ ਮੂੜੇ ਚੀਤਿ।। ਬੈਰ ਬਿਰੋਧ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮੋਹ।। ਝੂਠ ਬਿਕਾਰ ਮਹਾ ਲੋਭ ਧ੍ਰੋਹ।। ਇਆਹੂ ਜੁਗਤਿ ਬਿਹਾਨੇ ਕਈ ਜਨਮ।। ਨਾਨਕ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਆਪਨ ਕਰਿ ਕਰਮ।।੭।।

--ସଂଗି ସହାଇ ସୁ ଆୱୈ ନ ଚୀତି ।। ଜୋ ବୈରାଇ ତା ସିଉ ପ୍ରୀତି ।। ବଲୂଆ କେ ଗ୍ରିହ ଭୀତରି ବସୈ ।। ଅନଦ କେଲ ମାଇଆ ରଂଗି ରସୈ ।। ଦ୍ରିଡ଼ୁ କରି ମାନୈ ମନହି

ପ୍ରତୀତି ।। କାଲୁ ନ ଆୱୈ ମୂଢ଼େ ଚୀତି ।। ବୈର ବିରୋଧ କାମ କ୍ରୋଧ ମୋହ ।। ଝୂଠ ବିକାର ମହା ଲୋଭ ଧ୍ରୋହ ।। ଇଆହୂ ଜୁଗତି ବିହାନେ କଇ ଜନମ ।। ନାନକ ରାଖି ଲେହୁ ଆପନ କରି କରମ ।।୭ ।।

ଯେ ସଙ୍ଗୀ ସହାୟ ତାହାଙ୍କୁ ନ ଚିନ୍ତି , ବଇରୀ ସଙ୍ଗତେ କରୁଥାଇ ପ୍ରୀତି ।।
ବାଲି ଘର ମଧ୍ୟେ କରେ ସେହୁ ବାସ , ମାୟା ସଙ୍ଗେ କରେ କେତେ ରଙ୍ଗରସ ।।
ତାହାର ଭରସା ମନେ ଦୃଢ଼ କରି , ମୃତ୍ୟୁ କଥାକୁ ସେ ଦିଅଇ ପାଶୋରି ।।
ବଇରୀ ବିରୋଧ କାମ କ୍ରୋଧ ମୋହ , ମିଥ୍ୟାର ବିକାର ମହା ଲୋଭ ଦ୍ରୋହ ।।
କେତେ ଜନ୍ମ ଗଲା ଏହି ମାର୍ଗେ ଥାଇ , ମୋତେ ହେ 'ନାନକ' ରକ୍ଷା କର ସାଇଁ ।।୭ ।।

*੮)--ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ ਤੁਮ ਪਹਿ ਅਰਦਾਸਿ।। ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੇਰੀ ਰਾਸਿ।। ਤੁਮ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤੇਰੇ।। ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮਹਿ ਸੂਖ ਘਨੇਰੇ।। ਕੋਇ ਨ ਜਾਨੈ ਤੁਮਰਾ ਅੰਤੁ।। ਊਚੇ ਤੇ ਊਚਾ ਭਗਵੰਤ।। ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਤੁਮਰੈ ਸੂਤ੍ਰਿ ਧਾਰੀ।। ਤੁਮ ਤੇ ਹੋਇ ਸੁ ਆਗਿਆਕਾਰੀ।। ਤੁਮਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਨੀ।।ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨੀ।।੮।।**੪**।।*

--ତୂ ଠାକୁରୁ ତୁମ ପହି ଅରଦାସି ।। ଜୀଉ ପିଂଡୁ ସଭୁ ତେରୀ ରାସି ।। ତୁମ ମାତ ପିତା ହମ ବାରିକ ତେରେ ।। ତୁମରୀ କ୍ରିପା ମହି ସୂଖ ଘନେରେ ।। କୋଇ ନ ଜାନୈ ତୁମରା ଅଂତୁ ।। ଉଚେ ତେ ଉଚା ଭଗୱଂତ ।। ସଗଲ ସମଗ୍ରୀ ତୁମରୈ ସୂତ୍ରି ଧାରୀ ।। ତୁମ ତେ ହୋଇ ସୁ ଆଗିଆକାରୀ ।। ତୁମରୀ ଗତି ମିତି ତୁମ ହୀ ଜାନୀ ।।ନାନକ ଦାସ ସଦା କୁରବାନୀ ।।୮ ।।୪ ।।

ହେ ଠାକୁର ତୁମଠାରେ କରଇ ଜଣାଣ , ତୁମରି ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରଭୁ ଏ ପିଣ୍ଡ-ପରାଣ ।।
ତୁମେ ମାତା ପିତା ଆମେ ସନ୍ତାନ ତୁମର , ତୁମ କୃପା ବଳେ ମିଳେ ଆନନ୍ଦ ଅପାର ।।
ନଜାଣଇ ଏ ଜଗତେ କେହି ତୁମ ଅନ୍ତ , ମହାନୁ-ମହାନ ତୁମେ ପ୍ରଭୁ ଭଗବନ୍ତ ।।
ସକଳ ପଦାର୍ଥ ତୁମଠାରେ ବିରାଜିତ , ତୁମରି ଆଜ୍ଞାରେ ସବୁ ହୋଇଥାଇ ଜାତ ।।
ତୁମ ଗୁଣ ଗଉରବ ତୁମଙ୍କୁ ବିଦିତ , ନାନକ ସଂତତ ତୁମ ଚରଣେ ଅର୍ପିତ ।।୮ ।।୪ ।।

ਸਲੋਕ।। ***ସଲୋକ*** ।। ଶ୍ଲୋକ ।।

ਦੇਨਹਾਰੁ ਪ੍ਰਭ ਛੋਡਿ ਕੈ ਲਾਗਹਿ ਆਨ ਸੁਆਇ।।
ਨਾਨਕ ਕਹੂ ਨ ਸੀਝਈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪਤਿ ਜਾਇ।।੧।।

ଦେନହାରୁ ପ୍ରଭ ଛୋଡି କୈ ଲାଗହି ଆନ ସୁଆଇ ।।

ନାନକ କହୂ ନ ସୀଝଈ ବିନୁ ନାୱୈ ପତି ଜାଇ ।।୧ ।।

ଦାନବୀର ପ୍ରଭୁ ଛାଡ଼ି ଯେଉଁ ଜନ , ଆନଠାରେ ଥାଏ ମାତି ।

ନାନକ ସଫଳ ନୁହଇ ସେ କେବେ , ନାମ ବିନା ଯାଏ ଗତି ।।

ਅਸ਼ਟਪਦੀ ।। ଅଷ୍ଟପଦୀ ।।

੧)--ਦਸ ਬਸਤੂ ਲੇ ਪਾਛੈ ਪਾਵੈ।। ਏਕ ਬਸਤੁ ਕਾਰਨਿ ਬਿਖੋਟਿ ਗਵਾਵੈ।। ਏਕ ਭੀ ਨ ਦੇਇ ਦਸ ਭੀ ਹਿਰਿ ਲੇਇ।। ਤਉ ਮੂੜਾ ਕਹੁ ਕਹਾ ਕਰੇਇ।। ਜਿਸੁ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਨਾਹੀ ਚਾਰਾ।। ਤਾਕਉ ਕੀਜੈ ਸਦ ਨਮਸਕਾਰਾ।। ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਲਾਗਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮੀਠਾ।। ਸਰਬ ਸੂਖ ਤਾਹੂ ਮਨਿ ਵੂਠਾ।। ਜਿਸੁ ਜਨ ਅਪਨਾ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਇਆ।। ਸਰਬ ਥੋਕ ਨਾਨਕ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ।।੧।।

--ଦସ ବସତୂ ଲେ ପାଛେ ପାୱୈ ।। ଏକ ବସତୁ କାରନି ବିଖୋଟି ଗୱାୱୈ ।। ଏକ ଭୀ ନ ଦେଇ ଦସ ଭୀ ହିରି ଲେଇ ।। ତଉ ମୂଡ଼ା କହୁ କହା କରେଇ ।। ଜିସୁ ଠାକୁର ସିଉ ନାହୀ ଚାରା ।। ତାକଉ କୀଜୈ ସଦ ନମସକାରା ।। ଜା କୈ ମନି ଲାଗା ପ୍ରଭୁ ମୀଠା ।। ସରବ ସୂଖ ତାହୁ ମନି ୱୂଠା ।। ଜିସୁ ଜନ ଅପନା ହୁକମୁ ମନାଇଆ ।। ସରବ ଥୋକ ନାନକ ତିନି ପାଇଆ ।।୧ ।।

ଦଶ ବସ୍ତୁ ପାଇ ତୁହି ଭୁଲି ଯାଉ , ଗୋଟିକର ଲାଗି ବିଶ୍ୱାସ ହରାଉ ।।

ଗୋଟିଏ ନ ଦେଇ ଦଶ ନେବ ହରି , ତେବେ ଆରେ ମୂଢ଼ କି ପାରିବୁ କରି ।।

ଯେଉଁ ପ୍ରଭୁ ଆଗେ ନ ଚଳଇ ବଳ , କର ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସଦା ନମସ୍କାର ।।

ଯେଉଁ ଜନ ମନେ ପ୍ରଭୁ ଲାଗେ ପ୍ରିୟ , ଆନନ୍ଦରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ ତା ହୃଦୟ ।।

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରେ ଯେଉଁ ଜନ ଥାଏ , ନାନକ ସକଳ ପଦାର୍ଥ ସେ ପାଏ ।।୧ ।।

੨)--ਅਗਨਤ ਸਾਹੁ ਅਪਨੀ ਦੇ ਰਾਸਿ।। ਖਾਤ ਪੀਤ ਬਰਤੈ ਅਨਦ ਉਲਾਸਿ।। ਅਪੁਨੀ ਅਮਾਨ ਕਛੁ ਬਹੁਰਿ ਸਾਹੁ ਲੇਇ।। ਅਗਿਆਨੀ ਮਨਿ ਰੋਸੁ ਕਰੇਇ।। ਅਪਨੀ ਪਰਤੀਤਿ ਆਪ ਹੀ ਖੋਵੈ।। ਬਹੁਰਿ ਉਸ ਕਾ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਨ ਹੋਵੈ।। ਜਿਸੁ ਕੀ ਬਸਤੁ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਰਾਖੈ।। ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨੈ ਮਾਥੈ।। ਉਸ ਤੇ ਚਉਗੁਨ ਕਰੈ ਨਿਹਾਲੁ।। ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ।।੨।।

--ଅଗନତ ସାହୁ ଅପନୀ ଦେ ରାସି ।। ଖାତ ପୀତ ବରତୈ ଅନଦ ଉଲାସି ।। ଅପୁନୀ ଅମାନ କଛୁ ବହୁରି ସାହୁ ଲେଇ ।। ଅଗିଆନୀ ମନି ରୋସୁ କରେଇ ।। ଅପନୀ ପରତୀତି ଆପ ହୀ ଖୋୱୈ ।। ବହୁରି ଉସ କା ବିସ୍ୱାସୁ ନ ହୋୱୈ ।। ଜିସୁ କୀ ବସତୁ ତିସୁ

ଆଗୈ ରାଖୈ । । ପ୍ରଭ କୀ ଆଗିଆ ମାନୈ ମାଥୈ । । ଉସ ତେ ଚଉଗୁନ କରୈ ନିହାଲୁ । । ନାନକ ସାହିବୁ ସଦା ଦଇଆଲୁ । ।୨ । ।

ଅସୁମାରି ଧନ ଦେଇଛନ୍ତି ପ୍ରଭୁ , ଆନନ୍ଦରେ ଅଛି ଭୋଗକରି ସବୁ ।।
ନିଜଧନରୁ ସେ ନେଲେ କିଛି ଧନ , ରୋଷ କରୁଥାଇ ଏ ଅଜ୍ଞାନ ମନ ।।
ଆପଣା ବିଶ୍ୱାସ ଆପେହିଁ ହରାଏ , ଭରସାର ଯୋଗ୍ୟ ଆଉ ସେ ନ ହୁଏ ।।
ଯାହାର ପଦାର୍ଥ ତାହା ଆଗେ ରଖି , ପ୍ରଭୁ ଆଜ୍ଞା ଯିଏ ନିଏ ମଥାପାତି ।।
କରନ୍ତି ତାହାକୁ ଚାରିଗୁଣେ ପ୍ରୀତ , ସେ ପ୍ରଭୁ 'ନାନକ', ସଦା ଦୟାବନ୍ତ ।।୨।।

੩)--ਅਨਿਕ ਭਾਤਿ ਮਾਇਆ ਕੇ ਹੇਤ।। ਸਰਪਰ ਹੋਵਤ ਜਾਨੁ ਅਨੇਤ।। ਬਿਰਖ ਕੀ ਛਾਇਆ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਲਾਵੈ।। ਓਹ ਬਿਨਸੈ ਉਹੁ ਮਨਿ ਪਛੁਤਾਵੈ।। ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਚਾਲਨਹਾਰੁ।। ਲਪਟਿ ਰਹਿਓ ਤਹ ਅੰਧ ਅੰਧਾਰੁ।। ਬਟਾਊ ਸਿਉ ਜੋ ਲਾਵੈ ਨੇਹ।। ਤਾ ਕਉ ਹਾਥਿ ਨ ਆਵੈ ਕੇਹ।। ਮਨ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੁਖਦਾਈ।। ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਲਏ ਲਾਈ।।੩।।

--ଅନିକ ଭାତି ମାଇଆ କେ ହେତ । । ସରପର ହୋୱତ ଜାନୁ ଅନେତ । । ବିରଖ କୀ ଛାଇଆ ସିଉ ରଂଗୁ ଲାୱୈ । । ଓହ ବିନସୈ ଉହୁ ମନି ପଛୁତାୱୈ । । ଜୋ ଦୀସୈ ସୋ ଚାଲନହାରୁ । । ଲପଟି ରହିଓ ତହ ଅଂଧ ଅଂଧାରୁ । । ବଟାଉ ସିଉ ଜୋ ଲାୱୈ ନେହ । । ତା କଉ ହାଥି ନ ଆୱୈ କେହ । । ମନ ହରି କେ ନାମ କୀ ପ୍ରୀତି ସୁଖଦାଇ । । କରି କିରପା ନାନକ ଆପି ଲଏ ଲାଇ । ।୩ । ।

ଅନେକ ପ୍ରକାର ମାୟା ମୋହ ପ୍ରେମ , ଅନ୍ତେ ନଷ୍ଟ ହେବ ନିଶ୍ଚୟ ତା ଜାଣ ।।
ଯିଏ ବୃକ୍ଷ-ଛାୟା ସଙ୍ଗେ ପ୍ରୀତି କରେ , ଅନୁତାପ ସିଏ କରେ ତା ମନରେ ।।
ସବୁ ଯିବ ଚାଲି ଯାହା ଦିଶୁଅଛି , ଘୋର ଅନ୍ଧ ତାକୁ କୁଂଢାଇ ଧରୁଛି ।।
ଯେ କରେ ସେନେହ ବାଟୋଇ ସଙ୍ଗତେ , ଲାଭ ନ ଲାଗଇ କିଛି ତାହା ହାତେ ।।
ହରିନାମ ପ୍ରୀତି ସୁଖଦାୟୀ ମନ , କରି କୃପା ପ୍ରଭୁ କରାଏ ତା ଧ୍ୟାନ ।।୩।।

੪)--ਮਿਥਿਆ ਤਨੁ ਧਨੁ ਕੁਟੰਬੁ ਸਬਾਇਆ।। ਮਿਥਿਆ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮਾਇਆ।। ਮਿਥਿਆ ਰਾਜ ਜੋਬਨ ਧਨ ਮਾਲ।। ਮਿਥਿਆ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਕਰਾਲ।। ਮਿਥਿਆ ਰਥ ਹਸਤੀ ਅਸ੍ਵ ਬਸਤ੍ਰਾ।। ਮਿਥਿਆ ਰੰਗ ਸੰਗਿ ਮਾਇਆ ਪੇਖਿ ਹਸਤਾ।। ਮਿਥਿਆ ਧ੍ਰੋਹ ਮੋਹ ਅਭਿਮਾਨੁ।। ਮਿਥਿਆ ਆਪਸ ਊਪਰਿ ਕਰਤ ਗੁਮਾਨੁ।। ਅਸਥਿਰੁ ਭਗਤਿ ਸਾਧ ਕੀ ਸਰਨ।। ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਹਰਿ ਕੇ

ਚਰਨ।।੪।।

--ମିଥିଆ ତନୁ ଧନୁ କୁଟଂବୁ ସବାଇଆ । । ମିଥିଆ ହଉମୈ ମମତା ମାଇଆ । । ମିଥିଆ ରାଜ ଜୋବନ ଧନ ମାଲ । । ମିଥିଆ କାମ କ୍ରୋଧ ବିକରାଲ । । ମିଥିଆ ରଥ ହସତୀ ଅସ୍ୱ ବସତ୍ରା । । ମିଥିଆ ରଂଗ ସଂଗି ମାଇଆ ପେଖି ହସତା । । ମିଥିଆ ଧ୍ରୋହ ମୋହ ଅଭିମାନୁ । । ମିଥିଆ ଆପସ ଉପରି କରତ ଗୁମାନୁ । । ଅସଥିରୁ ଭଗତି ସାଧ କୀ ସରନ । । ନାନକ ଜପି ଜପି ଜୀୱୈ ହରି କେ ଚରନ । ।୪ । ।

ମିଥ୍ୟା ତନୁ ଧନ ସାରା ପରିବାର , ମିଥ୍ୟା ଅଟେ ମାୟା ମମତା 'ମୁଁ'କାର ।।
ମିଥ୍ୟା ଯଉବନ ରାଜ୍ୟ ବସ୍ତୁ ଧନ , ମିଥ୍ୟା ଭୟଙ୍କର କାମ କ୍ରୋଧ ମନ ।।
ମିଥ୍ୟା ରଥ ହସ୍ତୀ ଅଶ୍ୱ ବସ୍ତ୍ର ଯେତେ , ମିଥ୍ୟା ମାୟା ଦେଖି ଜୀବ ହସେ କେତେ ।।
ମିଥ୍ୟା ଦ୍ରୋହ ମୋହ ମାନ ଅଭିମାନ , ମିଥ୍ୟା ନିଜଲାଗି ଗରବ ଗୁମାନ ।।
ନେଇ ସ୍ଥିର ଭକ୍ତି ସାଧୁଙ୍କ ଶରଣ , ଜପି ବଞ୍ଚେ ଦାସ, ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀ ଚରଣ ।।୪।।

੫)--ਮਿਥਿਆ ਸ੍ਰਵਨ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਸੁਨਹਿ।। ਮਿਥਿਆ ਹਸਤ ਪਰ ਦਰਬ ਕਉ ਹਿਰਹਿ।। ਮਿਥਿਆ ਨੇਤ੍ਰ ਪੇਖਤ ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਰੂਪਾਦ।। ਮਿਥਿਆ ਰਸਨਾ ਭੋਜਨ ਅਨਸ੍ਵਾਦ।। ਮਿਥਿਆ ਚਰਨ ਪਰ ਬਿਕਾਰ ਕਉ ਧਾਵਹਿ।। ਮਿਥਿਆ ਮਨ ਪਰਲੋਭ ਲੁਭਾਵਹਿ।। ਮਿਥਿਆ ਤਨ ਨਹੀ ਪਰਉਪਕਾਰਾ।। ਮਿਥਿਆ ਬਾਸੁ ਲੇਤ ਬਿਕਾਰਾ।। ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਮਿਥਿਆ ਸਭ ਭਏ।। ਸਫਲ ਦੇਹ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਲਏ।।੫।।

--ମିଥିଆ ସ୍ରୱନ ପର ନିଂଦା ସୁନହି । । ମିଥିଆ ହସତ ପର ଦରବ କଉ ହିରହି । । ମିଥିଆ ନେତ୍ର ପେଖତ ପର ତ୍ରିଅ ରୂପାଦ । । ମିଥିଆ ରସନା ଭୋଜନ ଅନସ୍ୱାଦ । । ମିଥିଆ ଚରନ ପର ବିକାର କଉ ଧାୱହି । । ମିଥିଆ ମନ ପରଲୋଭ ଲୁଭାୱହି । । ମିଥିଆ ତନ ନହୀ ପରଉପକାରା । । ମିଥିଆ ବାସୁ ଲେତ ବିକାରା । । ବିନୁ ବୂଝେ ମିଥିଆ ସଭ ଭଏ । । ସଫଲ ଦେହ ନାନକ ହରି ହରି ନାମ ଲଏ । ।୫ । ।

ବ୍ୟର୍ଥ ସେହି କର୍ଣ୍ଣ ପରନିନ୍ଦା ଯେ ଶୁଣଇ , ବ୍ୟର୍ଥ ସେହି ହସ୍ତ ପରଦ୍ରବ୍ୟ ଯେ ହରଇ ।।
ବ୍ୟର୍ଥ ସେହି ନେତ୍ର ପରନାରୀ ରୂପ ଦେଖେ , ବ୍ୟର୍ଥ ସେହି ଜିହ୍ୱା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସ୍ୱାଦ ଚାଖେ ।।
ବ୍ୟର୍ଥ ସେହି ପଦ ପରମନ୍ଦ ଲାଗି ଧାଏଁ , ବ୍ୟର୍ଥ ସେହି ମନ ପରଧନ ଯେ ଲୋଭାଏ ।।
ବ୍ୟର୍ଥ ଦେହ କରେ ନାହିଁ ପରଉପକାର , ବ୍ୟର୍ଥ ସେହି ନାଶା ଶୁଙ୍ଘେ ବିଷୟ-ବିକାର ।।
ନ ବୁଝି ନିଜ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସବୁ ବ୍ୟର୍ଥ ହୁଏ , 'ନାନକ' ସଫଳ ଦେହ ହରି ନାମ ଗାଏ ।।୫।।

੬)--ਬਿਰਥੀ ਸਾਕਤ ਕੀ ਆਰਜਾ।। ਸਾਚ ਬਿਨਾ ਕਹ ਹੋਵਤ ਸੂਚਾ।। ਬਿਰਥਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਤਨੁ ਅੰਧ।। ਮੁਖਿ ਆਵਤ ਤਾ ਕੈ ਦੁਰਗੰਧ।। ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਬ੍ਰਿਥਾ ਬਿਹਾਇ।। ਮੇਘ ਬਿਨਾ ਜਿਉ ਖੇਤੀ ਜਾਇ।। ਗੋਬਿਦ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਬ੍ਰਿਥੇ ਸਭ ਕਾਮ।। ਜਿਉ ਕਿਰਪਨ ਕੇ ਨਿਰਾਰਥ ਦਾਮ।। ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਤੇ ਜਨ ਜਿਹ ਘਟਿ ਬਸਿਓ ਹਰਿ ਨਾਉ।। ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ।।੬।।

--ବିରଥୀ ସାକତ କୀ ଆରଜା । । ସାଚ ବିନା କହ ହୋୱତ ସୂଚା । । ବିରଥା ନାମ ବିନା ତନୁ ଅଂଧ । । ମୁଖି ଆୱତ ତା କୈ ଦୁରଗଂଧ । । ବିନୁ ସିମରନ ଦିନୁ ରୈନି ବ୍ରିଥା ବିହାଇ । । ମେଘ ବିନା ଜିଉ ଖେତୀ ଜାଇ । । ଗୋବିଦ ଭଜନ ବିନୁ ବ୍ରିଥେ ସଭ କାମ । । ଜିଉ କିରପନ କେ ନିରାରଥ ଦାମ । । ଧଂନି ଧଂନି ତେ ଜନ ଜିହ ଘଟି ବସିଓ ହରି ନାଉ । । ନାନକ ତା କୈ ବଲି ବଲି ଜାଉ । ।୬ । ।

ମୂର୍ଖର ଆୟୁଷ ସବୁ ଯାଏ ବ୍ୟର୍ଥ , ସତ୍ୟ ବିନା କାହୁଁ ହେବ ଶୁଚିମନ୍ତ । ।
ନାମ ବିନା ଅନ୍ଧ ଶରୀର ନିଷ୍ଫଳ , ତା ମୁଖୁ ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ହୁଅଇ ବାହାର । ।
ନାମ ବିନା ଦିବା-ରାତ୍ରୀ ବୃଥା ଯାଏ , ବର୍ଷା ବିନା ଯଥା କୃଷି ନାଶ ଯାଏ । ।
ଗୋବିନ୍ଦ ଭଜନ ବିନା ସବୁ କର୍ମ , ବୃଥା ଯାଏ ଯଥା କୃପଣର ଧନ । ।
ଧନ୍ୟ ଯାହା ହୃଦେ ବସେ ହରିନାମ , ମୁଁ କରେ ଆପଣେ ତାରେ ସମର୍ପଣ । ।୬ । ।

੭)--ਰਹਤ ਅਵਰ ਕਛੁ ਅਵਰ ਕਮਾਵਤ।। ਮਨਿ ਨਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੁਖਹੁ ਗੰਢ ਲਾਵਤ।। ਜਾਨਨਹਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਬੀਨ।। ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ ਨ ਕਾਹੂ ਭੀਨ।। ਅਵਰ ਉਪਦੇਸੈ ਆਪਿ ਨ ਕਰੈ।। ਆਵਤ ਜਾਵਤ ਜਨਮੈ ਮਰੈ।। ਜਿਸ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਬਸੈ ਨਿਰੰਕਾਰੁ।। ਤਿਸ ਕੀ ਸੀਖ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰੁ।। ਜੋ ਤੁਮ ਭਾਨੇ ਤਿਨ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ।। ਨਾਨਕ ਉਨ ਜਨ ਚਰਨ ਪਰਾਤਾ।।੭।।

--ରହତ ଅୱର କଛୁ ଅୱର କମାୱତ । । ମନି ନହୀ ପ୍ରୀତି ମୁଖହୁ ଗଂଢ ଲାୱତ । । ଜାନନହାର ପ୍ରଭୂ ପରବୀନ । । ବାହରି ଭେଖ ନ କାହୂ ଭୀନ । । ଅୱର ଉପଦେସୈ ଆପି ନ କରୈ । । ଆୱତ ଜାୱତ ଜନମୈ ମରୈ । । ଜିସ କୈ ଅଂତରି ବସୈ ନିରଂକାରୁ । । ତିସ କୀ ସୀଖ ତରୈ ସଂସାରୁ । । ଜୋ ତୁମ ଭାନେ ତିନ ପ୍ରଭୁ ଜାତା । । ନାନକ ଉନ ଜନ ଚରନ ପରାତା । ।୭ । ।

ରହଣି ଅଲଗା, ଅଲଗା କରଣି , ମନେ ନାହିଁ ପ୍ରୀତି ମୁଖେ ଗଢ଼େ ଆଣି । ।
ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ପ୍ରଭୁ ଚତୁର ଅଟଇ , ବାହ୍ୟ ବେଶ ଦେଖି ମୁଗ୍ଧ ନ ହୁଅଇ । ।
ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ଯିଏ ନିଜେ ନ ଆଚରେ , ପଡୁଥାଏ ସିଏ ଜନ୍ମ-ମୃତ୍ୟୁ ଚକ୍ରେ । ।

ଯାହାର ଅନ୍ତରେ ବସେ ନିରାକାର , ତାହାର ଶିକ୍ଷାରେ ତରଇ ସଂସାର ।।

ଯିଏ ତୁମ ପ୍ରିୟ ସେ ଜାଣେ ତୁମଙ୍କୁ , 'ନାନକ' ଛୁଅଁଇ ତାହାରି ପାଦକୁ ।।୭।।

*੮)--ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਭੁ ਜਾਨੈ।। ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਆਪਹਿ ਮਾਨੈ।। ਆਪਹਿ ਆਪ ਆਪਿ ਕਰਤ ਨਿਬੇਰਾ।। ਕਿਸੈ ਦੂਰਿ ਜਨਾਵਤ ਕਿਸੈ ਬੁਝਾਵਤ ਨੇਰਾ।। ਉਪਾਵ ਸਿਆਨਪ ਸਗਲ ਤੇ ਰਹਤ।। ਸਭੁ ਕਛੁ ਜਾਨੈ ਆਤਮ ਕੀ ਰਹਤ।। ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ ਲੜਿ ਲਾਇ।। ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ।। ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਜਿਸੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ।। ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਹਰੀ।।੮।।***੫***।।*

--କରଉ ବେନତୀ ପାରବ୍ରହମୁ ସଭୁ ଜାନୈ ।। ଅପନା କୀଆ ଆପହି ମାନୈ ।। ଆପହି ଆପ ଆପି କରତ ନିବେରା ।। କିସୈ ଦୂରି ଜନାୱତ କିସୈ ବୁଝାୱତ ନେରା ।। ଉପାୱ ସିଆନପ ସଗଲ ତେ ରହତ ।। ସଭୁ କଛୁ ଜାନୈ ଆତମ କୀ ରହତ ।। ଜିସୁ ଭାୱୈ ତିସୁ ଲଏ ଲଡ଼ି ଲାଇ ।। ଥାନ ଥନଂତରି ରହିଆ ସମାଇ ।। ସୋ ସେୱକୁ ଜିସୁ କିରପା କରୀ ।। ନିମଖ ନିମଖ ଜପି ନାନକ ହରୀ ।।୮।।୫।।

ମାଗଇ ମୁଁ ଯାହା ପ୍ରଭୁ ତାହା ଜାଣେ , ନିଜ ଭକତକୁ ରଖଇ ସମ୍ମାନେ ।।

କର୍ମ ଦେଖି ନିଜେ କରଇ ବିଚାର , ଜଣାଏ ସେ କାହା ନିକଟ ବା ଦୂର ।।

ସକଳ ଉପାୟ ଚାତୁରୀ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ , ଜାଣେ ସିଏ କିସ ଅଛି କା ଅନ୍ତରେ ।।

ଭଲ ଯିଏ ତାକୁ ନିକଟେ ରଖଇ , ଭିତରେ-ବାହାରେ ସବୁଠାରେ ଥାଇ ।।

କୃପା ଯାରେ କରେ ସେ ହୁଏ ଭକତ , 'ନାନକ' ଜପ ତୁ ସେ ହରି ସଂତତ ।।୮।।୫।।

ਸਲੋਕ।। *ସଲୋକ* ।। ଶ୍ଲୋକ ।।

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਲੋਭ ਮੋਹ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਅਹੰਮੇਵ।।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਗੁਰਦੇਵ।।੧।।

କାମ କ୍ରୋଧ ଅରୁ ଲୋଭ ମୋହ ବିନସି ଜାଇ ଅହଂମେୱ ।।

ନାନକ ପ୍ରଭ ସରଣାଗତୀ କରି ପ୍ରସାଦୁ ଗୁରଦେୱ ।।୧।।

ବିନାଶ ହେଉ ମୋ କାମ କ୍ରୋଧ ଲୋଭ ମୋହ ଆଉ ଅହଂକାର ।

ହେ ପ୍ରଭୁ 'ନାନକ' ଶରଣ ପଶଇ , ଗୁରୁଦେବ କୃପା କର ।।୧।।

ਅਸ਼ਟਪਦੀ ।। ଅଷ୍ଟପଦୀ ।।

੧)--ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖਾਹਿ।। ਤਿਸੁ ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਰਖੁ ਮਨ ਮਾਹਿ।। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਸੁਗੰਧਤ ਤਨਿ ਲਾਵਹਿ।। ਤਿਸ ਕਉ ਸਿਮਰਤ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵਹਿ।। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਸਹਿ ਸੁਖ ਮੰਦਰਿ।। ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਇ ਸਦਾ ਮਨ ਅੰਦਰਿ।। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਗ੍ਰਿਹ ਸੰਗਿ ਸੁਖ ਬਸਨਾ।। ਆਠ ਪਹਰ ਸਿਮਰਹੁ ਤਿਸੁ ਰਸਨਾ।। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਰੰਗ ਰਸ ਭੋਗ।। ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ ਧਿਆਵਨ ਜੋਗ।।੧।।

--ଜିହ ପ୍ରସାଦି ଛତୀହ ଅଂମ୍ରିତ ଖାହି । । ତିସୁ ଠାକୁର କଉ ରଖୁ ମନ ମାହି । । ଜିହ ପ୍ରସାଦି ସୁଗଂଧତ ତନି ଲାୱହି । । ତିସ କଉ ସିମରତ ପରମ ଗତି ପାୱହି । । ଜିହ ପ୍ରସାଦି ବସହି ସୁଖ ମଂଦରି । । ତିସହି ଧିଆଇ ସଦା ମନ ଅଂଦରି । । ଜିହ ପ୍ରସାଦି ଗ୍ରିହ ସଂଗି ସୁଖ ବସନା । । ଆଠ ପହର ସିମରହୁ ତିସୁ ରସନା । । ଜିହ ପ୍ରସାଦି ରଂଗ ରସ ଭୋଗ । । ନାନକ ସଦା ଧିଆଈଐ ଧିଆୱନ ଜୋଗ । ।୧ । ।

ଅମୃତ ଭୁଞ୍ଜୁ ତୁ ଯାହାରି ଦୟାରେ , ସେହି ଠାକୁରକୁ ରଖ ତୋ ଚିତ୍ତରେ ।।
ଦେହରେ ସୁଗନ୍ଧ ଲେପୁ ଯା କୃପାରେ , ପାଇବୁ ସୁଗତି, ସୁମର ତାହାରେ ।।
ଯା ପ୍ରସାଦେ ସୁଖେ ଥାଉ ତୋ ଭୁବନେ , ଧ୍ୟାନ କର ତାକୁ ସଦା ତୋର ମନେ ।।
ଗୃହେ ରହୁ ସୁଖେ ଯାହାରି ଦୟାରେ , ଭଜ ତାକୁ ଆଠ-ପ୍ରହର ଜିହ୍ୱାରେ ।।
ଯା ପ୍ରସାଦେ ସୁଖ-ରସ କରୁ ଭୋଗ , 'ନାନକ' ତାହାରେ କର ଧ୍ୟାନ ଯୋଗ ।।୧ ।।

੨)-- ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਹਢਾਵਹਿ।। ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਕਤ ਅਵਰ ਲੁਭਾਵਹਿ।। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖਿ ਸੇਜ ਸੋਈਜੈ।। ਮਨ ਆਠ ਪਹਰ ਤਾਕਾ ਜਸੁ ਗਾਵੀਜੈ।। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੁਝੁ ਸਭੁ ਕੋਊ ਮਾਨੈ।। ਮੁਖਿ ਤਾਕੋ ਜਸੁ ਰਸਨ ਬਖਾਨੈ।। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੋ ਰਹਤਾ ਧਰਮੁ।। ਮਨ ਸਦਾ ਧਿਆਇ ਕੇਵਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ।। ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਜਪਤ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ ਪਾਵਹਿ।। ਨਾਨਕ ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਵਹਿ।।੨।।

-- ଜିହ ପ୍ରସାଦି ପାଟ ପଟଂବର ହଢାୱହି । । ତିସହି ତିଆଗି କତ ଅୱର ଲୁଭାୱହି । । ଜିହ ପ୍ରସାଦି ସୁଖି ସେଜ ସୋଈଜୈ । । ମନ ଆଠ ପହର ତାକା ଜସୁ ଗାୱୀଜୈ । । ଜିହ ପ୍ରସାଦି ତୁଝୁ ସଭୁ କୋଊ ମାନୈ । । ମୁଖି ତାକୋ ଜସୁ ରସନ ବଖାନୈ । । ଜିହ ପ୍ରସାଦି ତେରୋ ରହତା ଧରମୁ । । ମନ ସଦା ଧିଆଇ କେୱଲ ପାରବ୍ରହମୁ । । ପ୍ରଭ ଜୀ ଜପତ ଦରଗହ ମାନୁ ପାୱହି । । ନାନକ ପତି ସେତୀ ଘରି ଜାୱହି । ।୨ । ।

ପାଟ ପୀତାମ୍ବର ପିନ୍ଧୁ ଯା ଦୟାରେ , ତାକୁ ଛାଡ଼ି ଆଉ ଲୋଭାଉ କାହାରେ ।।
ଯାହା ପରସାଦେ ତୋ ସୁଖ-ଶୟନ , ଆଠ ପହର ତା ଯଶ କର ଗାନ ।।

ଯାହା ପରସାଦେ ପାଉ ତୁ ସମ୍ମାନ , ମୁଖେ ତାହା ଯଶ ରସ ତୁ ବଖାଣ ।।
ଯାହା ପରସାଦେ ରହେ ତୋର ଧର୍ମ , ଭଜ ମନ ସଦା ସେହି ପରଂବ୍ରହ୍ମ ।।
ଭଜିଲେ ଆସ୍ଥାନେ ପାଇବୁ ଆଦର , 'ନାନକ' ସମ୍ମାନେ ଯିବୁ ନିଜ ଘର ।।୨।।

੩)--ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਰੋਗ ਕੰਚਨ ਦੇਹੀ।। ਲਿਵ ਲਾਵਹੁ ਤਿਸੁ ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ।। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰਾ ਓਲਾ ਰਹਤ।। ਮਨ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਹਤ।। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੇ ਸਗਲ ਛਿਦ੍ਰ ਢਾਕੇ।। ਮਨ ਸਰਨੀ ਪਰੁ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭ ਤਾ ਕੈ।। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੁਝੁ ਕੋ ਨ ਪਹੂਚੈ।। ਮਨ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਊਚੇ।। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਈ ਦ੍ਰੁਲਭ ਦੇਹ।। ਨਾਨਕ ਤਾਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰੇਹ।।੩।।

--ଜିହ ପ୍ରସାଦି ଆରୋଗ କଂଚନ ଦେହୀ ।। ଲିୱ ଲାୱହୁ ତିସୁ ରାମ ସନେହୀ ।। ଜିହ ପ୍ରସାଦି ତେରା ଓଲା ରହତ ।। ମନ ସୁଖୁ ପାୱହି ହରି ହରି ଜସୁ କହତ ।। ଜିହ ପ୍ରସାଦି ତେରେ ସଗଲ ଛିଦ୍ର ଢାକେ ।। ମନ ସରନୀ ପରୁ ଠାକୁର ପ୍ରଭ ତା କୈ ।। ଜିହ ପ୍ରସାଦି ତୁଝୁ କୋ ନ ପହୂଚୈ ।। ମନ ସାସି ସାସି ସିମରହୁ ପ୍ରଭ ଊଚେ ।। ଜିହ ପ୍ରସାଦି ପାଇ ଦ୍ରୁଲଭ ଦେହ ।। ନାନକ ତାକୀ ଭଗତି କରେହ ।।୩ ।।

ଯା ଲାଗି ନିରୋଗ କାଞ୍ଚନ ଶରୀର , ସଦା ସେ ରାମଙ୍କୁ ଚିତ୍ତେ ରଖ ତୋର ।।
ଯା ପ୍ରସାଦେ ତୋର ରହିଛି ଆଶ୍ରୟ , ସୁଖ ତୁ ପାଇବୁ ଯଶ ତାର କହ ।।
ଯା ପ୍ରସାଦେ ଲୁଚେ ସାରା ଦୋଷ ତୋର , ନିଅ ଆରେ ମନ ଶରଣ ତାହାର ।।
ଯା ପ୍ରସାଦେ ଦୁଃଖ ନ ଆସେ ତୋ ପାଶେ , ସୁମର ସେ ମହାପ୍ରଭୁ ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସେ ।।
ଯା ପ୍ରସାଦେ ମିଳେ ଦୁର୍ଲଭ ଶରୀର , 'ନାନକ' ତାହାର ଭକ୍ତି ତୁହି କର ।।୩।।

੪)--ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਭੂਖਨ ਪਹਿਰੀਜੈ।। ਮਨ ਤਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਕਿਉ ਆਲਸੁ ਕੀਜੈ।। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਸ੍ਵ ਹਸਤਿ ਅਸਵਾਰੀ।। ਮਨ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਕਬਹੂ ਨ ਬਿਸਾਰੀ।। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਾਗ ਮਿਲਖ ਧਨਾ।। ਰਾਖੁ ਪਰੋਇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨੇ ਮਨਾ।। ਜਿਨਿ ਤੇਰੀ ਮਨ ਬਨਤ ਬਨਾਈ।। ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸਦ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਈ।। ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਇ ਜੋ ਏਕ ਅਲਖੈ।। ਈਹਾ ਊਹਾ ਨਾਨਕ ਤੇਰੀ ਰਖੈ।।੪।।

--ଜିହ ପ୍ରସାଦି ଆଭୂଖନ ପହିରୀଜୈ ।। ମନ ତିସୁ ସିମରତ କିଉ ଆଲସୁ କୀଜୈ ।। ଜିହ ପ୍ରସାଦି ଅସ୍ୱ ହସତି ଅସୱାରୀ ।। ମନ ତିସୁ ପ୍ରଭ କଉ କବହୂ ନ ବିସାରୀ ।। ଜିହ ପ୍ରସାଦି ବାଗ ମିଲଖ ଧନା ।। ରାଖୁ ପରୋଇ ପ୍ରଭୁ ଅପୁନେ ମନା ।। ଜିନି ତେରୀ ମନ ବନତ ବନାଇ ।। ଊଠତ ବୈଠତ ସଦ ତିସହି ଧିଆଇ ।। ତିସହି ଧିଆଇ ଜୋ ଏକ

ଅଲଖୈ । । ଇହା ଉହା ନାନକ ତେରୀ ରଖୈ । ।୪ । ।

ଯାହାର କୃପାରେ ପିନ୍ଧୁ ଆଭୂଷଣ , ଅଳସୋଇ କିପାଁ ନକରୁ ସ୍ମରଣ । ।
ଯା ପ୍ରସାଦେ ବସୁ ଅଶ୍ୱ-ହସ୍ତୀ ପରେ , ମନ କେବେ ତୁହି ନ ଭୁଲିବୁ ତାରେ । ।
ଯା ପ୍ରସାଦେ ଧନ ଭୂମି ଘର-ଦ୍ୱାର , ସେ ପ୍ରଭୁକୁ ଗୁନ୍ଥି ରଖ ମନେ ତୋର । ।
ଯେଉଁ ପ୍ରଭୁ ତୋତେ ଗଢ଼ିଛି ଯତନେ , ଶୟନେ ସପନେ ରଖ ତାକୁ ଧ୍ୟାନେ । ।
ତାକୁ ଧ୍ୟାନ କର ଯେ ଏକ ଅଲେଖ , ସର୍ବତ୍ର ତୋ ମାନ ରଖିବ 'ନାନକ' । ।୪ । ।

੫)--ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਹਿ ਪੁੰਨ ਬਹੁ ਦਾਨ।। ਮਨ ਆਠ ਪਹਰ ਕਰਿ ਤਿਸਕਾ ਧਿਆਨ।। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂ ਆਚਾਰ ਬਿਉਹਾਰੀ।। ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਚਿਤਾਰੀ।। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰਾ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪੁ।। ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਹੁ ਸਦਾ ਅਨੂਪੁ।। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੀ ਨੀਕੀ ਜਾਤਿ।। ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਿ ਸਦਾ ਦਿਨ ਰਾਤਿ।। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੀ ਪਤਿ ਰਹੈ।। ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਜਸੁ ਕਹੈ।।੫।।

--ଜିହ ପ୍ରସାଦି କରହି ପୁଂନ ବହୁ ଦାନ । । ମନ ଆଠ ପହର କରି ତିସକା ଧିଆନ । । ଜିହ ପ୍ରସାଦି ତୂ ଆଚାର ବିଉହାରୀ । । ତିସୁ ପ୍ରଭ କଉ ସାସି ସାସି ଚିତାରୀ । । ଜିହ ପ୍ରସାଦି ତେରା ସୁଂଦର ରୂପୁ । । ସୋ ପ୍ରଭୁ ସିମରହୁ ସଦା ଅନୂପୁ । । ଜିହ ପ୍ରସାଦି ତେରୀ ନୀକୀ ଜାତି । । ସୋ ପ୍ରଭୁ ସିମରି ସଦା ଦିନ ରାତି । । ଜିହ ପ୍ରସାଦି ତେରୀ ପତି ରହୈ । । ଗୁର ପ୍ରସାଦି ନାନକ ଜସୁ କହୈ । ।୫ । ।

ଯା ପ୍ରସାଦେ କରୁ ବହୁ ଦାନ ପୂଣ୍ୟ , ଆଠ-ପହର ତୁ କର ତାର ଧ୍ୟାନ । ।
ଯା ପ୍ରସାଦେ ପାଳୁ ତୁ ରୀତି-ନୀତିକୁ , ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସେ ଧ୍ୟାନ କର ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ । ।
ଯାହାର ଦୟାରେ ତୋ ରୂପ ସୁନ୍ଦର , ସଦା ତୁହି ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସୁମର । ।
ଯାହାର ପ୍ରସାଦେ ଉତ୍ତମ ତୋ ଜାତି , ସୁମର ତୁହି ସେ ପ୍ରଭୁ ଦିନ-ରାତି । ।
ଯାହାର ପ୍ରସାଦେ ରହିଛି ତୋ ମାନ , ଗୁରୁ କୃପାରେ ତା ଯଶ କର ଗାନ । ।୫ । ।

੬)--ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਨਹਿ ਕਰਨ ਨਾਦ।। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪੇਖਹਿ ਬਿਸਮਾਦ।। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬੋਲਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਨਾ।। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖਿ ਸਹਜੇ ਬਸਨਾ।। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਸਤ ਕਰ ਚਲਹਿ।। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੰਪੂਰਨ ਫਲਹਿ।। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵਹਿ।। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਹਿ।। ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਆਗਿ ਅਵਰ ਕਤ ਲਾਗਹੁ।। ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਜਾਗਹੁ।।੬।।

--ଜିହ ପ୍ରସାଦି ସୁନହି କରନ ନାଦ । । ଜିହ ପ୍ରସାଦି ପେଖହି ବିସମାଦ । । ଜିହ ପ୍ରସାଦି

ବୋଲହି ଅଂମ୍ରିତ ରସନା ।। ଜିହ ପ୍ରସାଦି ସୁଖି ସହଜେ ବସନା ।। ଜିହ ପ୍ରସାଦି ହସତ କର ଚଲହି ।। ଜିହ ପ୍ରସାଦି ସଂପୂରନ ଫଲହି ।। ଜିହ ପ୍ରସାଦି ପରମ ଗତି ପାୱହି ।। ଜିହ ପ୍ରସାଦି ସୁଖି ସହଜି ସମାୱହି ।। ଏସା ପ୍ରଭୁ ତିଆଗି ଅୱର କତ ଲାଗହୁ ।। ଗୁର ପ୍ରସାଦି ନାନକ ମନି ଜାଗହୁ ।।୬ ।।

ଯାହାର କୃପାରେ ନାଦ ଶୁଣେ କର୍ଣ୍ଣ , ନାନା କଉତୁକ ଦେଖଇ ନୟନ ।।
ଭାଷଇ ରସନା ମିଷ୍ଟ ଯା କୃପାରେ , ବାସ କରୁ ଏଥେ ସହଜ ସୁଖରେ ।।
ଯାହାର କୃପାରେ ହସ୍ତ-ପଦ ଚଳେ , ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଫଳ କର୍ମଫଳ ଫଳେ ।।
ପରମ-ଗତି କୁ ଯା ପ୍ରସାଦେ ପାଉ , ଯା ଲାଗି ନିର୍ବିଘ୍ନେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ତୁ ରହୁ ।।
ଭୁଲି ସେହି ପ୍ରଭୁ କରୁ କାହା ଧ୍ୟାନ , 'ନାନକ' ଯାଗ୍ରତ ରଖ ତୋର ମନ ।।୬ ।।

੭)--ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂੰ ਪ੍ਰਗਟੁ ਸੰਸਾਰਿ।। ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਮੂਲਿ ਨ ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰਿ।। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰਾ ਪਰਤਾਪੁ।। ਰੇ ਮਨ ਮੂੜ ਤੂ ਤਾ ਕਉ ਜਾਪੁ।। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੇ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ।। ਤਿਸਹਿ ਜਾਨੁ ਮਨ ਸਦਾ ਹਜੂਰੇ।। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂੰ ਪਾਵਹਿ ਸਾਚੁ।। ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਤਾ ਸਿਉ ਰਾਚੁ।। ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਭ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ।। ਨਾਨਕ ਜਾਪੁ ਜਪੈ ਜਪੁ ਸੋਇ।।੭।।

--ଜିହ ପ୍ରସାଦି ତୂଂ ପ୍ରଗଟୁ ସଂସାରି ।। ତିସୁ ପ୍ରଭ କଉ ମୂଲି ନ ମନହୁ ବିସାରି ।। ଜିହ ପ୍ରସାଦି ତେରା ପରତାପୁ ।। ରେ ମନ ମୂଢ଼ ତୂ ତା କଉ ଜାପୁ ।। ଜିହ ପ୍ରସାଦି ତେରେ କାରଜ ପୂରେ ।। ତିସହି ଜାନୁ ମନ ସଦା ହଜୂରେ ।। ଜିହ ପ୍ରସାଦି ତୂଂ ପାୱହି ସାଚୁ ।। ରେ ମନ ମେରେ ତୂଂ ତା ସିଉ ରାଚୁ ।। ଜିହ ପ୍ରସାଦି ସଭ କୀ ଗତି ହୋଇ ।। ନାନକ ଜାପୁ ଜପେ ଜପୁ ସୋଇ ।।୭ ।।

ଯା ପ୍ରସାଦେ ତୁହି ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଏ ଭବେ , ଭୁଲି ନ ଯା ମନୁ ସେ ପ୍ରଭୁକୁ କେବେ ।।
ଯାହାର ପ୍ରସାଦେ ତୋର ଏ ପ୍ରତାପ , ଆରେ ମୂଢ଼ ମନ ତାକୁ କର ଜପ ।।
ଯାଲାଗି ତୋ କାର୍ଯ୍ୟ ହୁଅଇ ସଫଳ , ଜାଣ ତୁହି ସେହି ସଦା ସଙ୍ଗୀ ତୋର ।।
ଯାହାରି କୃପାରେ ତୁ ପାଇବୁ ସତ୍ୟ , ମନ ରହ ସଦା, ତାହା ସଙ୍ଗେ ରତ ।।
ଯା ଲାଗି ସବୁରି ସୁଗତି ହୁଅଇ , 'ନାନକ' ମୁହିଁ ତା ଜପ ଜପୁଥାଇ ।।୭ ।।

੮)--ਆਪਿ ਜਪਾਏ ਜਪੈ ਸੋ ਨਾਉ।। ਆਪਿ ਗਾਵਾਏ ਸੁ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਉ।। ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸੁ।। ਪ੍ਰਭੂ ਦਇਆ ਤੇ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸੁ।। ਪ੍ਰਭ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਬਸੈ ਮਨਿ ਸੋਇ।। ਪ੍ਰਭ ਦਇਆ ਤੇ

*ਮਤਿ ਊਤਮ ਹੋਇ॥ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਮਇਆ॥ ਆਪਹੁ ਕਛੂ ਨ ਕਿਨਹੂ ਲਇਆ॥ ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਵਹੁ ਤਿਤੁ ਲਗਹਿ ਹਰਿ ਨਾਥ॥ ਨਾਨਕ ਇਨ ਕੈ ਕਛੂ ਨ ਹਾਥ॥੮॥**੬**॥*

--ଆପି ଜପାଏ ଜପେ ସୋ ନାଉ ।। ଆପି ଗାୱାଏ ସୁ ହରି ଗୁନ ଗାଉ ।। ପ୍ରଭ କିରପା ତେ ହୋଇ ପ୍ରଗାସୁ ।। ପ୍ରଭୂ ଦଇଆ ତେ କମଲ ବିଗାସୁ ।। ପ୍ରଭ ସୁପ୍ରସଂନ ବସୈ ମନି ସୋଇ ।। ପ୍ରଭ ଦଇଆ ତେ ମତି ଊତମ ହୋଇ ।। ସରବ ନିଧାନ ପ୍ରଭ ତେରୀ ମଇଆ ।। ଆପହୁ କଛୂ ନ କିନହୂ ଲଇଆ ।। ଜିତୁ ଜିତୁ ଲାୱହୁ ତିତୁ ଲଗହି ହରି ନାଥ ।। ନାନକ ଇନ କୈ କଛୂ ନ ହାଥ ।।୮।।୬।।

ପ୍ରଭୁ ଜପାଇଲେ ଜପୁଥାଇ ମନ , ଗାନକରାଇଲେ ଗାଏ ହରି ଗୁଣ ।।
ପ୍ରଭୁ ଦୟା କଲେ ହୁଏ ପ୍ରକାଶିତ , ତା ଚିତ୍ତ-କମଳ ହୁଏ ବିକଶିତ ।।
ପ୍ରଭୁ ସୁପ୍ରସନ୍ନେ ଚିତ୍ତେ କଲେ ବାସ , ହୁଅଇ ଉତ୍ତମ ବୁଦ୍ଧିର ବିକାଶ ।।
ତୋ କୃପା ଦୃଷ୍ଟିରେ ସର୍ବଧନ ଥାଇ , ନିଜେ କିଏ କିଛି ନ ପାରଇ ନେଇ ।।
ଯହିଁ ରଖୁ ତହିଁ ଜୀବ ରହେ, ହରି ! ନାନକ ନିଜେ କେ କି ପାରିବ କରି ।।୮।।୬।।

ਸਲੋਕ॥ *ସଲୋକ* ।। ଶ୍ଳୋକ ।।

ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੋਇ॥ ਜੋ ਜੋ ਕਹੈ ਸੁ ਮੁਕਤਾ ਹੋਇ॥
ਸੁਨਿ ਮੀਤਾ ਨਾਨਕੁ ਬਿਨਵੰਤਾ॥ ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਅਚਰਜ ਕਥਾ॥੧॥

ଅଗମ ଅଗାଧି ପାରବ୍ରହମୁ ସୋଇ ।। ଜୋ ଜୋ କହୈ ସୁ ମୁକତା ହୋଇ ।।
ସୁନି ମୀତା ନାନକୁ ବିନୱଂତା ।। ସାଧ ଜନା କୀ ଅଚରଜ କଥା ।।୧ ।।

ଅଗମ୍ୟ ଅଗାଧ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ସେହି , ଜପେ ଯିଏ ସେହୁ ମୁକତ ହୁଅଇ ।
ନାନକ ବିନତି ଶୁଣ ଆରେ ମିତ , ସାଧୁ ଜନ ଗୁଣ ଅଟଇ ଅଦ୍ଭୁତ ।।୧ ।।

ਅਸ਼ਟਪਦੀ ॥ ଅଷ୍ଟପଦୀ ।।

੧)--ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮੁਖ ਊਜਲ ਹੋਤ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਮਲੁ ਸਗਲੀ ਖੋਤ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਟੈ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਗਟੈ ਸੁਗਿਆਨੁ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਬੁਝੈ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇਰਾ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਸਭੁ ਹੋਤ ਨਿਬੇਰਾ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਪਾਏ ਨਾਮ ਰਤਨੁ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਏਕ ਊਪਰਿ ਜਤਨੁ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬਰਨੈ ਕਉਨੁ ਪ੍ਰਾਨੀ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਪ੍ਰਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨੀ॥੧॥

--ସାଧ କୈ ସଂଗି ମୁଖ ଊଜଲ ହୋତ ।। ସାଧ ସଂଗି ମଲୁ ସଗଲୀ ଖୋତ ।। ସାଧ କୈ ସଂଗି ମିଟୈ ଅଭିମାନୁ ।। ସାଧ କୈ ସଂଗି ପ୍ରଗଟେ ସୁଗିଆନୁ ।। ସାଧ କୈ ସଂଗି ବୁଝେ

ପ୍ରଭୁ ନେରା । । ସାଧ ସଂଗି ସଭୁ ହୋତ ନିବେରା । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ପାଏ ନାମ ରତନୁ । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ଏକ ଊପରି ଜତନୁ । । ସାଧ କୀ ମହିମା ବରନୈ କଉନୁ ପ୍ରାନୀ । । ନାନକ ସାଧ କୀ ସୋଭା ପ୍ରଭ ମାହି ସମାନୀ । ।୧ । ।

ସାଧୁସଙ୍ଗେ ମୁଖ ହୁଅଇ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ , ଦୂର ହୁଏ ମନୁ କଳୁଷ ସକଳ । ।
ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ ତୁଟେ ଅଭିମାନ , ପ୍ରକଟ ହୁଅଇ ମନେ ଆତ୍ମ ଜ୍ଞାନ । ।
ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ ପ୍ରଭୁ ପାଶେ ଥାଇ , ମନରୁ ବିଷୟ ବାସନା ତୁଟଇ । ।
ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ ମିଳେ ନାମ ରତ୍ନ , ପ୍ରଭୁସଙ୍ଗ ଲାଗି ଦାସ କରେ ଯତ୍ନ । ।
ସାଧୁଙ୍କ ମହିମା କେ ପାରିବ କହି , ସାଧୁଜନ ଶୋଭା ପ୍ରଭୁଠାରେ ଥାଇ । ।୧ । ।

੨)-- ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਅਗੋਚਰੁ ਮਿਲੈ।। ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਦਾ ਪਰਫੁਲੈ।। ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਆਵਹਿ ਬਸਿ ਪੰਚਾ।। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਭੁੰਚਾ।। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਹੋਇ ਸਭ ਕੀ ਰੇਨ।। ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਨੋਹਰ ਬੈਨ।। ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਕਤਹੂੰ ਧਾਵੈ।। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਅਸਥਿਤਿ ਮਨੁ ਪਾਵੈ।। ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਾਇਆ ਤੇ ਭਿੰਨ।। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ।।੨।।

-- ସାଧ କୈ ସଂଗି ଅଗୋଚରୁ ମିଲୈ । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ସଦା ପରଫୁଲୈ । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ଆୱହି ବସି ପଂଚା । । ସାଧ ସଂଗି ଅଂମ୍ରିତ ରସୁ ଭୁଂଚା । । ସାଧ ସଂଗି ହୋଇ ସଭ କୀ ରେନ । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ମନୋହର ବୈନ । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ନ କତହୂଂ ଧାୱୈ । । ସାଧ ସଂଗି ଅସଥିତି ମନୁ ପାୱୈ । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ମାଇଆ ତେ ଭିଂନ । । ସାଧ ସଂଗି ନାନକ ପ୍ରଭ ସୁପ୍ରସଂନ । ।୨ । ।

ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ ମିଳେ ଅଗୋଚର , ସଦା ରହେ ଦାସ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ସୁନ୍ଦର । ।
ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ ପଞ୍ଚଦୂତ ବଶ୍ୟ , ଭୋଗ କରେ ଦାସ ନାମ ସୁଧାରସ । ।
ସବୁରି ଚରଣ-ରେଣୁ ହୁଏ ମନ , ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ ସୁନ୍ଦର ବଚନ । ।
ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ କେଣିକି ନ ଧାଇଁ , ଚଞ୍ଚଳିତ ମନ ଥାଏ ସ୍ଥିର ହୋଇ । ।
ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ ମାୟା ମୁକ୍ତ ମନ , 'ନାନକ' ହୁଅନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ସୁପ୍ରସନ୍ନ । ।୨ । ।

(ପଞ୍ଚଦୂତ :-କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ, ଅହଂକାର ଆଦି ପଞ୍ଚ ବିକାର)

੩)--ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਦੁਸਮਨ ਸਭਿ ਮੀਤ।। ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਹਾ ਪੁਨੀਤ।। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਕਿਸ ਸਿਉ ਨਹੀ ਬੈਰੁ।। ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਬੀਗਾ ਪੈਰੁ।। ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਾਹੀ ਕੋ ਮੰਦਾ।। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਜਾਨੇ

ਪਰਮਾਨੰਦਾ।। ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਾਹੀ ਹਉ ਤਾਪੁ।। ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤਜੈ ਸਭੁ ਆਪੁ।। ਆਪੇ ਜਾਨੈ ਸਾਧ ਬਡਾਈ।।ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਪ੍ਰਭੂ ਬਨਿ ਆਈ।।੩।।

--ସାଧ ସଂଗି ଦୁସମନ ସଭି ମୀତ । । ସାଧୂ କୈ ସଂଗି ମହା ପୁନୀତ । । ସାଧ ସଂଗି କିସ ସିଉ ନହୀ ବୈରୁ । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ନ ବୀଗା ପୈରୁ । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ନାହୀ କୋ ମଂଦା । । ସାଧ ସଂଗି ଜାନେ ପରମାନଂଦା । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ନାହୀ ହଉ ତାପୁ । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ତଜୈ ସଭୁ ଆପୁ । । ଆପେ ଜାନୈ ସାଧ ବଡାଇ । ।ନାନକ ସାଧ ପ୍ରଭୂ ବନି ଆଇ । ।୩ । ।

ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ ଶତ୍ରୁ ହୁଏ ମିତ୍ର , କଳୁଷିତ ମନ ହୁଅଇ ପବିତ୍ର । ।
ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ ଶତ୍ରୁତା ନ ରହେ , ଅବାଟକୁ ପାଦ କେବେହେଁ ନ ଯାଏ । ।
ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ ହୁଏ ନାହିଁ ମନ୍ଦ , ଜାଣିପାରେ ଦାସ ସେ ପରମାନନ୍ଦ । ।
ସାଧୁସଙ୍ଗତରେ ନାହିଁ ଅହଂକାର , ସବୁ ଅଭିମାନ ହୋଇ ଯାଏ ଦୂର । ।
ପ୍ରଭୁହିଁ ଜାଣନ୍ତି ସାଧୁଙ୍କ ବଡ଼ାଇ , ସାଧୁ-ପ୍ରଭୁ-ପ୍ରୀତି 'ନାନକ' ବଢ଼ଇ । ।୩ । ।

੪)--ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਕਬਹੂ ਧਾਵੈ।। ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ।। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਬਸਤੁ ਅਗੋਚਰ ਲਹੈ।। ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਅਜਰੁ ਸਹੈ।। ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਬਸੈ ਥਾਨਿ ਊਚੈ।। ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਹਲਿ ਪਹੂਚੈ।। ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਦ੍ਰਿੜੈ ਸਭਿ ਧਰਮ।। ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਕੇਵਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ।। ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਪਾਇ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ।। ਨਾਨਕ ਸਾਧੂ ਕੈ ਕੁਰਬਾਨ।।੪।।

--ସାଧ କୈ ସଂଗି ନ କବହୂ ଧାୱୈ । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ସଦା ସୁଖୁ ପାୱୈ । । ସାଧ ସଂଗି ବସତୁ ଅଗୋଚର ଲହୈ । । ସାଧୂ କୈ ସଂଗି ଅଜରୁ ସହୈ । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ବସୈ ଥାନି ଊଚୈ । । ସାଧୂ କୈ ସଂଗି ମହଲି ପହୂଚୈ । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ଦ୍ରିଢ଼ୈ ସଭି ଧରମ । । ସାଧ କୈ ସଂଗି କେୱଲ ପାରବ୍ରହମ । । ସାଧ କୈ ସଂଗି ପାଇ ନାମ ନିଧାନ । । ନାନକ ସାଧୂ କୈ କୁରବାନ । ।୪ । ।

ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ କେବେହେଁ ନ ଧାଏଁ , ଚଞ୍ଚଳିତ ମନ ସଦା ସୁଖ ପାଏ । ।
ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ ଦୁର୍ଲଭ ମିଳଇ , ଅସହ୍ୟ ସହଜେ ସହି ତ ହୁଅଇ । ।
ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ ମିଳେ ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥାନ , ଅକାଳଚରଣେ ରତ ରହେ ମନ । ।
ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ ଧର୍ମେ ଦୃଢ଼ ମନ , ଦାସ ଜାଣେ ପ୍ରଭୁ ଏକ ପରଂବ୍ରହ୍ମ । ।
ସାଧୁସଙ୍ଗେ ମିଳେ ସେ ନାମ ନିଧାନ , 'ନାନକ' ସାଧୁଙ୍କୁ କରେ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ । ।୪ । ।

੫)--ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਭ ਕੁਲ ਉਧਾਰੈ।। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਸਾਜਨ ਮੀਤ ਕੁਟੰਬ ਨਿਸਤਾਰੈ।। ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੋ ਧਨੁ ਪਾਵੈ।। ਜਿਸੁ ਧਨ ਤੇ ਸਭੁ ਕੋ ਵਰਸਾਵੈ।। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਧਰਮਰਾਇ ਕਰੇ ਸੇਵਾ।। ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੋਭਾ ਸੁਰ ਦੇਵਾ।। ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਪਾਪ ਪਲਾਇਨ।। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਨ ਗਾਇਨ।। ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸ੍ਰਬ ਥਾਨ ਗੰਮਿ।। ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਫਲ ਜਨੰਮ।। ੫।।

--ସାଧ କୈ ସଂଗି ସଭ କୁଲ ଉଧାରୈ।। ସାଧ ସଂଗି ସାଜନ ମୀତ କୁଟଂବ ନିସତାରୈ।। ସାଧୂ କୈ ସଂଗି ସୋ ଧନୁ ପାୱୈ।। ଜିସୁ ଧନ ତେ ସଭୁ କୋ ୱରସାୱୈ।। ସାଧ ସଂଗି ଧରମରାଇ କରେ ସେୱା।। ସାଧ କୈ ସଂଗି ସୋଭା ସୁର ଦେୱା।। ସାଧୂ କୈ ସଂଗି ପାପ ପଲାଇନ।। ସାଧ ସଂଗି ଅଂମ୍ରିତ ଗୁନ ଗାଇନ।। ସାଧ କୈ ସଂଗି ସ୍ରବ ଥାନ ଗଂମି।। ନାନକ ସାଧ କୈ ସଂଗି ସଫଲ ଜନଂମ।। ୫।।

ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ କୁଳକୁ ଉଦ୍ଧାରେ , ସୁଜନ-କୁଟୁମ୍ବ-ମିତ୍ର ସେ ନିସ୍ତାରେ ।।
ସାଧୁସଙ୍ଗତରେ ମିଳେ ସେହି ଧନ , ଯେଉଁ ଧନ ପାଇ ତୃପ୍ତ ସର୍ବଜନ ।।
ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ ଯମ କରେ ସେବା , ଦେବରାଜ ଇନ୍ଦ୍ର ବୃଦ୍ଧି କରେ ଶୋଭା ।।
ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ ପାପ ନାଶ ଯାଏ , ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅମୃତ-ଗୁଣ ଦାସ ଗାଏ ।।
ସାଧୁସଙ୍ଗେ ହୁଏ ସର୍ବତ୍ର ଗମନ , 'ନାନକ' ସଫଳ ହୁଅଇ ଜନମ ।।୫।।

੬)--ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਹੀ ਕਛੁ ਘਾਲ।। ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਤ ਹੋਤ ਨਿਹਾਲ।। ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਕਲੂਖਤ ਹਰੈ।। ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਰਕ ਪਰਹਰੈ।। ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਈਹਾ ਊਹਾ ਸੁਹੇਲਾ।। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਬਿਛੁਰਤ ਹਰਿ ਮੇਲਾ।। ਜੋ ਇਛੈ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਵੈ।। ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਬਿਰਥਾ ਜਾਵੈ।। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਾਧ ਰਿਦ ਬਸੈ।। ਨਾਨਕ ਉਧਰੈ ਸਾਧ ਸੁਨਿ ਰਸੈ।।੬।।

--ସାଧ କୈ ସଂଗି ନହୀ କଛୁ ଘାଲ।। ଦରସନୁ ଭେଟତ ହୋତ ନିହାଲ।। ସାଧ କୈ ସଂଗି କଲୂଖତ ହରୈ।। ସାଧ କୈ ସଂଗି ନରକ ପରହରୈ।। ସାଧ କୈ ସଂଗି ଈହା ଊହା ସୁହେଲା।। ସାଧ ସଂଗି ବିଛୁରତ ହରି ମେଲା।। ଜୋ ଇଛୈ ସୋଈ ଫଲୁ ପାୱୈ।। ସାଧ କୈ ସଂଗି ନ ବିରଥା ଜାୱୈ।। ପାରବ୍ରହମୁ ସାଧ ରିଦ ବସୈ।। ନାନକ ଉଧରୈ ସାଧ ସୁନି ରସୈ।।୬।।

ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲେ ତପ ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ , ଦର୍ଶନ ମାତ୍ରକେ ଆନନ୍ଦ ମିଳଇ ।।
ସାଧୁସଙ୍ଗ ପାପ ବିନାଶ କରଇ , ନରକରୁ ଦାସ ରକ୍ଷା ପାଇଥାଇ ।।
ସାଧୁସଙ୍ଗେ ସୁଖ ଲୋକ-ପରଲୋକେ , ହଜିଥିବା ଜୀବ, ହରିଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ।।

ଯାହା ଇଚ୍ଛା ସେହି ଫଳ ମିଳି ଥାଇ , ସାଧୁସଙ୍ଗ କେବେ ବ୍ୟର୍ଥ ଯାଏ ନାହିଁ ।।
ସାଧୁ ହୃଦୟରେ ବସେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ , ଦାସ ତରେ ଶୁଣି ସାଧୁ ମୁଖୁ ନାମ ।।୬ ।।

੭)--ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੁਨਉ ਹਰਿ ਨਾਉ।। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ।। ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਮਨ ਤੇ ਬਿਸਰੈ।। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਸਰਪਰ ਨਿਸਤਰੈ।। ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਲਗੈ ਪ੍ਰਭੁ ਮੀਠਾ।। ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਡੀਠਾ।। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਭਏ ਆਗਿਆਕਾਰੀ।। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਗਤਿ ਭਈ ਹਮਾਰੀ।। ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਟੈ ਸਭ ਰੋਗ।। ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਭੇਟੇ ਸੰਜੋਗ।।੭।।

--ସାଧ କୈ ସଂଗି ସୁନଉ ହରି ନାଉ ।। ସାଧ ସଂଗି ହରି କେ ଗୁନ ଗାଉ ।। ସାଧ କୈ ସଂଗି ନ ମନ ତେ ବିସରୈ ।। ସାଧ ସଂଗି ସରପର ନିସତରୈ ।। ସାଧ କୈ ସଂଗି ଲଗୈ ପ୍ରଭୁ ମୀଠା ।। ସାଧୂ କୈ ସଂଗି ଘଟି ଘଟି ଡୀଠା ।। ସାଧ ସଂଗି ଭଏ ଆଗିଆକାରୀ ।। ସାଧ ସଂଗି ଗତି ଭଈ ହମାରୀ ।। ସାଧ କୈ ସଂଗି ମିଟୈ ସଭ ରୋଗ ।। ନାନକ ସାଧ ଭେଟେ ସଂଜୋଗ ।।୭ ।।

ସାଧୁସଙ୍ଗ କରି ଶୁଣ ହରିନାମ , ସାଧୁସଙ୍ଗ କରି ଗାଅ ହରି ଗୁଣ ।।
ସାଧୁସଙ୍ଗେ ପ୍ରଭୁ ବିସ୍ମୃତ ନ ହୁଏ , ଭକତ ଅବଶ୍ୟ ପରିତ୍ରାଣ ପାଏ ।।
ସାଧୁସଙ୍ଗେ ଲାଗେ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରିୟ ଧନ , ଘଟେ ଘଟେ ପ୍ରଭୁ ଦିଏ ଦରଶନ ।।
ସାଧୁସଙ୍ଗେ ଦାସ ପ୍ରଭୁ ଆଜ୍ଞାକାରୀ , ସାଧୁସଙ୍ଗେ ଗତି ହୁଅଇ ଆମରି ।।
ସାଧୁସଙ୍ଗତରେ ଦୂର ହୁଏ ରୋଗ , ସାଧୁସଙ୍ଗ ମିଳେ ଥିଲେ ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟ ।।୭ ।।

੮)--ਸਾਧ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬੇਦ ਨ ਜਾਨਹਿ।। ਜੇਤਾ ਸੁਨਹਿ ਤੇਤਾ ਬਖਿਆਨਹਿ।। ਸਾਧ ਕੀ ਉਪਮਾ ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਤੇ ਦੂਰਿ।। ਸਾਧ ਕੀ ਉਪਮਾ ਰਹੀ ਭਰਪੂਰਿ।। ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਕਾ ਨਾਹੀ ਅੰਤ।। ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਸਦਾ ਬੇਅੰਤ।। ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਊਚ ਤੇ ਊਚੀ।। ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਮੂਚ ਤੇ ਮੂਚੀ।। ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਸਾਧ ਬਨਿਆਈ।। ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਪ੍ਰਭ ਭੇਦੁ ਨ ਭਾਈ।।੮।।੭।।

--ସାଧ କୀ ମହିମା ବେଦ ନ ଜାନହି ।। ଜେତା ସୁନହି ତେତା ବଖିଆନହି ।। ସାଧ କୀ ଉପମା ତିହୁ ଗୁଣ ତେ ଦୂରି ।। ସାଧ କୀ ଉପମା ରହୀ ଭରପୂରି ।। ସାଧ କୀ ସୋଭା କା ନାହୀ ଅଂତ ।। ସାଧ କୀ ସୋଭା ସଦା ବେଅଂତ ।। ସାଧ କୀ ସୋଭା ଊଚ ତେ ଊଚୀ ।। ସାଧ କୀ ସୋଭା ମୂଚ ତେ ମୂଚୀ ।। ସାଧ କୀ ସୋଭା ସାଧ ବନିଆଇ ।। ନାନକ ସାଧ ପ୍ରଭ ଭେଦୁ ନ ଭାଈ ।।୮ ।।୭ ।।

ସାଧୁଙ୍କ ମହିମା ବେଦ ନ ଜାଣଇ , ଯାହା ଶୁଣିଥାଇ ତାହା ବଖାଣଇ ।।
ସାଧୁଙ୍କ ଉପମା ତ୍ରିଗୁଣରୁ ଦୂର , ସାଧୁଙ୍କ ଉପମା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ତୁଲ ।।
ସାଧୁଙ୍କ ଶୋଭାର ନାହିଁ କାହିଁ ଅନ୍ତ , ସାଧୁଙ୍କର ଶୋଭା ସର୍ବଦା ଅନନ୍ତ ।।
ସାଧୁଜନ ଶୋଭା ଉଚ୍ଚଠାରୁ ଉଚ୍ଚ , ମହାନୁ-ମହାନ ବହୁରୁ ବହୁତ ।।
ସାଧୁଙ୍କର ଶୋଭା ସାଧୁଙ୍କୁ ସାଜଇ , ସାଧୁ ପ୍ରଭୁ ମଧ୍ୟେ କିଛି ଭେଦ ନାହିଁ ।।୮।।୭।।

***ਸਲੋਕ*।। *ସଲୋକ* ।। ଶ୍ଳୋକ ।।**

ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਮੁਖਿ ਸਾਚਾ ਸੋਇ।। ਅਵਰੁ ਨ ਪੇਖੈ ਏਕਸੁ ਬਿਨੁ ਕੋਇ।।
ਨਾਨਕ ਇਹ ਲਛਣ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਹੋਇ।।੧।।
ମନି ସାଚା ମୁଖି ସାଚା ସୋଇ ।। ଅୱରୁ ନ ପେଖୈ ଏକସୁ ବିନୁ କୋଇ ।।
ନାନକ ଇହ ଲଛଣ ବ୍ରହମଗିଆନୀ ହୋଇ ।।୧।।

ମନେ ସତ୍ୟ ଥାଇ ମୁଖେ ସତ୍ୟଥାଇ , ଏକ ବିନୁ ଆଉ କାରେ ନ ଦେଖଇ ।
ନାନକ କହଇ , ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀଙ୍କର ଏ ଲକ୍ଷଣ ଥାଇ ।।

ਅਸ਼ਟਪਦੀ ।। ଅଷ୍ଟପଦୀ ।।

੧)--ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਨਿਰਲੇਪ।। ਜੈਸੇ ਜਲ ਮਹਿ ਕਮਲ ਅਲੇਪ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਨਿਰਦੋਖ।। ਜੈਸੇ ਸੂਰੁ ਸਰਬ ਕਉ ਸੋਖ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਮਾਨਿ।। ਜੈਸੇ ਰਾਜ ਰੰਕ ਕਉ ਲਾਗੈ ਤੁਲਿ ਪਵਾਨ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ ਧੀਰਜੁ ਏਕ।। ਜਿਉ ਬਸੁਧਾ ਕੋਊ ਖੋਦੈ ਕੋਊ ਚੰਦਨ ਲੇਪ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਾ ਇਹੈ ਗੁਨਾਉ।। ਨਾਨਕ ਜਿਉ ਪਾਵਕ ਕਾ ਸਹਜ ਸੁਭਾਉ।।੧।।
--ବ୍ରହମଗିଆନୀ ସଦା ନିରଲେପ ।। ଜୈସେ ଜଲ ମହି କମଲ ଅଲେପ ।। ବ୍ରହମଗିଆନୀ ସଦା ନିରଦୋଖ ।। ଜେସେ ସୂରୁ ସରବ କଉ ସୋଖ ।। ବ୍ରହମଗିଆନୀ କୈ ଦ୍ରିସଟି ସମାନି ।। ଜୈସେ ରାଜ ରଂକ କଉ ଲାଗେ ତୁଲି ପୱାନ ।। ବ୍ରହମଗିଆନୀ କୈ ଧୀରଜୁ ଏକ ।। ଜିଉ ବସୁଧା କୋଉ ଖୋଦୈ କୋଉ ଚଂଦନ ଲେପ ।। ବ୍ରହମଗିଆନୀ କା ଇହେ ଗୁନାଉ ।। ନାନକ ଜିଉ ପାୱକ କା ସହଜ ସୁଭାଉ ।।୧।।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ସଦା ସଂସାରେ ନିର୍ଲିପ୍ତ , ଯଥା ଜଳ ମଧ୍ୟେ କମଳ ଅସିକ୍ତ ।।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ସଦା ଥାଇ ନିରିଦୋଷ , ଯଥା ସୂର୍ଯ୍ୟ ଶୋଷି ନିଏ ସବୁ ରସ ।।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ସର୍ବେ ଦେଖଇ ସମାନ , ଯଥା ରାଜାରଂକେ ଲାଗଇ ପବନ ।।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ସଦା ଧୈର୍ଯ୍ୟ ରଖିଥାଏ , ଖନନ ଚନ୍ଦନ ଯଥା ଧରା ସହେ ।।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀଙ୍କର ଥାଏ ଏହି ଗୁଣ , 'ନାନକ' ଯେପରି ଅଗ୍ନିର ଦହନ ।।୧।।

੨)--ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਨਿਰਮਲ ਤੇ ਨਿਰਮਲਾ।। ਜੈਸੇ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ ਜਲਾ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ ਮਨਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸੁ।। ਜੈਸੇ ਧਰ ਊਪਰਿ ਆਕਾਸੁ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰੁ ਸਮਾਨਿ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਹੀ ਅਭਿਮਾਨ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਊਚ ਤੇ ਊਚਾ।। ਮਨਿ ਅਪਨੈ ਹੈ ਸਭ ਤੇ ਨੀਚਾ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਸੇ ਜਨ ਭਏ।। ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਕਰੇਇ।।੨।।

--ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ ନିରମଲ ତେ ନିରମଲା ।। ଜୈସେ ମୈଲୁ ନ ଲାଗୈ ଜଲା ।। ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ କୈ ମନି ହୋଇ ପ୍ରଗାସୁ ।। ଜୈସେ ଧର ଊପରି ଆକାସୁ ।। ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ କୈ ମିତ୍ର ସତ୍ରୁ ସମାନି ।। ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ କୈ ନାହୀ ଅଭିମାନ ।। ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ ଊଚ ତେ ଊଚା ।। ମନି ଅପନୈ ହୈ ସଭ ତେ ନୀଚା ।। ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ ସେ ଜନ ଭଏ ।। ନାନକ ଜିନ ପ୍ରଭୁ ଆପି କରେଇ ।।୨ ।।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଥାଇ ସର୍ବଦା ନିର୍ମଳ , ଜଳକୁ ଯେସନ ନ ଲାଗଇ ମଳ ।।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ମନ ସଦା ଆଲୋକିତ , ଧରାପରେ ଯଥା ଆକାଶ ବିଦିତ ।।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଲାଗି ଶତ୍ରୁ-ମିତ୍ର ସମ , ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀଙ୍କର ନାହିଁ ଅଭିମାନ ।।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଅଟେ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ , ନିଜମନେ ସେହୁ ସବୁଠାରୁ ନୀଚ ।।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ସେହି ଜନ ହୋଇଥାଇ , 'ନାନକ' ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁହିଁ କରଇ ।।୨।।

੩)--ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਸਗਲ ਕੀ ਰੀਨਾ।। ਆਤਮ ਰਸੁ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਚੀਨਾ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੀ ਸਭ ਊਪਰਿ ਮਇਆ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਤੇ ਕਛੁ ਬੁਰਾ ਨ ਭਇਆ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਸਮਦਰਸੀ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਰਸੀ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਬੰਧਨ ਤੇ ਮੁਕਤਾ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਜੁਗਤਾ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਾ ਭੋਜਨੁ ਗਿਆਨ।। ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮ ਧਿਆਨੁ।।੩।।

--ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ ସଗଲ କୀ ରୀନା ।। ଆତମ ରସୁ ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ ଚୀନା ।। ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ କୀ ସଭ ଊପରି ମଇଆ ।। ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ ତେ କଛୁ ବୁରା ନ ଭଇଆ ।। ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ ସଦା ସମଦରସୀ ।। ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ କୀ ଦ୍ରିସଟି ଅଂମ୍ରିତୁ ବରସୀ ।। ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ ବଂଧନ ତେ ମୁକତା ।। ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ କୀ ନିରମଲ ଜୁଗତା ।।

ବ୍ରହମଗିଆନୀ କା ଭୋଜନୁ ଗିଆନ । । ନାନକ ବ୍ରହମଗିଆନୀ କା ବ୍ରହମ ଧିଆନୁ । ।୩ । ।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ରହେ ପଦରଜ ସମ , ଥାଏ ଯେଣୁ ତାର ଆତ୍ମାନନ୍ଦ ଜ୍ଞାନ । ।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଦେଖେ ସବୁକୁ କୃପାରେ , କାହା ଅମଙ୍ଗଳ କେବେ ସେ ନ କରେ । ।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ସଦା ସମଦର୍ଶୀ ଥାଇ , ଦୃଷ୍ଟିରୁ ତାହାର ସୁଧା ବରଷଇ । ।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଥାଏ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ , ତା ଜୀବନ ଶୁଦ୍ଧ ଗଉରବ ଯୁକ୍ତ । ।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀଙ୍କର ଜ୍ଞାନହିଁ ଭୋଜନ , 'ନାନକ' ସଂତତ ବ୍ରହ୍ମହିଁ ଧିଆନ । ।୩ । ।

੪)--ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਏਕ ਊਪਰਿ ਆਸ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਾ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ ਗਰੀਬੀ ਸਮਾਹਾ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਪਰਉਪਕਾਰ ਉਮਾਹਾ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਹੀ ਧੰਧਾ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਲੇ ਧਾਵਤੁ ਬੰਧਾ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ ਹੋਇ ਸੁ ਭਲਾ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਸੁਫਲ ਫਲਾ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਸੰਗਿ ਸਗਲ ਉਧਾਰੁ।। ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਜਪੈ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ।।੪।।

--ବ୍ରହମଗିଆନୀ ଏକ ଉପରି ଆସ । । ବ୍ରହମଗିଆନୀ କା ନହୀ ବିନାସ । । ବ୍ରହମଗିଆନୀ କୈ ଗରୀବୀ ସମାହା । । ବ୍ରହମଗିଆନୀ ପରଉପକାର ଉମାହା । । ବ୍ରହମଗିଆନୀ କୈ ନାହୀ ଧଂଧା । । ବ୍ରହମଗିଆନୀ ଲେ ଧାୱତୁ ବଂଧା । । ବ୍ରହମଗିଆନୀ କୈ ହୋଇ ସୁ ଭଲା । । ବ୍ରହମଗିଆନୀ ସୁଫଲ ଫଲା । । ବ୍ରହମଗିଆନୀ ସଂଗି ସଗଲ ଉଧାରୁ । । ନାନକ ବ୍ରହମଗିଆନୀ ଜପୈ ସଗଲ ସଂସାରୁ । ।୪ । ।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ କରେ ଏକ ବ୍ରହ୍ମେ ଆଶ , ତା ଆତ୍ମଜ୍ଞାନର ନୁହଇ ବିନାଶ । ।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ମନ ଦାରିଦ୍ର୍ୟରେ ଥାଇ , ପରୋପକାରେ ତା ହୃଦୟ ଆଗ୍ରହୀ । ।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ମନେ ଜଞ୍ଜାଳ ନ ଥାଇ , ଭୁଲା ମନକୁ ସେ ବାନ୍ଧିଣ ରଖଇ । ।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଯାହା କରେ ସବୁ ଭଲ , ନରଜନ୍ମ ତାର ହୁଅଇ ସଫଳ । ।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ କରେ ସଭିଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର , 'ନାନକ' ତାସଙ୍ଗେ ଜପଇ ସଂସାର । ।୪ । ।

੫)--ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ ਏਕੈ ਰੰਗ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ ਬਸੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਮੁ ਪਰਵਾਰੁ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਸਦ ਜਾਗਤ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਅਹੰਬੁਧਿ ਤਿਆਗਤ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ ਮਨਿ ਪਰਮਾਨੰਦ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ ਘਰਿ ਸਦਾ ਅਨੰਦ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਸੁਖ ਸਹਜ ਨਿਵਾਸ।। ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਾ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸ।।੫।।

--ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ କୈ ଏକୈ ରଂଗ ।। ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ କୈ ବସୈ ପ୍ରଭୁ ସଂଗ ।। ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ କୈ ନାମୁ ଆଧାରୁ ।। ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ କୈ ନାମୁ ପରୱାରୁ ।। ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ ସଦା ସଦ ଜାଗତ ।। ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ ଅହଂବୁଧି ତିଆଗତ ।। ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ କୈ ମନି ପରମାନଂଦ ।। ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ କୈ ଘରି ସଦା ଅନଂଦ ।। ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ ସୁଖ ସହଜ ନିୱାସ ।। ନାନକ ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ କା ନହୀ ବିନାସ ।।୫ ।।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ହୃଦେ ଏକ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରୀତି , ପ୍ରଭୁ ରହେ ସଦା ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ କତି ।।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀଙ୍କର ନାମହିଁ ଆଧାର , ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀଙ୍କର ନାମ ପରିବାର ।।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ରହେ ସର୍ବଦା ଜାଗ୍ରତ , ଅହଂବୁଧିରୁ ସେ ରହଇ ବିରତ ।।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ମନେ ସେ ପରମାନନ୍ଦ , ହୃଦୟେ ତାହାର ସତତ ଆନନ୍ଦ ।।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ କରେ ଆତ୍ମସୁଖେ ବାସ , 'ନାନକ' ତାହାର ନୁହଇ ବିନାଶ ।।୫ ।।

੬)--ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੇਤਾ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਏਕ ਸੰਗਿ ਹੇਤਾ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ ਹੋਇ ਅਚਿੰਤ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਮੰਤ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਜਿਸੁ ਕਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਾ ਬਡ ਪਰਤਾਪ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਾ ਦਰਸੁ ਬਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈਐ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਉ ਖੋਜਹਿ ਮਹੇਸੁਰ।। ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਆਪਿ ਪਰਮੇਸੁਰ।।੬।।

--ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ ବ୍ରହ୍ମ କା ବେତା ।। ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ ଏକ ସଂଗି ହେତା ।। ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ କୈ ହୋଇ ଅଚିଂତ ।। ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ କା ନିରମଲ ମଂତ ।। ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ ଜିସୁ କରୈ ପ୍ରଭୁ ଆପି ।। ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ କା ବଡ ପରତାପ ।। ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ କା ଦରସୁ ବଡଭାଗୀ ପାଇଐ ।। ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ କଉ ବଲି ବଲି ଜାଇଐ ।। ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ କଉ ଖୋଜହି ମହେସୁର ।। ନାନକ ବ୍ରହ୍ମଗିଆନୀ ଆପି ପରମେସୁର ।।୬ ।।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ବ୍ରହ୍ମ ସ୍ୱରୂପ ଜାଣଇ , ଏକ ବ୍ରହ୍ମ ସଙ୍ଗେ ରତ ରହିଥାଇ ।।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ସଦା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରହଇ , ଉପଦେଶ ତାର ନିର୍ମଳ ଅଟଇ ।।
ପ୍ରଭୁ କଲେ ନର ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ହୁଏ , ଏ ଜଗତେ ବହୁ ପ୍ରସିଦ୍ଧି ସେ ପାଏ ।।
ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟେ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଦେଖା ପାଇ , ଥିବା ସଦା ତାରେ ସମର୍ପିତ ହୋଇ ।।
ଖୋଜୁଥାନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀଙ୍କୁ ଶଙ୍କର , 'ନାନକ' ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞ ସ୍ୱରୂପ ବ୍ରହ୍ମର ।।୬ ।।

੭)--ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾਹਿ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੈ ਸਗਲ ਮਨ ਮਾਹਿ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਾ ਕਉਨ ਜਾਨੈ ਭੇਦੁ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਉ ਸਦਾ ਅਦੇਸੁ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਾ ਕਥਿਆ ਨ ਜਾਇ ਅਧਾਖ੍ਯਰੁ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਸਰਬ ਕਾ ਠਾਕੁਰੁ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੀ ਮਿਤਿ ਕਉਨੁ ਬਖਾਨੈ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੀ ਗਤਿ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਜਾਨੈ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੁ।। ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਉ ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰੁ।।੭।।

--ବୃହମଗିଆନୀ କୀ କୀମତି ନାହି ।। ବୃହମଗିଆନୀ କୈ ସଗଲ ମନ ମାହି ।। ବୃହମଗିଆନୀ କା କଉନ ଜାନୈ ଭେଦୁ ।। ବୃହମଗିଆନୀ କଉ ସଦା ଅଦେସୁ ।। ବୃହମଗିଆନୀ କା କଥିଆ ନ ଜାଇ ଅଧାଖ୍ୟରୁ ।। ବୃହମଗିଆନୀ ସରବ କା ଠାକୁରୁ ।। ବୃହମଗିଆନୀ କୀ ମିତି କଉନୁ ବଖାନୈ ।। ବୃହମଗିଆନୀ କୀ ଗତି ବୃହମଗିଆନୀ ଜାନୈ ।। ବୃହମଗିଆନୀ କା ଅଂତୁ ନ ପାରୁ ।। ନାନକ ବୃହମଗିଆନୀ କଉ ସଦା ନମସକାରୁ ।।୭ ।।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଗୁଣ ଅମୂଲ୍ୟ ଅଟଇ , ସବୁ କିଛି ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ମନେ ଥାଇ ।।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଭେଦ କେ ଜାଣି ପାରିବ , ତା ଆଗେ ନମିବା ଶୋଭାହିଁ ପାଇବ ।।
କହିତ ନୁହଇ ତାର ଅଧାକ୍ଷର , ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଅଟେ ସବୁରି ଠାକୁର ।।
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଗୁଣ କେ ପାରେ ବଖାଣି , ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଗତି ଜାଣେ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ।।
ଯା ଗୁଣ ସମୁଦ୍ରେ ନାହିଁ କାହିଁ ପାର , ସେହି ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ପାଦେ ନମସ୍କାର ।।୭ ।।

੮)--ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਕਰਤਾ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਸਦ ਜੀਵੈ ਨਹੀ ਮਰਤਾ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਜੀਅ ਕਾ ਦਾਤਾ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਅਨਾਥ ਕਾ ਨਾਥੁ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਾ ਸਭ ਊਪਰਿ ਹਾਥੁ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕਾ ਸਗਲ ਅਕਾਰੁ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ।। ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਕੀ ਸੋਭਾ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਬਨੀ।। ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਸਰਬ ਕਾ ਧਨੀ।।੮।।੮।।

--ବୃହମଗିଆନୀ ସଭ ସ୍ରିସଟି କା କରତା ।। ବୃହମଗିଆନୀ ସଦ ଜୀୱୈ ନହୀ ମରତା ।। ବୃହମଗିଆନୀ ମୁକତି ଜୁଗତି ଜୀଅ କା ଦାତା ।। ବୃହମଗିଆନୀ ପୂରନ ପୁରଖୁ ବିଧାତା ।। ବୃହମଗିଆନୀ ଅନାଥ କା ନାଥୁ ।। ବୃହମଗିଆନୀ କା ସଭ ଊପରି ହାଥୁ ।। ବୃହମଗିଆନୀ କା ସଗଲ ଅକାରୁ ।। ବୃହମଗିଆନୀ ଆପି ନିରଂକାରୁ ।। ବୃହମଗିଆନୀ କୀ ସୋଭା ବୃହମଗିଆନୀ ବନୀ ।। ନାନକ ବୃହମଗିଆନୀ ସରବ କା

ଧନୀ । ।୮ । ।୮ । ।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ କର୍ତ୍ତା ଏ ସାରା ସୃଷ୍ଟିର , ସଦା ସେ ଜୀବିତ ମୃତ୍ୟୁ ନାହିଁ ତାର ।।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ମୁକ୍ତି ଯୁକ୍ତି ଜୀବଦାତା , ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁରୁଷ ବିଧାତା ।।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଅଟେ ଅନାଥର ନାଥ , ସବୁରି ଉପରେ ଥାଏ ତାର ହାତ ।।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ରୂପ ଏ ସାରା ସଂସାର , ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ନିଜେ ପ୍ରଭୁ ନିରାକାର ।।

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଶୋଭା ତାକୁହିଁ ସାଜଇ , 'ନାନକ' ସବୁରି ସ୍ୱାମୀ ସେ ଅଟଇ ।।୮ ।।୮ ।।

ਸਲੋਕ ।। ***ସଲୋକ*** ।। **ଶ୍ଲୋକ** ।।

ਉਰਿਧਾਰੈ ਜੋ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ।। ਸਰਬ ਮੈ ਪੇਖੈ ਭਗਵਾਨੁ।।

ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਠਾਕੁਰ ਨਮਸਕਾਰੈ।। ਨਾਨਕ ਓਹੁ ਅਪਰਸੁ ਸਗਲ ਨਿਸਤਾਰੈ।।੧।।

ଉରିଧାରୈ ଜୋ ଅଂତରି ନାମୁ । । ସରବ ମୈ ପେଖୈ ଭଗୱାନୁ । ।

ନିମଖ ନିମଖ ଠାକୁର ନମସକାରୈ । । ନାନକ ଓହୁ ଅପରସୁ ସଗଲ ନିସତାରୈ । ।୧ । ।

ହୃଦୟରେ ସଦା ଧରେ ଯିଏ ନାମ , ସବୁରି ମଧ୍ୟରେ ଦେଖେ ଭଗବାନ ।।

ଠାକୁରଙ୍କୁ ସଦା କରେ ନମସ୍କାର , ସେ ନିର୍ଲିପ୍ତ କରେ ସବୁକୁ ଉଦ୍ଧାର ।।୧ ।।

ਅਸ਼ਟਪਦੀ ।। ଅଷ୍ଟପଦୀ ।।

੧)--ਮਿਥਿਆ ਨਾਹੀ ਰਸਨਾ ਪਰਸ।। ਮਨ ਮਹਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਿਰੰਜਨ ਦਰਸ।। ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਰੂਪੁ ਨ ਪੇਖੈ ਨੇਤ੍ਰ।। ਸਾਧ ਕੀ ਟਹਲ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਹੇਤ।। ਕਰਨ ਨ ਸੁਨੈ ਕਾਹੂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ।। ਸਭ ਤੇ ਜਾਨੈ ਆਪਸ ਕਉ ਮੰਦਾ।। ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਿਖਿਆ ਪਰਹਰੈ।। ਮਨ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਮਨ ਤੇ ਟਰੈ।। ਇੰਦ੍ਰੀ ਜਿਤ ਪੰਚ ਦੋਖ ਤੇ ਰਹਤ।। ਨਾਨਕ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕੋ ਐਸਾ ਅਪਰਸ।।੧।।

--ମିଥିଆ ନାହୀ ରସନା ପରସ । । ମନ ମହି ପ୍ରୀତି ନିରଂଜନ ଦରସ । । ପର ତ୍ରିଅ ରୂପୁ ନ ପେଖୈ ନେତ୍ର । । ସାଧ କୀ ଟହଲ ସଂତ ସଂଗି ହେତ । । କରନ ନ ସୁନୈ କାହୂ କୀ ନିଂଦା । । ସଭ ତେ ଜାନୈ ଆପସ କଉ ମଂଦା । । ଗୁର ପ୍ରସାଦି ବିଖିଆ ପରହରୈ । । ମନ କୀ ବାସନା ମନ ତେ ଟରୈ । । ଇଂଦ୍ରୀ ଜିତ ପଂଚ ଦୋଖ ତେ ରହତ । । ନାନକ କୋଟି ମଧେ କୋ ଐସା ଅପରସ । ।୧ । ।

ରସନାକୁ ଯାର ମିଥ୍ୟା ନ ଛୁଅଁଇ , ପ୍ରଭୁ ଦରଶନ ପ୍ରୀତି ମନେ ଥାଇ ।।

ପରନାରୀ ରୂପ ନେତ୍ରେ ନ ଦେଖଇ , ସାଧୁସେବା ସତସଙ୍ଗ କରୁଥାଇ ।।

କର୍ଣ୍ଣେ ପରନିନ୍ଦା କେବେହେଁ ନ ଶୁଣେ , ସବୁଠାରୁ ମନ୍ଦ ଆପଣାକୁ ମଣେ ।।

ତେଜଇ ବିଷୟ ଗୁରୁଙ୍କ ଆଶିଷେ , ମନର ବାସନା ମନରେ ବିନାଶେ ।।
ଜିତେନ୍ଦ୍ରିୟ ଆଉ ପଞ୍ଚଦୋଷୁ ମୁକ୍ତ , 'ନାନକ' କୋଟିରେ ଗୋଟିଏ ନିର୍ଲିପ୍ତ ।।୧।।

੨)--ਬੈਸਨੋ ਸੋ ਜਿਸੁ ਊਪਰਿ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ।। ਬਿਸਨ ਕੀ ਮਾਇਆ ਤੇ ਹੋਇ ਭਿੰਨ।। ਕਰਮ ਕਰਤ ਹੋਵੈ ਨਿਹਕਰਮ।। ਤਿਸੁ ਬੈਸਨੋ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਧਰਮ।। ਕਾਹੂ ਫਲ ਕੀ ਇਛਾ ਨਹੀ ਬਾਛੈ।। ਕੇਵਲ ਭਗਤਿ ਕੀਰਤਨ ਸੰਗਿ ਰਾਚੈ।। ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਸਿਮਰਨ ਗੋਪਾਲ।। ਸਭ ਊਪਰਿ ਹੋਵਤ ਕਿਰਪਾਲ।। ਆਪਿ ਦ੍ਰਿੜੈ ਅਵਰਹ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ।। ਨਾਨਕ ਓਹੁ ਬੈਸਨੋ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵੈ।।੨।।
--ବୈସନୋ ସୋ ଜିସୂ ଉପରି ସୁପ୍ରସଂନ ।। ବିସନ କୀ ମାଇଆ ତେ ହୋଇ ଭିଂନ ।। କରମ କରତ ହୋୱୈ ନିହକରମ ।। ତିସୂ ବୈସନୋ କା ନିରମଲ ଧରମ ।। କାହୂ ଫଲ କୀ ଇଛା ନହୀ ବାଛୈ ।। କେୱଲ ଭଗତି କୀରତନ ସଂଗି ରାଚୈ ।। ମନ ତନ ଅଂତରି ସିମରନ ଗୋପାଲ ।। ସଭ ଉପରି ହୋୱତ କିରପାଲ ।। ଆପି ଦ୍ରିଢ଼େ ଅୱରହ ନାମୂ ଜପାୱୈ ।। ନାନକ ଓହୂ ବୈସନୋ ପରମ ଗତି ପାୱୈ ।।୨।।

ସେ ଅଟେ ବୈଷ୍ଣବ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରୀତ ଯାରେ , ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ମାୟା ରୁ ରହିଥାଏ ଦୂରେ ।।
ଥାଏ ସେ ନିଷ୍କର୍ମା କରେ ସିନା କର୍ମ , ସେଇ ବୈଷ୍ଣବର ନିରିମଳ ଧର୍ମ ।।
ଫଳ ଅଭିଳାଷ ନ ରଖଇ ମନେ , ଥାଇ ଖାଲି ପ୍ରୀତି ଭକତି , କୀର୍ତ୍ତନେ ।।
ମନରେ ତନୁରେ ଗୋପାଳ ସୁମରେ , ଦୟାଭାବ ରଖେ ସବୁରି ଉପରେ ।।
ଆପେ ଦୃଢ଼ଥାଇ ଅପରେ ଜପାଏ , ପରମଗତିକି ସେ ବୈଷ୍ଣବ ପାଏ ।।୨।।

੩)--ਭਗਉਤੀ ਭਗਵੰਤ ਭਗਤਿ ਕਾ ਰੰਗੁ।। ਸਗਲ ਤਿਆਗੈ ਦੁਸਟ ਕਾ ਸੰਗੁ।। ਮਨ ਤੇ ਬਿਨਸੈ ਸਗਲਾ ਭਰਮੁ।। ਕਰਿ ਪੂਜੈ ਸਗਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ।। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਪਾਪਾ ਮਲੁ ਖੋਵੈ।। ਤਿਸੁ ਭਗਉਤੀ ਕੀ ਮਤਿ ਊਤਮ ਹੋਵੈ।। ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਟਹਲ ਕਰੈ ਨਿਤ ਨੀਤਿ।। ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪੈ ਬਿਸਨ ਪਰੀਤਿ।। ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਬਸਾਵੈ।। ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਭਗਉਤੀ ਭਗਵੰਤ ਕਉ ਪਾਵੈ।।੩।।
--ଭଗଉତୀ ଭଗୱଂତ ଭଗତି କା ରଂଗୂ ।। ସଗଲ ତିଆଗୈ ଦୂସଟ କା ସଂଗୂ ।। ମନ ତେ ବିନସୈ ସଗଲା ଭରମୂ ।। କରି ପୂଜୈ ସଗଲ ପାରବ୍ରହମୂ ।। ସାଧ ସଂଗି ପାପା ମଲୂ ଖୋୱୈ ।। ତିସୂ ଭଗଉତୀ କୀ ମତି ଉତମ ହୋୱୈ ।। ଭଗୱଂତ କୀ ଟହଲ କରୈ ନିତ ନୀତି ।। ମନୂ ତନୂ ଅରପୈ ବିସନ ପରୀତି ।। ହରି କେ ଚରନ ହିରଦୈ ବସାୱୈ ।। ନାନକ ଐସା ଭଗଉତୀ ଭଗୱଂତ କଉ ପାୱୈ ।।୩।।

ଭକ୍ତ ସିଏ ଯାର ଥାଏ ଭକ୍ତିରଂଗ , ତେଜିଥାଇ ସର୍ବ ଦୁର୍ଜନର ସଙ୍ଗ ।।
ତୁଟିଥାଏ ତାର ମନୁ ସାରା ଭ୍ରମ , ପୂଜଇ ସକଳେ ଜାଣି ପରଂବ୍ରହ୍ମ ।।
ସାଧୁସଙ୍ଗ କରି ପାପ କରେ ଦୂର , ପବିତ୍ର ଅଟଇ ବୁଦ୍ଧି ସେ ଭକ୍ତର ।।
ପ୍ରଭୁଙ୍କର ସେବା କରୁଥାଇ ନିତି , ତନୁମନ ଦେଇ କରେ ହରି ପ୍ରୀତି ।।
ହୃଦୟରେ ଥାପେ ଶ୍ରିହରି ଚରଣ , 'ନାନକ' ସେ ଭକ୍ତ ଲଭେ ଭଗବାନ ।।୩।।

੪)--ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ ਜੋ ਮਨੁ ਪਰਬੋਧੈ।। ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਆਤਮ ਮਹਿ ਸੋਧੈ।। ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਾਰੁ ਰਸੁ ਪੀਵੈ।। ਉਸੁ ਪੰਡਿਤ ਕੈ ਉਪਦੇਸਿ ਜਗੁ ਜੀਵੈ।। ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ਹਿਰਦੈ ਬਸਾਵੈ।। ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ ਫਿਰਿ ਜੋਨਿ ਨ ਆਵੈ।। ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਬੂਝੈ ਮੂਲ।। ਸੂਖਮ ਮਹਿ ਜਾਨੈ ਅਸਥੂਲੁ।। ਚਹੁ ਵਰਨਾ ਕਉ ਦੇ ਉਪਦੇਸੁ।। ਨਾਨਕ ਉਸੁ ਪੰਡਿਤ ਕਉ ਸਦਾ ਅਦੇਸੁ।।੪।।

--ସୋ ପଂଡିତୁ ଜୋ ମନୁ ପରବୋଧୈ ।। ରାମ ନାମୁ ଆତମ ମହି ସୋଧୈ ।। ରାମ ନାମ ସାରୁ ରସୁ ପୀୱୈ ।। ଉସୁ ପଂଡିତ କୈ ଉପଦେସି ଜଗୁ ଜୀୱୈ ।। ହରି କୀ କଥା ହିରଦୈ ବସାୱୈ ।। ସୋ ପଂଡିତୁ ଫିରି ଜୋନି ନ ଆୱୈ ।। ବେଦ ପୁରାନ ସିମ୍ରିତି ବୂଝୈ ମୂଲ ।। ସୂଖମ ମହି ଜାନୈ ଅସଥୂଲୁ ।। ଚହୁ ୱରନା କଉ ଦେ ଉପଦେସୁ ।। ନାନକ ଉସୁ ପଂଡିତ କଉ ସଦା ଅଦେସୁ ।।୪।।

ପଣ୍ଡିତ ସିଏ ଯେ ପ୍ରବୋଧେ ମନକୁ , ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟେ ଖୋଜେ ଶ୍ରୀରାମ ନାମକୁ ।।
ପାନ କରେ ରାମନାମ ରସ ସାର , ଚଳଇ ଜଗତ ଉପଦେଶେ ତାର ।।
ହରି କଥା ଯିଏ ଧରେ ହୃଦୟରେ , ସେ ପଣ୍ଡିତ ଆଉ ନ ଆସେ ଯୋନୀରେ ।।
ବୁଝେ ବେଦ ସ୍ମୃତି ପୁରାଣର ମୂଳ , ଜାଣଇ ତ ସେହୁ ସୂକ୍ଷ୍ମ ମଧ୍ୟେ ସ୍ଥୂଳ ।।
ଚାରିବର୍ଣ୍ଣକୁ ସେ ଉପଦେଶ ଦିଏ , 'ନାନକ' ତା ଆଗେ ମଥା ମୁଁ ନୁଆଏଁ ।।୪।।
(ଚାରିବର୍ଣ୍ଣ :-ବ୍ରାହ୍ମଣ, କ୍ଷତ୍ରିୟ, ବୈଶ୍ୟ, ଶୂଦ୍ର)

੫)--ਬੀਜ ਮੰਤ੍ਰ ਸਰਬ ਕੋ ਗਿਆਨੁ।।ਚਹੁ ਵਰਨਾ ਮਹਿ ਜਪੈ ਕੋਊ ਨਾਮੁ।। ਜੋ ਜੋ ਜਪੈ ਤਿਸ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ।। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਪਾਵੈ ਜਨੁ ਕੋਇ।। ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅੰਤਰਿ ਉਰਧਾਰੈ।। ਪਸੁ ਪ੍ਰੇਤ ਮੁਘਦ ਪਾਥਰ ਕਉ ਤਾਰੈ।। ਸਰਬ ਰੋਗ ਕਾ ਅਉਖਦੁ ਨਾਮੁ।। ਕਲਿਆਣ ਰੂਪ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਮ।। ਕਾਹੂ ਜੁਗਤਿ ਕਿਤੈ ਨ ਪਾਈਐ ਧਰਮਿ।। ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਜਿਸੁ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਕਰਮਿ।।੫।।

--ବୀଜ ମଂତ୍ରୁ ସରବ କୋ ଗିଆନୁ ।।ଚହୁ ୱରନା ମହି ଜପୈ କୋଊ ନାମୁ ।। ଜୋ ଜୋ

ଜପୈ ତିସ କୀ ଗତି ହୋଇ । । ସାଧ ସଂଗି ପାଵୈ ଜନୁ କୋଇ । । କରି କିରପା ଅଂତରି ଉରଧାରୈ । । ପସୁ ପ୍ରେତ ମୁଘଦ ପାଥର କଉ ତାରୈ । । ସରବ ରୋଗ କା ଅଉଖଦୁ ନାମୁ । । କଲିଆଣ ରୂପ ମଂଗଲ ଗୁଣ ଗାମ । । କାହୂ ଜୁଗତି କିତୈ ନ ପାଈଐ ଧରମି । । ନାନକ ତିସୁ ମିଲୈ ଜିସୁ ଲିଖିଆ ଧୁରି କରମି । ।୫ । ।

ଅଛି ତ ସବୁରି ବୀଜମନ୍ତ୍ର ଜ୍ଞାନ , ଚାରିବର୍ଣ୍ଣ ମଧ୍ୟେ ଜପୁ ଯିଏ ନାମ । ।
ଯିଏ ନାମ ଜପେ ଭବୁ ତରି ଯାଏ , ସାଧୁସଙ୍ଗ କରି ବହୁରେ ଗୋଟିଏ । ।
ପ୍ରଭୁ କୃପା କଲେ ବସଇ ଅନ୍ତରେ , ପଶୁ ପ୍ରେତ ମୂର୍ଖ ନିଷ୍ଠୁରଙ୍କୁ ତାରେ । ।
ସମସ୍ତ ରୋଗର ଅଉଷଧ ନାମ , କଲ୍ୟାଣ ସ୍ୱରୂପ ପ୍ରଭୁ ଗୁଣଗାନ । ।
ଯୁକ୍ତିରେ କାହାକୁ ନ ମିଳଇ ଧର୍ମ , 'ନାନକ' ପାଏ ସେ ଥିଲେ ତାର କର୍ମ । ।୫ । ।

੬)--ਜਿਸਕੈ ਮਨਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਨਿਵਾਸੁ।। ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਸਤਿ ਰਾਮਦਾਸੁ।। ਆਤਮਰਾਮੁ ਤਿਸੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ।। ਦਾਸ ਦਸੰਤਣ ਭਾਇ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ।। ਸਦਾ ਨਿਕਟਿ ਨਿਕਟਿ ਹਰਿ ਜਾਨੁ।। ਸੋ ਦਾਸੁ ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਨੁ।। ਅਪੁਨੇ ਦਾਸੁ ਕਉ ਆਪਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ।। ਤਿਸੁ ਦਾਸ ਕਉ ਸਭ ਸੋਝੀ ਪਰੈ।। ਸਗਲ ਸੰਗਿ ਆਤਮ ਉਦਾਸੁ।। ਐਸੀ ਜੁਗਤਿ ਨਾਨਕ ਰਾਮਦਾਸੁ।।੬।।

--ଜିସକୈ ମନି ପାରବ୍ରହମ କା ନିୱାସୁ । । ତିସ କା ନାମ ସତି ରାମଦାସୁ । । ଆତମରାମୁ ତିସୁ ନଦରୀ ଆଇଆ । । ଦାସ ଦସଂତଣ ଭାଇ ତିନି ପାଇଆ । । ସଦା ନିକଟି ନିକଟି ହରି ଜାନୁ । । ସୋ ଦାସୁ ଦରଗହ ପରୱାନୁ । । ଅପୁନେ ଦାସୁ କଉ ଆପି କିରପା କରୈ । । ତିସୁ ଦାସ କଉ ସଭ ସୋଝୀ ପରୈ । । ସଗଲ ସଂଗି ଆତମ ଉଦାସୁ । । ଐସୀ ଜୁଗତି ନାନକ ରାମଦାସୁ । ।୬ । ।

ଯାହା ମନେ ପରଂବ୍ରହ୍ମର ନିବାସ , ନାମଟି ତାହାର ସଚ୍ଚା ରାମଦାସ । ।
ଆତ୍ମାରାମକୁ ସେ ଦର୍ଶନ କରିଛି , ଦାସ ଅନୁଦାସ ଭାବେ ତା ପାଇଛି । ।
ହରିକୁ ସେ ଅତି ନିକଟ ଜାଣଇ , ଆସ୍ଥାନେ ତାହାକୁ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ମିଳଇ । ।
ପ୍ରଭୁ ସେ ଦାସକୁ କୃପା କରେ ଦାନ , ସେହି ଦାସ ପାଇ ଥାଏ ସବୁ ଜ୍ଞାନ । ।
ସକଳ ପଦାର୍ଥେ ରହଇ ଉଦାସ , 'ନାନକ' ଏଭଳି ହୁଏ ରାମଦାସ । ।୬ । ।

੭)--ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਿਆ ਆਤਮ ਹਿਤਾਵੈ।। ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਸੋਊ ਕਹਾਵੈ।। ਤੈਸਾ ਹਰਖੁ ਤੈਸਾ ਉਸੁ ਸੋਗੁ।। ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਤਹ ਨਹੀ ਬਿਓਗੁ।। ਤੈਸਾ ਸੁਵਰਨੁ ਤੈਸੀ ਉਸੁ ਮਾਟੀ।। ਤੈਸਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤੈਸੀ

ਬਿਖੁ ਖਾਟੀ।। ਤੈਸਾ ਮਾਨੁ ਤੈਸਾ ਅਭਿਮਾਨੁ।। ਤੈਸਾ ਰੰਕੁ ਤੈਸਾ ਰਾਜਾਨੁ।। ਜੋ ਵਰਤਾਏ ਸਾਈ ਜੁਗਤਿ।। ਨਾਨਕ ਓਹੁ ਪੁਰਖੁ ਕਹੀਐ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ।।੭।।

--ପ୍ରଭ କୀ ଆଗିଆ ଆତମ ହିତାୱୈ ।। ଜୀୱନ ମୁକତି ସୋଉ କହାୱୈ ।। ତୈସା ହରଖୁ ତୈସା ଉସୁ ସୋଗୁ ।। ସଦା ଅନଂଦୁ ତହ ନହୀ ବିଓଗୁ ।। ତୈସା ସୁୱରନୁ ତୈସୀ ଉସୁ ମାଟୀ ।। ତୈସା ଅଂମ୍ରିତୁ ତୈସୀ ବିଖୁ ଖାଟୀ ।। ତୈସା ମାନୁ ତୈସା ଅଭିମାନୁ ।। ତୈସା ରଂକୁ ତୈସା ରାଜାନୁ ।। ଜୋ ୱରତାଏ ସାଇ ଜୁଗତି ।। ନାନକ ଓହୁ ପୁରଖୁ କହୀଐ ଜୀୱନ ମୁକତି ।।୭ ।।

ଯିଏ ପ୍ରଭୁ ଆଜ୍ଞା ଆତ୍ମାରେ ମାନଇ , ଜୀବନ ମୁକ୍ତ ସେ ଦାସ ତ ବୋଲାଇ ।।
ଯେପରି ହରଷ ସେହି ପରି ଶୋକ , ସଦା ସେ ଆନନ୍ଦ ନ ଥାଏ ତା ଦୁଃଖ ।।
ଯେପରି ସୁବର୍ଣ୍ଣ, ମାଟି ସେହିପରି , ଅମୃତ କୁ ମଣେ ବିଷ ସମସରି ।।
ମାନ, ଅଭିମାନ ଉଭୟ ସମାନ , ଯେଉଁ ପରି ରଂକ ସେ ପରି ରାଜନ ।।
ଯାହାକରେ ତାହା ଯୁକ୍ତିରେ କରଇ , 'ନାନକ' ଜୀବନ ମୁକ୍ତ ସେ ଅଟଇ ।।୭ ।।

੮)--ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਸਗਲੇ ਠਾਉ।। ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਰਾਖੈ ਤੈਸਾ ਤਿਨ ਨਾਉ।। ਆਪੇ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਜੋਗੁ।। ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਫੁਨਿ ਹੋਗੁ।। ਪਸਰਿਓ ਆਪਿ ਹੋਇ ਅਨਤ ਤਰੰਗ।। ਲਖੇ ਨ ਜਾਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਰੰਗ।। ਜੈਸੀ ਮਤਿ ਦੇਇ ਤੈਸਾ ਪਰਗਾਸ।। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰਤਾ ਅਬਿਨਾਸ।। ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਇਆਲ।। ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਭਏ ਨਿਹਾਲ।**।੮।।੯।।**

--ପାରବ୍ରହମ କେ ସଗଲେ ଠାଉ ।। ଜିତୁ ଜିତୁ ଘରି ରାଖୈ ତୈସା ତିନ ନାଉ ।। ଆପେ କରନ କରାୱନ ଜୋଗୁ ।। ପ୍ରଭ ଭାୱୈ ସୋଇ ଫୁନି ହୋଗୁ ।। ପସରିଓ ଆପି ହୋଇ ଅନତ ତରଂଗ ।। ଲଖେ ନ ଜାହି ପାରବ୍ରହମ କେ ରଂଗ ।। ଜୈସୀ ମତି ଦେଇ ତୈସା ପରଗାସ ।। ପାରବ୍ରହମୁ କରତା ଅବିନାସ ।। ସଦା ସଦା ସଦା ଦଇଆଲ ।। ସିମରି ସିମରି ନାନକ ଭଏ ନିହାଲ ।।୮ ।।୯ ।।

ସେ ପରଂବ୍ରହ୍ମର ଅଟେ ସବୁ ସ୍ଥାନ , ରଖେ ଯେଉଁଠାବେ ହୁଏ ସେହି ନାମ ।
କରି କରାଇବା ଯୋଗ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ସିଏ , ତାକୁ ଯାହା ଭଲ ଲାଗେ ତାହା ହୁଏ ।।
ଅନନ୍ତ ତରଙ୍ଗ ରୂପେ ପରିବ୍ୟାପ୍ତ , ଲୀଳାକୁ ତାହାର କରି ନୁହେ ବ୍ୟକ୍ତ ।।
ଯେଉଁ ବୁଦ୍ଧି ଦିଏ ହୁଏ ସେହି ପରି , ପରଂବ୍ରହ୍ମ କର୍ତ୍ତା ଅବିନାଶୀ ହରି ।।
ସେ ପ୍ରଭୁ ଅଟଇ ଦୟାଳୁ ସଂତତ , ସୁମରି ସୁମରି 'ନାନକ' କୃତାର୍ଥ ।।୮ ।।୯ ।।

ਸਲੋਕ।। ସଲୋକ।। ଶ୍ଲୋକ ।।

ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ ਅਨੇਕ ਜਨ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ।।

ਨਾਨਕ ਰਚਨਾ ਪ੍ਰਭਿ ਰਚੀ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ।।੧।।

ଉସତତି କରହି ଅନେକ ଜନ ଅଂତୁ ନ ପାରାୱାର ।।

ନାନକ ରଚନା ପ୍ରଭି ରଚୀ ବହୁ ବିଧି ଅନିକ ପ୍ରକାର ।।୧ ।।

ବହୁଜନ ଗୁଣ-ଗାନ କରୁଛନ୍ତି , ନାହିଁ କାହିଁ ଅନ୍ତ ପାର ।

'ନାନକ' ରଚନା ରଚିଛି ସେ ପ୍ରଭୁ , କେତେ ନା କେତେ ପ୍ରକାର ।।୧ ।।

ਅਸ਼ਟਪਦੀ ।। ଅଷ୍ଟପଦୀ ।।

੧)--ਕਈ ਕੋਟਿ ਹੋਇ ਪੂਜਾਰੀ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਆਚਾਰ ਬਿਉਹਾਰੀ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਭਏ ਤੀਰਥ ਵਾਸੀ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਬਨ ਭ੍ਰਮਹਿ ਉਦਾਸੀ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਬੇਦ ਕੇ ਸ੍ਰੋਤੇ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਤਪੀਸੁਰ ਹੋਤੇ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਆਤਮ ਧਿਆਨੁ ਧਾਰਹਿ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਕਬਿ ਕਾਬਿ ਬੀਚਾਰਹਿ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਵਤਨ ਨਾਮ ਧਿਆਵਹਿ।। ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਹਿ।।੧।।

--କଈ କୋଟି ହୋଇ ପୂଜାରୀ ।। କଈ କୋଟି ଆଚାର ବିଉହାରୀ ।। କଈ କୋଟି ଭଏ ତୀରଥ ୱାସୀ ।। କଈ କୋଟି ବନ ଭ୍ରମହି ଉଦାସୀ ।। କଈ କୋଟି ବେଦ କେ ସ୍ରୋତେ ।। କଈ କୋଟି ତପୀସୁର ହୋତେ ।। କଈ କୋଟି ଆତମ ଧିଆନୁ ଧାରହି ।। କଈ କୋଟି କବି କାବି ବୀଚାରହି ।। କଈ କୋଟି ନୱତନ ନାମ ଧିଆୱହି ।। ନାନକ କରତେ କା ଅଂତୁ ନ ପାୱହି ।।୧ ।।

କୋଟି କୋଟି ହୋଇ ଅଛନ୍ତି ପୂଜାରୀ , କେତେ କୋଟି ଛନ୍ତି ଧରମ ଆଚରି ।।

କୋଟି କୋଟି ହୋଇ କେତେ ତୀର୍ଥବାସୀ , କୋଟି କୋଟି ବନେ ଭ୍ରମନ୍ତି ଉଦାସୀ ।।

କୋଟି କୋଟି ହୋଇ ବେଦ ଶ୍ରୋତା କେତେ , ତପୀଶ୍ୱର କେତେ ଅଛନ୍ତି ଜଗତେ ।।

କେତେ କୋଟି ଛନ୍ତି ଧରି ଆତ୍ମଧ୍ୟାନ , କେତେ କବି କାବ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନ ।।

କେତେ ଛନ୍ତି ନିତ୍ୟ ନବନାମ ଧ୍ୟାୟୀ , 'ନାନକ' କର୍ତ୍ତାର ଅନ୍ତ ନ ମିଳଇ ।।୧ ।।

੨)--ਕਈ ਕੋਟਿ ਭਏ ਅਭਿਮਾਨੀ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਅੰਧ ਅਗਿਆਨੀ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਕਿਰਪਨ ਕਠੋਰ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਅਭਿਗ ਆਤਮ ਨਿਕੋਰ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਰ ਦਰਬ ਕਉ ਹਿਰਹਿ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਰਦੂਖਨਾ ਕਰਹਿ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਮਾਇਆ ਸ੍ਰਮ ਮਾਹਿ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਰਦੇਸ ਭ੍ਰਮਾਹਿ।। ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਵਹੁ

ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਗਨਾ।। ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕੀ ਜਾਨੈ ਕਰਤਾ ਰਚਨਾ।।੨।।

--କଇ କୋଟି ଭଏ ଅଭିମାନୀ ।। କଇ କୋଟି ଅଂଧ ଅଗିଆନୀ ।। କଇ କୋଟି କିରପନ କଠୋର ।। କଇ କୋଟି ଅଭିଗ ଆତମ ନିକୋର ।। କଇ କୋଟି ପର ଦରବ କଉ ହିରହି ।। କଇ କୋଟି ପରଦୂଖନା କରହି ।। କଇ କୋଟି ମାଇଆ ସ୍ରମ ମାହି ।। କଇ କୋଟି ପରଦେସ ଭ୍ରମାହି ।। ଜିତୁ ଜିତୁ ଲାୱହୁ ତିତୁ ତିତୁ ଲଗନା ।। ନାନକ କରତେ କୀ ଜାନୈ କରତା ରଚନା ।।୨ ।।

କେତେ କୋଟି ଛନ୍ତି ଧରି ଅଭିମାନ , ଛନ୍ତି କୋଟି ଅନ୍ଧ ଅଛନ୍ତି ଅଜ୍ଞାନ ।।
କୋଟି କୋଟି ଛନ୍ତି କଠୋର କୃପଣ , ଛନ୍ତି କେତେ ଶୁଷ୍କ ସଂବେଦନାହୀନ ।।
କୋଟି କୋଟି ଛନ୍ତି ପରଦ୍ରବ୍ୟହରି , ଛନ୍ତି କେତେ କେତେ ପରନିନ୍ଦା କରି ।।
ଖଟୁଛନ୍ତି କେତେ ପାଇବାକୁ ଧନ , କେତେ କରୁଛନ୍ତି ବିଦେଶ ଭ୍ରମଣ ।।
ଯେଉଁଠି ରଖିଛି ଜୀବ ତହିଁ ଅଛି , କର୍ତ୍ତାର ରଚନା କର୍ତ୍ତାହିଁ ଜାଣିଛି ।।୨ ।।

੩)--ਕਈ ਕੋਟਿ ਸਿਧ ਜਤੀ ਜੋਗੀ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਰਾਜੇ ਰਸ ਭੋਗੀ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਪੰਖੀ ਸਰਪ ਉਪਾਏ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਾਥਰ ਬਿਰਖ ਨਿਪਜਾਏ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਦੇਸ ਭੂ ਮੰਡਲ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਸਸੀਅਰ ਸੂਰ ਨਖ੍ਯਤ੍ਰ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਦੇਵ ਦਾਨਵ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿਰਿ ਛਤ੍ਰ।। ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਅਪਨੈ ਸੂਤਿ ਧਾਰੈ।। ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਤਿਸੁ ਨਿਸਤਾਰੈ।।੩।।

--କଇ କୋଟି ସିଧ ଜତୀ ଜୋଗୀ ।। କଇ କୋଟି ରାଜେ ରସ ଭୋଗୀ ।। କଇ କୋଟି ପଂଖୀ ସରପ ଉପାଏ ।। କଇ କୋଟି ପାଥର ବିରଖ ନିପଜାଏ ।। କଇ କୋଟି ପୱଣ ପାଣୀ ବୈସଂତର ।। କଇ କୋଟି ଦେସ ଭୂ ମଂଡଲ ।। କଇ କୋଟି ସସୀଅର ସୂର ନଖ୍ୟତ୍ର ।। କଇ କୋଟି ଦେୱ ଦାନୱ ଇଂଦ୍ର ସିରି ଛତ୍ର ।। ସଗଲ ସମଗ୍ରୀ ଅପନୈ ସୂତି ଧାରୈ ।। ନାନକ ଜିସୁ ଜିସୁ ଭାୱୈ ତିସୁ ତିସୁ ନିସତାରୈ ।।୩ ।।

କୋଟି କୋଟି ଛନ୍ତି ସିଦ୍ଧ ଯତି ଯୋଗୀ , ଛନ୍ତି କୋଟି କେତେ ରାଜା ରସ ଭୋଗୀ ।।
କେତେ ପକ୍ଷୀ ସର୍ପ ପ୍ରଭୁ ସୃଷ୍ଟି କଲା , କୋଟି କୋଟି ଶିଳା ବୃକ୍ଷ ଜନ୍ମ ଦେଲା ।।
କେତେ କୋଟି ଅଗ୍ନି ବାୟୁ ଆଉ ଜଳ , କଲା କେତେ କେତେ ଦେଶ ଭୂମଣ୍ଡଳ ।।
କୋଟି କୋଟି ତାରା ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆଉ ଚନ୍ଦ୍ର , କେତେ ଦେବ ଦୈତ୍ୟ ଛତ୍ରପତି ଇନ୍ଦ୍ର ।।
ସକଳ ସୃଷ୍ଟିକୁ ରଖିଛି ଆଜ୍ଞାରେ , ଭଲ ଲାଗେ ଯିଏ ତାକୁହିଁ ଉଦ୍ଧାରେ ।।୩ ।।

੪)--ਕਈ ਕੋਟਿ ਰਾਜਸ ਤਾਮਸ ਸਾਤਕ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਅਰੁ ਸਾਸਤ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਏ ਰਤਨ ਸਮੁਦ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੰਤ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਏ ਚਿਰ ਜੀਵੇ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਗਿਰੀ ਮੇਰ ਸੁਵਰਨ ਥੀਵੇ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਜਖ੍ਯ ਕਿੰਨਰ ਪਿਸਾਚ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਸੂਕਰ ਮ੍ਰਿਗਾਚ।। ਸਭ ਤੇ ਨੇਰੈ ਸਭਹੂ ਤੇ ਦੂਰਿ।। ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਅਲਿਪਤੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ।।੪।।

--କଇ କୋଟି ରାଜସ ତାମସ ସାତକ । । କଇ କୋଟି ବେଦ ପୂରାନ ସିମ୍ରିତି ଅରୁ ସାସତ । । କଇ କୋଟି କୀଏ ରତନ ସମୂଦ । । କଇ କୋଟି ନାନା ପ୍ରକାର ଜଂତ । । କଇ କୋଟି କୀଏ ଚିର ଜୀୱେ । । କଇ କୋଟି ଗିରୀ ମେର ସୁୱରନ ଥୀୱେ । । କଇ କୋଟି ଜଖ୍ୟ କିଂନର ପିସାଚ । । କଇ କୋଟି ଭୂତ ପ୍ରେତ ସୂକର ମ୍ରିଗାଚ । । ସଭ ତେ ନେରୈ ସଭହୁ ତେ ଦୂରି । । ନାନକ ଆପି ଅଲିପତୁ ରହିଆ ଭରପୂରି । ।୪ । ।

କେତେ ସତ ରଜ ତମ ଗୁଣବାନ , କେତେ ଶାସ୍ତ୍ର ବେଦ ସ୍ମୃତି ଓ ପୁରାଣ । ।
ରତନ ସମୁଦ୍ର କେତେ କୋଟି କଲା , କୋଟି କୋଟି ଜୀବ ଜନ୍ତୁ ସେ ଗଢ଼ିଲା । ।
ଗଢ଼ିଲା ଦୀର୍ଘାୟୁ ଜୀବ ଅସୁମାରି , କଲା କେତେ କେତେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ମେରୁ ଗିରି । ।
କୋଟି କୋଟି ଯକ୍ଷ ପିଶାଚ କିନ୍ନର , କେତେ ଭୂତ ପ୍ରେତ କେଶରୀ ଶୂକର । ।
ନିକଟରେ ପ୍ରଭୁ ଦୂରେ ପ୍ରଭୁ ଥାଇ , ସବୁଠାରେ ଥାଇ କେଉଁଠି ନ ଥାଇ । ।୪ । ।

੫)--ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਾਤਾਲ ਕੇ ਵਾਸੀ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਨਿਵਾਸੀ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਜਨਮਹਿ ਜੀਵਹਿ ਮਰਹਿ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਫਿਰਹਿ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਬੈਠਤ ਹੀ ਖਾਹਿ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਘਾਲਹਿ ਥਕਿ ਪਾਹਿ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਏ ਧਨਵੰਤ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਚਿੰਤ।। ਜਹ ਜਹ ਭਾਣਾ ਤਹ ਤਹ ਰਾਖੇ।। ਨਾਨਕ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਹਾਥੇ।।੫।।

--କଇ କୋଟି ପାତାଲ କେ ୱାସୀ । । କଇ କୋଟି ନରକ ସୁରଗ ନିୱାସୀ । । କଇ କୋଟି ଜନମହି ଜୀୱହି ମରହି । । କଇ କୋଟି ବହୁ ଜୋନୀ ଫିରହି । । କଇ କୋଟି ବୈଠତ ହୀ ଖାହି । । କଇ କୋଟି ଘାଲହି ଥକି ପାହି । । କଇ କୋଟି କୀଏ ଧନୱଂତ । । କଇ କୋଟି ମାଇଆ ମହି ଚିଂତ । । ଜହ ଜହ ଭାଣା ତହ ତହ ରାଖେ । । ନାନକ ସଭୁ କିଛୁ ପ୍ରଭ କୈ ହାଥେ । ।୫ । ।

କେତେ କୋଟି ଛନ୍ତି ପାତାଳ ନିବାସୀ , ଛନ୍ତି କେତେ କୋଟି ସ୍ୱର୍ଗ-ନର୍କବାସୀ । ।
କେତେ କୋଟି ଜନ୍ମି ଜିଇଁ ମରିଥାନ୍ତି , କେତେ କୋଟି ବହୁ ଯୋନିରେ ଭ୍ରମନ୍ତି । ।
କେତେ କେତେ ଖାଲି ବସି ଖାଉଛନ୍ତି , ଖଟି ଖଟି କେତେ ଥକି ପଡୁଛନ୍ତି । ।

ପ୍ରଭୁ କଲା କେତେ କୋଟି ଧନବନ୍ତ , କେତେ କୋଟି ମାୟା ଚିନ୍ତାରେ ଚିନ୍ତିତ ।।
ଯହିଁ ସେ ଚାହିଁଲା ରଖିଲା ସେଠାରେ , 'ନାନକ' ସବୁତ ସେ ପ୍ରଭୁ ହାତରେ ।।୫।।

੬)--ਕਈ ਕੋਟਿ ਭਏ ਬੈਰਾਗੀ।। ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਤਿਨਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਖੋਜੰਤੇ।। ਆਤਮ ਮਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਲਹੰਤੇ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਦਰਸਨ ਪ੍ਰਭ ਪਿਆਸ।। ਤਿਨ ਕਉ ਮਿਲਿਓ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਮਾਗਹਿ ਸਤਸੰਗੁ।। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤਿਨ ਲਾਗਾ ਰੰਗੁ।। ਜਿਨ ਕਉ ਹੋਏ ਆਪਿ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ।। ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਸਦਾ ਧਨਿ ਧੰਨਿ।।੬।।

--କଇ କୋଟି ଭଏ ବୈରାଗୀ ।। ରାମ ନାମ ସଂଗି ତିନି ଲିୱ ଲାଗୀ ।। କଇ କୋଟି ପ୍ରଭ କଉ ଖୋଜଂତେ ।। ଆତମ ମହି ପାରବ୍ରହମୁ ଲହଂତେ ।। କଇ କୋଟି ଦରସନ ପ୍ରଭ ପିଆସ ।। ତିନ କଉ ମିଲିଓ ପ୍ରଭୁ ଅବିନାସ ।। କଇ କୋଟି ମାଗହି ସତସଂଗୁ ।। ପାରବ୍ରହମ ତିନ ଲାଗା ରଂଗୁ ।। ଜିନ କଉ ହୋଏ ଆପି ସୁପ୍ରସଂନ ।। ନାନକ ତେ ଜନ ସଦା ଧନି ଧଂନି ।।୬।।

ଏ ସୃଷ୍ଟିରେ କେତେ ବଇରାଗୀ ଛନ୍ତି , ହୃଦୟେ ଆପଣା ରାମ ନାମ ଚିନ୍ତି ।।
କେତେ କୋଟି ପ୍ରାଣୀ ପ୍ରଭୁକୁ ଖୋଜନ୍ତି , ନିଜ ମଧ୍ୟେ କେତେ ତାହାକୁ ପାଆନ୍ତି ।।
କେତେ କେତେ ପ୍ରଭୁ ଦର୍ଶନ ପିଆସୀ , ମିଳେ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁ ଅବିନାଶୀ ।।
ପ୍ରଭୁକୁ ମାଗନ୍ତି କେତେ ସତସଙ୍ଗ , ସେ ମାନଙ୍କୁ ଲାଗିଥାଏ ପ୍ରଭୁରଙ୍ଗ ।।
ଯେଉଁ ଜନେ ପ୍ରଭୁ ଆପେ ସୁପ୍ରସନ୍ନ , 'ନାନକ' ସେ ହୁଏ ସଦା ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ।।୬।।

੭)--ਕਈ ਕੋਟਿ ਖਾਣੀ ਅਰੁ ਖੰਡ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਆਕਾਸ ਬ੍ਰਹਮੰਡ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਹੋਏ ਅਵਤਾਰ।। ਕਈ ਜੁਗਤਿ ਕੀਨੋ ਬਿਸਥਾਰ।। ਕਈ ਬਾਰ ਪਸਰਿਓ ਪਾਸਾਰ।। ਸਦਾ ਸਦਾ ਇਕੁ ਏਕੰਕਾਰ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਨੇ ਬਹੁ ਭਾਤਿ।। ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਤਿ।। ਤਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਇ।। ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ।।੭।।

--କଇ କୋଟି ଖାଣୀ ଅରୁ ଖଂଡ ।। କଇ କୋଟି ଆକାସ ବ୍ରହମଂଡ ।। କଇ କୋଟି ହୋଏ ଅୱତାର ।। କଇ ଜୁଗତି କୀନୋ ବିସଥାର ।। କଇ ବାର ପସରିଓ ପାସାର ।। ସଦା ସଦା ଇକୁ ଏକଂକାର ।। କଇ କୋଟି କୀନେ ବହୁ ଭାତି ।। ପ୍ରଭ ତେ ହୋଏ ପ୍ରଭ ମାହି ସମାତି ।। ତା କା ଅଂତୁ ନ ଜାନୈ କୋଇ ।। ଆପେ ଆପି ନାନକ ପ୍ରଭୁ ସୋଇ ।।୭।।

ପ୍ରଭୁ କେତେ କୋଟି ଖଣି ଆଉ ଖଣ୍ଡ , କଲା କେତେ କେତେ ଆକାଶ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।।
କଲା କେତେ କୋଟି ଜୀବ ଅବତାର , କେତେ କୋଟି ନୀତି ନିୟମ ବିସ୍ତାର ।
କେତେ ବାର କଲା ସୃଷ୍ଟିର ବିସ୍ତାର , ସଦା ସଦା ହେଲା ସେ ଏକ-ଓଁକାର ।।
କେତେ କୋଟି ନାନାବିଧ ଜୀବମାନ , ପ୍ରଭୁଠାରୁ ଜାତ ପ୍ରଭୁଠାରେ ଲୀନ ।।
ତାହାର ଅନ୍ତ ନ ଜାଣିପାରେ କେହି , 'ନାନକ' ଅଟଇ ଆପେ ପ୍ରଭୁ ସେହି ।।୭।।

*੮)--ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਦਾਸ।। ਤਿਨ ਹੋਵਤ ਆਤਮ ਪਰਗਾਸ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਤਤ ਕੇ ਬੇਤੇ।। ਸਦਾ ਨਿਹਾਰਹਿ ਏਕੋ ਨੇਤ੍ਰੇ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਾਮ ਰਸੁ ਪੀਵਹਿ।। ਅਮਰ ਭਏ ਸਦ ਸਦਹੀ ਜੀਵਹਿ।। ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ।। ਆਤਮ ਰਸਿ ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਹਿ।। ਅਪੁਨੇ ਜਨ ਕਉ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮਾਰੇ।। ਨਾਨਕ ਓਇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ।।**੮।।੧੦।।***

--କଇ କୋଟି ପାରବ୍ରହମ କେ ଦାସ ।। ତିନ ହୋୱତ ଆତମ ପରଗାସ ।। କଇ କୋଟି ତତ କେ ବେତେ ।। ସଦା ନିହାରହି ଏକୋ ନେତ୍ରେ ।। କଇ କୋଟି ନାମ ରସୁ ପୀୱହି ।। ଅମର ଭଏ ସଦ ସଦହୀ ଜୀୱହି ।। କଇ କୋଟି ନାମ ଗୁନ ଗାୱହି ।। ଆତମ ରସି ସୁଖି ସହଜି ସମାୱହି ।। ଅପୁନେ ଜନ କଉ ସାସି ସାସି ସମାରେ ।। ନାନକ ଓଇ ପରମେସୁର କେ ପିଆରେ ।।୮।।୧୦।।

ଛନ୍ତି କେତେ କୋଟି ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଦାସ , ଅଛି ସେମାନଙ୍କ ଆତ୍ମାରେ ପ୍ରକାଶ ।।
କୋଟି ତତ୍ତ୍ୱଦର୍ଶୀ ଅଛନ୍ତି ସଂସାରେ , ଦେଖୁଛନ୍ତି ସଦା ଏକଇ ଦୃଷ୍ଟିରେ ।।
ଛନ୍ତି କେତେ କୋଟି ନାମ ରସ ପିଇ , ହୁଅନ୍ତି ଅମର ସଦାକାଳ ଜିଇଁ ।।
ଛନ୍ତି କେତେ କୋଟି ଗାଇ ନାମଗୁଣ , ଆତ୍ମରସ ସୁଖେ ହୋଇଣ ମଗନ ।।
ନିଜ ଦାସେ ପ୍ରଭୁ ପାଳେ ନିରନ୍ତର , 'ନାନକ' ସେ ଦାସ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ।।୮।।୧୦।।

***ਸਲੋਕ*।। *ସଲୋକ*।। ଶ୍ଳୋକ ।।**

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਹੈ ਦੂਸਰ ਨਾਹੀ ਕੋਇ।।
ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸੋਇ।।੧।।
କରଣ କାରଣ ପ୍ରଭୁ ଏକୁ ହୈ ଦୂସର ନାହୀ କୋଇ ।।
ନାନକ ତିସୁ ବଲିହାରଣୈ ଜଲି ଥଲି ମହୀଅଲି ସୋଇ ।।୧ ।।

କରଣ କାରଣ ସେଇ ଏକ ପ୍ରଭୁ , ନାହିଁ ଆଉ ଅନ୍ୟ କେହି ।
'ନାନକ' ତାହାରେ ସଦା ସମର୍ପିତ , ଜଳ-ସ୍ଥଳାକାଶେ ସେହି ।।୧।।

ਅਸ਼ਟਪਦੀ ।। ଅଷ୍ଟପଦୀ ।।

੧)--ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਕਰਨੈ ਜੋਗੁ।। ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਹੋਗੁ।। ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨਹਾਰਾ।। ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਕਿਛੁ ਪਾਰਾਵਾਰਾ।। ਹੁਕਮੇ ਧਾਰਿ ਅਧਰ ਰਹਾਵੈ।। ਹੁਕਮੇ ਉਪਜੈ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਵੈ।। ਹੁਕਮੇ ਊਚ ਨੀਚ ਬਿਉਹਾਰ।। ਹੁਕਮੇ ਅਨਿਕ ਰੰਗ ਪਰਕਾਰ।। ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਅਪਨੀ ਵਡਿਆਈ।। ਨਾਨਕ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ।।੧।।

--କରନ କରାୱନ କରନୈ ଜୋଗୁ ।। ଜୋ ତିସୁ ଭାୱୈ ସୋଇ ହୋଗୁ ।। ଖିନ ମହି ଥାପି ଉଥାପନହାରା ।। ଅଂତୁ ନହୀ କିଛୁ ପାରାୱାରା ।। ହୁକମେ ଧାରି ଅଧର ରହାୱୈ ।। ହୁକମେ ଉପଜୈ ହୁକମି ସମାୱୈ ।। ହୁକମେ ଊଚ ନୀଚ ବିଉହାର ।। ହୁକମେ ଅନିକ ରଂଗ ପରକାର ।। କରି କରି ଦେଖୈ ଅପନୀ ୱଡିଆଈ ।। ନାନକ ସଭ ମହି ରହିଆ ସମାଇ ।।୧ ।।

କରି କରାଇବା ଯୋଗ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ସିଏ , ତାକୁ ଯାହା ଭଲ ଲାଗେ ତାହା ହୁଏ ।।
କ୍ଷଣକରେ ଗଢ଼ି ଭାଙ୍ଗି ସେ ପାରଇ , ତାହାର କାହିଁତ ଆଦି-ଅନ୍ତ ନାହିଁ ।।
ଆଜ୍ଞାରେ ଗଢ଼ି ସେ ରଖେ ବିନାଶ୍ରୟେ , ତା ଆଜ୍ଞାରେ ସୃଷ୍ଟି ଜନ୍ମି ଲୋପ ପାଏ ।।
ତା ଆଜ୍ଞାରେ ଉଚ୍ଚ ନୀଚ ବ୍ୟବହାର , ଆଜ୍ଞାରେ ହିଁ ଲୀଳା ଅନେକ ପ୍ରକାର ।।
କରି କରି ଦେଖେ ଆପଣା ବଡ଼ାଇ , 'ନାନକ' ସବୁରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ସେହୁ ଥାଇ ।।୧ ।।

੨)--ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਮਾਨੁਖ ਗਤਿ ਪਾਵੈ।। ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਾ ਪਾਥਰ ਤਰਾਵੈ।। ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਬਿਨੁ ਸਾਸ ਤੇ ਰਾਖੈ।। ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਭਾਖੈ।। ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਾ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰੈ।। ਆਪਿ ਕਰੈ ਆਪਨ ਬੀਚਾਰੈ।। ਦੁਹਾ ਸਿਰਿਆ ਕਾ ਆਪਿ ਸੁਆਮੀ।। ਖੇਲੈ ਬਿਗਸੈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ।। ਜੋ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਾਰ ਕਰਾਵੈ।। ਨਾਨਕ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਅਵਰੁ ਨ ਆਵੈ।।੨।।

--ପ୍ରଭ ଭାୱୈ ମାନୁଖ ଗତି ପାୱୈ ।। ପ୍ରଭ ଭାୱୈ ତା ପାଥର ତରାୱୈ ।। ପ୍ରଭ ଭାୱୈ ବିନୁ ସାସ ତେ ରାଖୈ ।। ପ୍ରଭ ଭାୱୈ ତା ହରି ଗୁଣ ଭାଖୈ ।। ପ୍ରଭ ଭାୱୈ ତା ପତିତ ଉଧାରୈ ।। ଆପି କରୈ ଆପନ ବୀଚାରୈ ।। ଦୁହା ସିରିଆ କା ଆପି ସୁଆମୀ ।। ଖେଲୈ ବିଗସୈ ଅଂତରଜାମୀ ।। ଜୋ ଭାୱୈ ସୋ କାର କରାୱୈ ।। ନାନକ ଦ୍ରିସଟୀ ଅୱରୁ ନ ଆୱୈ ।।୨ ।।

ସେ ହେଲେ ସନ୍ତୋଷ ନର ଗତି ପାଏ , ସେ ହେଲେ ସନ୍ତୋଷ ପଥର ଭସାଏ ।।
ସେ ହେଲେ ସନ୍ତୋଷ ଶ୍ୱାସ ବିନା ରଖେ , ତା କୃପାରେ ଜୀବ ହରିଗୁଣ ଭାଖେ ।।

ସେ ହେଲେ ସନ୍ତୋଷ ପତିତ ଉଦ୍ଧାରେ , ଆପେ କରେ ଆଉ ଆପେହିଁ ବିଚାରେ ।।
ଲୋକ ପରଲୋକ ଦୁଇ କୂଳ ସ୍ୱାମୀ , ଖେଳି ଖୁସୀ ହୁଏ ପ୍ରଭୁ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ।।
ଯାହା ଭଲ ଲାଗେ ତାହା ସେ କରଇ , 'ନାନକ' ତା ବିନୁ କିଛି ନ ଦିଶଇ ।।୨।।

(ଭାଖେ :-ଭାଖେ, କହେ)

੩)--ਕਹੁ ਮਾਨੁਖ ਤੇ ਕਿਆ ਹੋਇ ਆਵੈ।। ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਾਵੈ।। ਇਸ ਕੈ ਹਾਥਿ ਹੋਇ ਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਲੇਇ।। ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰੇਇ।। ਅਨਜਾਨਤ ਬਿਖਿਆ ਮਹਿ ਰਚੈ।। ਜੇ ਜਾਨਤ ਆਪਨ ਆਪ ਬਚੈ।। ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ ਦਹ ਦਿਸਿ ਧਾਵੈ।। ਨਿਮਖ ਮਾਹਿ ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਫਿਰਿ ਆਵੈ।। ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਅਪਨੀ ਭਗਤਿ ਦੇਇ।। ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਨਾਮਿ ਮਿਲੇਇ।।੩।।

--କହୁ ମାନୁଖ ତେ କିଆ ହୋଇ ଆୱୈ ।। ଜୋ ତିସୁ ଭାୱୈ ସୋଇ କରାୱୈ ।। ଇସ କୈ ହାଥି ହୋଇ ତା ସଭୁ କିଛୁ ଲେଇ ।। ଜୋ ତିସୁ ଭାୱୈ ସୋଇ କରେଇ ।। ଅନଜାନତ ବିଖିଆ ମହି ରଚୈ ।। ଜେ ଜାନତ ଆପନ ଆପ ବଚୈ ।। ଭରମେ ଭୂଲା ଦହ ଦିସି ଧାୱୈ ।। ନିମଖ ମାହି ଚାରି କୁଂଟ ଫିରି ଆୱୈ ।। କରି କିରପା ଜିସୁ ଅପନୀ ଭଗତି ଦେଇ ।। ନାନକ ତେ ଜନ ନାମି ମିଲେଇ ।।୩।।

କୁହ ନର ଦ୍ୱାରା କିସ ପାରେ ହୋଇ , ତାହା ସେ କରାଏ ଯାହା ସେ ଚାହିଁଇ ।।
ହେଉ ଥିଲେ ହାତେ କରନ୍ତା ସେ ସବୁ , ଭଲ ଲାଗେ ଯାହା କରାଏତ ପ୍ରଭୁ ।।
ବିଷୟରେ ଫସେ ଅଜାଣତେ ଜୀବ , ବୁଦ୍ଧିମନ୍ତ ହେଲେ ଆପେ ଉଦ୍ଧାରିବ ।।
ଭରମରେ ଭୁଲି ଧାଏଁ ଦଶଦିଶେ , କ୍ଷଣକରେ ଚାରି ଦିଗ ବୁଲି ଆସେ ।।
କୃପା କରି ଯାରେ ନିଜ ଭକ୍ତି ଦିଏ , 'ନାନକ' ସେ ଜନ ନାମେ ହଜି ଯାଏ ।।୩।।

੪)--ਖਿਨ ਮਹਿ ਨੀਚ ਕੀਟ ਕਉ ਰਾਜ।। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ।। ਜਾਕਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਛੁ ਨ ਆਵੈ।। ਤਿਸੁ ਤਤਕਾਲ ਦਹ ਦਿਸ ਪ੍ਰਗਟਾਵੈ।। ਜਾ ਕਉ ਅਪੁਨੀ ਕਰੈ ਬਖਸੀਸ।। ਤਾ ਕਾ ਲੇਖਾ ਨ ਗਨੈ ਜਗਦੀਸ।। ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭ ਤਿਸ ਕੀ ਰਾਸਿ।। ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਗਾਸ।। ਅਪਨੀ ਬਣਤ ਆਪਿ ਬਨਾਈ।। ਨਾਨਕ ਜੀਵੈ ਦੇਖਿ ਬਡਾਈ।।੪।।

--ଖିନ ମହି ନୀଚ କୀଟ କଉ ରାଜ ।। ପାରବ୍ରହମ ଗରୀବନିୱାଜ ।। ଜାକା ଦ୍ରିସଟି କଛୁ ନ ଆୱୈ ।। ତିସୁ ତତକାଲ ଦହ ଦିସ ପ୍ରଗଟାୱୈ ।। ଜା କଉ ଅପୁନୀ କରୈ ବଖସୀସ ।। ତା କା ଲେଖା ନ ଗନୈ ଜଗଦୀସ ।। ଜୀଉ ପିଂଡୁ ସଭ ତିସ କୀ ରାସି ।। ଘଟି ଘଟି ପୂରନ ବ୍ରହମ ପ୍ରଗାସ ।। ଅପନୀ ବଣତ ଆପି ବନାଇ ।। ନାନକ ଜୀୱୈ

ଦେଖି ବଡାଇ । ।୪ । ।

 କ୍ଷଣକରେ ନୀଚ କୀଟେ ରାଜ୍ୟ ଦିଏ , ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଦୀନ ବନ୍ଧୁ ପ୍ରଭୁ ସିଏ ।।
ଗୁଣ ବୋଲି ଯାର କିଛି ନ ଦିଶଇ , ଦଶଦିଶେ ତାକୁ ଖ୍ୟାତ ସେ କରଇ ।।
କୃପା ଦୃଷ୍ଟି ପ୍ରଭୁ ଦିଏ ଯେଉଁ ଜନେ , ତା କର୍ମଫଳର ଲେଖା କୁ ନ ଗଣେ ।।
ତାହାରି ସମ୍ପତ୍ତି ପିଣ୍ଡ ଆଉ ପ୍ରାଣ , ସେ ବ୍ରହ୍ମ ପ୍ରକାଶ ଘଟେ ଘଟେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ।।
ରଚିଅଛି ଆପେ ଆପଣା ରଚନା , 'ନାନକ' ପ୍ରସନ୍ନ ଦେଖ ତା ବଡ଼ିମା ।।୪।।

੫)--ਇਸ ਕਾ ਬਲੁ ਨਾਹੀ ਇਸੁ ਹਾਥ।। ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਸਰਬ ਕੋ ਨਾਥ।। ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਬਪੁਰਾ ਜੀਉ।। ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਫੁਨਿ ਥੀਉ।। ਕਬਹੂ ਊਚ ਨੀਚ ਮਹਿ ਬਸੈ।। ਕਬਹੂ ਸੋਗ ਹਰਖ ਰੰਗਿ ਹਸੈ।। ਕਬਹੂ ਨਿੰਦ ਚਿੰਦ ਬਿਉਹਾਰ।। ਕਬਹੂ ਊਭ ਅਕਾਸ ਪਇਆਲ।। ਕਬਹੂ ਬੇਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰ।। ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਮਿਲਾਵਣਹਾਰ।।੫।।

--ଇସ କା ବଲୁ ନାହୀ ଇସୁ ହାଥ । । କରନ କରାୱନ ସରବ କୋ ନାଥ । । ଆଗିଆକାରୀ ବପୁରା ଜୀଉ । । ଜୋ ତିସୁ ଭାୱୈ ସୋଈ ଫୁନି ଥୀଉ । । କବହୂ ଊଚ ନୀଚ ମହି ବସୈ । । କବହୂ ସୋଗ ହରଖ ରଂଗି ହସୈ । । କବହୂ ନିଂଦ ଚିଂଦ ବିଉହାର । । କବହୂ ଊଭ ଅକାସ ପଇଆଲ । । କବହୂ ବେତା ବ୍ରହମ ବୀଚାର । । ନାନକ ଆପି ମିଲାୱଣହାର । ।୫ । ।

ଜୀବର ଶକତି ତା ପାଶେ ନ ଥାଏ , ସବୁ କିଛି ପ୍ରଭୁ କରି ତ କରାଏ ।।
ଜୀବ ବାପୁଡ଼ା ତ ଚଳେ ତା ଆଜ୍ଞାରେ , ତାହା ହୁଏ ପ୍ରଭୁ ତୋଷ ଯେଉଁଥିରେ ।।
କେବେ ଉଚ୍ଚ କେବେ ନୀଚ ମଧ୍ୟେ ବସେ , ଶୋକେ ରହେ ଅବା ହରଷରେ ହସେ ।।
କେବେ ନିନ୍ଦା କେବେ ପ୍ରଶଂସାରେ ଥାଏ , କେବେ ନଭେ କେବେ ପାତାଳକୁ ଯାଏ ।।
କେବେ ଜ୍ଞାନୀ ହୋଇ କରଇ ବିଚାର , 'ନାନକ' କରେ ସେ ମାୟାରୁ ଉଦ୍ଧାର ।।୫।।

੬)--ਕਬਹੂ ਨਿਰਤਿ ਕਰੈ ਬਹੁ ਭਾਤਿ।। ਕਬਹੂ ਸੋਇ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ।। ਕਬਹੂ ਮਹਾ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਕਰਾਲ।। ਕਬਹੂੰ ਸਰਬ ਕੀ ਹੋਤ ਰਵਾਲ।। ਕਬਹੂ ਹੋਇ ਬਹੈ ਬਡ ਰਾਜਾ।। ਕਬਹੁ ਭੇਖਾਰੀ ਨੀਚ ਕਾ ਸਾਜਾ।। ਕਬਹੂ ਅਪਕੀਰਤਿ ਮਹਿ ਆਵੈ।। ਕਬਹੂ ਭਲਾ ਭਲਾ ਕਹਾਵੈ।। ਜਿਉ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖੈ ਤਿਵ ਹੀ ਰਹੈ।। ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਕਹੈ।।੬।।

--କବହୂ ନିରତି କରୈ ବହୁ ଭାତି । । କବହୂ ସୋଇ ରହୈ ଦିନୁ ରାତି । । କବହୂ ମହା

କ୍ରୋଧ ବିକରାଲ।। କବହୂଂ ସରବ କୀ ହୋତ ରୱାଲ।। କବହୂ ହୋଇ ବହୈ ବଡ ରାଜା।। କବହୂ ଭେଖାରୀ ନୀଚ କା ସାଜା।। କବହୂ ଅପକୀରତି ମହି ଆୱୈ।। କବହୂ ଭଲା ଭଲା କହାୱୈ।। ଜିଉ ପ୍ରଭୁ ରାଖୈ ତିୱ ହୀ ରହୈ।। ଗୁରପ୍ରସାଦି ନାନକ ସଚୁ କହୈ।।୬।।

ନୃତ୍ୟ କରେ କେବେ ନାନା ପରକାରେ , କେବେ ଦିନ ରାତି ଶୟନ ସେ କରେ ।।
କେବେ ମହା କ୍ରୋଧ ହୁଏ ବିକରାଳ , କେବେ ସବୁଠାରୁ ଦୀନହୀନବଳ ।।
ବସେ କେବେ ସେହୁ ବଡ଼ରାଜା ହୋଇ , କେବେ ଅବା ନୀଚ ଭିକାରୀ ସାଜଇ ।।
ନିଜ ଅପବାଦ କେବେ ସେ କରାଏ , ଭଲ ଭଲ ବୋଲି କେବେ ସେ ବୋଲାଏ ।।
ଯଥା ରଖେ ପ୍ରଭୁ ସେହିପରି ରହେ , ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରେ ଜୀବ ସତ୍ୟ କହେ ।।୬।।

੭)--ਕਬਹੂ ਹੋਇ ਪੰਡਿਤੁ ਕਰੇ ਬਖ੍ਯਾਨੁ।। ਕਬਹੂ ਮੋਨਿ ਧਾਰੀ ਲਾਵੈ ਧਿਆਨੁ।। ਕਬਹੂ ਤਟ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨ।। ਕਬਹੂ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਮੁਖਿ ਗਿਆਨ।। ਕਬਹੂ ਕੀਟ ਹਸਤਿ ਪਤੰਗ ਹੋਇ ਜੀਆ।। ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਭਰਮੈ ਭਰਮੀਆ।। ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਜਿਉ ਸ੍ਵਾਗੀ ਦਿਖਾਵੈ।। ਜਿਉ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਨਚਾਵੈ।। ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਹੋਇ।। ਨਾਨਕ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ।।੭।।

--କବହୂ ହୋଇ ପଂଡିତୁ କରେ ବଖ୍ୟାନୁ।। କବହୂ ମୋନି ଧାରୀ ଲାୱୈ ଧିଆନୁ।। କବହୂ ତଟ ତୀରଥ ଇସନାନ।। କବହୂ ସିଧ ସାଧିକ ମୁଖି ଗିଆନ।। କବହୂ କୀଟ ହସତି ପତଂଗ ହୋଇ ଜୀଆ।। ଅନିକ ଜୋନି ଭରମୈ ଭରମୀଆ।। ନାନା ରୂପ ଜିଉ ସ୍ୱାଗୀ ଦିଖାୱୈ।। ଜିଉ ପ୍ରଭ ଭାୱୈ ତିୱୈ ନଚାୱୈ।। ଜୋ ତିସୁ ଭାୱୈ ସୋଇ ହୋଇ।। ନାନକ ଦୂଜା ଅୱରୁ ନ କୋଇ।।୭।।

ଜ୍ଞାନୀ ହୋଇ କେବେ ଜ୍ଞାନ କରେ ଦାନ , ମୌନବ୍ରତ ଧରି କରେ କେବେ ଧ୍ୟାନ ।।
ତୀର୍ଥ ତଟେ କେବେ କରଇ ସ୍ନାହାନ , ହୋଇ ସିଦ୍ଧ ପ୍ରଭୁ ମୁଖେ ଦିଏ ଜ୍ଞାନ ।।
କେବେ କୀଟ, ହସ୍ତୀ, ପତଙ୍ଗ ହୁଅଇ , ଭ୍ରମରେ ଅନେକ ଯୋନୀରେ ଭ୍ରମଇ ।।
ନଟ ପରି କେତେ ରୂପ ସେ ଦେଖାଏ , ଯେଉଁ ପରି ଚାହେଁ ସେପରି ନଚାଏ ।।
ତାକୁ ଯା ସୁହାଏ ସେପରି ହୁଅଇ , 'ନାନକ' ତା ପରି ଆଉ କେହି ନାହିଁ ।।୭।।

੮)--ਕਬਹੂ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਇਹੁ ਪਾਵੈ।। ਉਸੁ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵੈ।। ਅੰਤਰਿ ਹੋਇ ਗਿਆਨ ਪਰਗਾਸੁ।। ਉਸੁ ਅਸਥਾਨ ਕਾ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸੁ।। ਮਨ ਤਨ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਇਕ ਰੰਗਿ।।

*ਸਦਾ ਬਸਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਸੰਗਿ।। ਜਿਉ ਜਲ ਮਹਿ ਜਲੁ ਆਇ ਖਟਾਨਾ।। ਤਿਉ ਜੋਤੀ ਸੰਗਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਨਾ।। ਮਿਟਿ ਗਏ ਗਵਨ ਪਾਏ ਬਿਸ੍ਰਾਮ।। ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨ।।੮।।***੧੧**।।

--କବହୂ ସାଧ ସଂଗତି ଇହୁ ପାୱୈ । । ଉସୁ ଅସଥାନ ତେ ବହୁରି ନ ଆୱୈ । । ଅଂତରି ହୋଇ ଗିଆନ ପରଗାସୁ । । ଉସୁ ଅସଥାନ କା ନହୀ ବିନାସୁ । । ମନ ତନ ନାମି ରତେ ଇକ ରଂଗି । । ସଦା ବସହି ପାରବ୍ରହମ କୈ ସଂଗି । । ଜିଉ ଜଲ ମହି ଜଲୁ ଆଇ ଖଟାନା । । ତିଉ ଜୋତୀ ସଂଗି ଜୋତି ସମାନା । । ମିଟି ଗଏ ଗୱନ ପାଏ ବିସ୍ରାମ । । ନାନକ ପ୍ରଭ କୈ ସଦ କୁରବାନ । ।୮ । ।୧୧ । ।

ସାଧୁସଙ୍ଗ ଯେବେ ଜୀବକୁ ମିଳଇ , ସେହି ସ୍ଥାନୁ ସିଏ ଫେରି ନ ଆସଇ । ।
ଅନ୍ତରେ ହୁଅଇ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରକାଶ , ସେ ଜ୍ଞାନାବସ୍ଥାର ନୁହଇ ବିନାଶ । ।
ପ୍ରଭୁ ନାମେ ତନୁ-ମନ ହୁଏ ରତ , ସଦା ବସେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ସଙ୍ଗେ ସେ ତ । ।
ଜଳରେ ଯେପରି ଜଳ ମିଶେ ଆସି , ଜ୍ୟୋତିରେ ସେପରି ଜ୍ୟୋତି ଯାଏ ମିଶି । ।
ଜନ୍ମ-ମୃତ୍ୟୁ ତୁଟେ ପାଏ ସେ ବିଶ୍ରାମ , 'ନାନକ' ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣେ ଶରଣ । ।୮ । ।୧୧ । ।

ਸਲੋਕ।। *ସଲୋକ*। । ଶ୍ଲୋକ । ।

ਸੁਖੀ ਬਸੈ ਮਸਕੀਨੀਆ ਆਪੁ ਨਿਵਾਰਿ ਤਲੇ।।
ਬਡੇ ਬਡੇ ਅਹੰਕਾਰੀਆ ਨਾਨਕ ਗਰਬਿ ਗਲੇ।।੧।।
ସୁଖୀ ବସୈ ମସକୀନୀଆ ଆପୁ ନିୱାରି ତଲେ । ।
ବଡେ ବଡେ ଅହଂକାରୀଆ ନାନକ ଗରବି ଗଲେ । ।୧ । ।

ସାନ ହୋଇ ସୁଖେ ରହଇ ବିନୟୀ , ମନରୁ ଗରବ ମାରି । ।
ଗରବରେ ନାଶ ଯାଆନ୍ତି 'ନାନକ', ବଡ଼ ବଡ଼ ଅହଂକାରୀ । ।

ਅਸ਼ਟਪਦੀ ।। ଅଷ୍ଟପଦୀ । ।

੧)--ਜਿਸ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਰਾਜ ਅਭਿਮਾਨੁ।। ਸੋ ਨਰਕਪਾਤੀ ਹੋਵਤ ਸੁਆਨੁ।। ਜੋ ਜਾਨੈ ਮੈ ਜੋਬਨਵੰਤੁ।। ਸੋ ਹੋਵਤ ਬਿਸਟਾ ਕਾ ਜੰਤੁ।। ਆਪਸ ਕਉ ਕਰਮਵੰਤੁ ਕਹਾਵੈ।। ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਬਹੁ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਾਵੈ।। ਧਨ ਭੂਮਿ ਕਾ ਜੋ ਕਰੈ ਗੁਮਾਨੁ।। ਸੋ ਮੂਰਖੁ ਅੰਧਾ ਅਗਿਆਨੁ।। ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸਕੈ ਹਿਰਦੈ ਗਰੀਬੀ ਬਸਾਵੈ।। ਨਾਨਕ ਈਹਾ ਮੁਕਤੁ ਆਗੈ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ।।੧।।

--ଜିସ କୈ ଅଂତରି ରାଜ ଅଭିମାନୁ । । ସୋ ନରକପାତୀ ହୋୱତ ସୁଆନୁ । । ଜୋ ଜାନୈ ମୈ ଜୋୱନୱଂତୁ । । ସୋ ହୋୱତ ବିସଟା କା ଜଂତୁ । । ଆପସ କଉ

କରମଵଂତୁ କହାଵୈ । । ଜନମି ମରୈ ବହୁ ଜୋନି ଭ୍ରମାଵୈ । । ଧନ ଭୂମି କା ଜୋ କରୈ ଗୁମାନୁ । । ସୋ ମୂରଖୁ ଅଂଧା ଅଗିଆନୁ । । କରି କିରପା ଜିସକୈ ହିରଦୈ ଗରୀବୀ ବସାଵୈ । । ନାନକ ଇହା ମୁକତୁ ଆଗୈ ସୁଖୁ ପାଵୈ । ।୧ । ।

ଯାହାର ଅନ୍ତରେ ରାଜେ ଅଭିମାନ , ନରକରେ ଦଣ୍ଡ ପାଏ ସେଇ ଶ୍ୱାନ । ।

ହୋଇଥାଏ ମତ୍ତ ଯିଏ ଯଉବନେ , ନରକର କୀଟ ହୋଇ ସେ ଜନମେ । ।

ସୌଭାଗ୍ୟକୁ ନେଇ ଗର୍ବ କରେ ଯିଏ , ବହୁ ଯୋନୀରେ ସେ ଜନ୍ମି-ମରୁ ଥାଏ । ।

ଧନ, ଭୂମି ଲାଗି ଯେ କରେ ଗୁମାନ , ଅଟଇ ସେ ଅନ୍ଧ ମୂରୁଖ ଅଜ୍ଞାନ । ।

ଯା ହୃଦେ ବିନୟ ଭାବ ପ୍ରଭୁ ଦିଏ , 'ନାନକ' ସେ ପରଲୋକେ ସୁଖ ପାଏ । ।୧ । ।

੨)--ਧਨਵੰਤਾ ਹੋਇ ਕਰਿ ਗਰਬਾਵੈ।। ਤ੍ਰਿਣ ਸਮਾਨਿ ਕਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਵੈ।। ਬਹੁ ਲਸਕਰ ਮਾਨੁਖ ਊਪਰਿ ਕਰੇ ਆਸ।। ਪਲ ਭੀਤਰਿ ਤਾਕਾ ਹੋਇ ਬਿਨਾਸ।। ਸਭ ਤੇ ਆਪ ਜਾਨੈ ਬਲਵੰਤੁ।। ਖਿਨ ਮਹਿ ਹੋਇ ਜਾਇ ਭਸਮੰਤੁ।। ਕਿਸੈ ਨ ਬਦੈ ਆਪਿ ਅਹੰਕਾਰੀ ।। ਧਰਮਰਾਇ ਤਿਸੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰੀ।। ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਾਕਾ ਮਿਟੈ ਅਭਿਮਾਨੁ।। ਸੋ ਜਨੁ ਨਾਨਕ ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਨੁ।।੨।।

--ଧନଵଂତା ହୋଇ କରି ଗରବାଵୈ । । ତ୍ରିଣ ସମାନି କଛୁ ସଂଗି ନ ଜାଵୈ । । ବହୁ ଲସକର ମାନୁଖ ଊପରି କରେ ଆସ । । ପଲ ଭୀତରି ତାକା ହୋଇ ବିନାସ । । ସଭ ତେ ଆପ ଜାନୈ ବଲଵଂତୁ । । ଖିନ ମହି ହୋଇ ଜାଇ ଭସମଂତୁ । । କିସୈ ନ ବଦୈ ଆପି ଅହଂକାରୀ । । ଧରମରାଇ ତିସୁ କରେ ଖୁଆରୀ । । ଗୁର ପ୍ରସାଦି ଜାକା ମିଟୈ ଅଭିମାନୁ । । ସୋ ଜନୁ ନାନକ ଦରଗହ ପରଵାନୁ । ।୨ । ।

ଧନବନ୍ତ ହୋଇ ଗର୍ବକରେ ସିନା , କୁଟାଖଣ୍ଡେ ପ୍ରାଣୀ ସଙ୍ଗତେ ଯାଏନା । ।

ଜନବଳ ପରେ କରିଥାଏ ଆଶ , ପଲକ ମଧ୍ୟରେ ହୁଏ ତା ବିନାଶ । ।

ମଣେ ସବୁଠାରୁ ଆପେ ବଳଶାଳୀ , ଶେଷରେ କ୍ଷଣିକେ ଭସ୍ମ ହୁଏ ଜଳି । ।

ଗରବେ ଖାତର ନ କରେ କାହାକୁ , ଧର୍ମରାଜ ବହୁ ଦୁଃଖ ଦିଏ ତାକୁ । ।

ଗୁରୁକୃପାରେ ଯା ତୁଟେ ଅଭିମାନ , 'ନାନକ' ସେ ଲଭେ ପ୍ରଭୁ ଦ୍ୱାରେ ସ୍ଥାନ । ।୨ । ।

੩)--ਕੋਟਿ ਕਰਮ ਕਰੈ ਹਉ ਧਾਰੇ।। ਸ੍ਰਮੁ ਪਾਵੈ ਸਗਲੇ ਬਿਰਥਾਰੇ।। ਅਨਿਕ ਤਪਸਿਆ ਕਰੇ ਅਹੰਕਾਰ।। ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਅਵਤਾਰ।। ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਆਤਮ ਨਹੀ ਦ੍ਰਵੈ।। ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਕਹੁ ਕੈਸੇ ਗਵੈ।। ਆਪਸ ਕਉ ਜੋ ਭਲਾ ਕਹਾਵੈ।। ਤਿਸਹਿ ਭਲਾਈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ।। ਸਰਬ ਕੀ ਰੇਨ ਜਾਕਾ ਮਨੁ ਹੋਇ।। ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਾਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੋਇ।।੩।।

--କୋଟି କରମ କରୈ ହଉ ଧାରୈ । । ସ୍ରମୁ ପାୱୈ ସଗଲେ ବିରଥାରେ । । ଅନିକ ତପସିଆ କରେ ଅହଂକାର । । ନରକ ସୁରଗ ଫିରି ଫିରି ଅୱତାର । । ଅନିକ ଜତନ କରି ଆତମ ନହୀ ଦ୍ରୱୈ । । ହରି ଦରଗହ କହୁ କୈସେ ଗୱୈ । । ଆପସ କଉ ଜୋ ଭଲା କହାୱୈ । । ତିସହି ଭଲାଇ ନିକଟି ନ ଆୱୈ । । ସରବ କୀ ରେନ ଜାକା ମନୁ ହୋଇ । । କହୁ ନାନକ ତାକୀ ନିରମଲ ସୋଇ । ।୩ । ।

ଗର୍ବ ଧରି କୋଟି ଧର୍ମ କର୍ମ କଲେ , ବ୍ୟର୍ଥ ଯାଏ ସବୁ ବହୁ ଦୁଃଖ ମିଳେ । ।
କଲେ ବହୁ ତପ ବହି ଅହଂକାର , ସ୍ୱର୍ଗେ ନର୍କେ ବାସ କରେ ବାରବାର । ।
ବହୁ ଯତ୍ନେ ଯାର ହୃଦ ନ ତରଳେ , କୁହ ପ୍ରଭୁ ଦ୍ୱାରେ ଯିବ କି ପ୍ରକାରେ । ।
ଯେ ନିଜେ ନିଜର ପ୍ରଶଂସା କରଇ , ଭଲ କିଛି ତାର ପାଶେ ନ ଆସଇ । ।
ସଭିଙ୍କର ପଦ ତଳେ ଯାର ମନ , କହଇ ନାନକ ବଢ଼ଇ ତା ମାନ । ।୩ । ।

୪)--ਜਬ ਲਗੁ ਜਾਨੈ ਮੁਝ ਤੇ ਕਛੁ ਹੋਇ।। ਤਬ ਇਸ ਕਉ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ।। ਜਬ ਇਹ ਜਾਨੈ ਮੈ ਕਿਛੁ ਕਰਤਾ।। ਤਬ ਲਗੁ ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਮਹਿ ਫਿਰਤਾ।। ਜਬ ਧਾਰੈ ਕੋਊ ਬੈਰੀ ਮੀਤੁ।। ਤਬ ਲਗੁ ਨਿਹਚਲੁ ਨਾਹੀ ਚੀਤੁ।। ਜਬ ਲਗੁ ਮੋਹ ਮਗਨ ਸੰਗਿ ਮਾਇ।। ਤਬ ਲਗੁ ਧਰਮਰਾਇ ਦੇਇ ਸਜਾਇ।। ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਬੰਧਨ ਤੂਟੈ।। ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਹਉ ਛੂਟੈ।।੪।।

--ଜବ ଲଗୁ ଜାନୈ ମୁଝ ତେ କଛୁ ହୋଇ । । ତବ ଇସ କଉ ସୁଖୁ ନାହୀ କୋଇ । । ଜବ ଇହ ଜାନୈ ମୈ କିଛୁ କରତା । । ତବ ଲଗୁ ଗରଭ ଜୋନି ମହି ଫିରତା । । ଜବ ଧାରୈ କୋଊ ବୈରୀ ମୀତୁ । । ତବ ଲଗୁ ନିହଚଲୁ ନାହୀ ଚୀତୁ । । ଜବ ଲଗୁ ମୋହ ମଗନ ସଂଗି ମାଇ । । ତବ ଲଗୁ ଧରମରାଇ ଦେଇ ସଜାଇ । । ପ୍ରଭ କିରପା ତେ ବଂଧନ ତୂଟୈ । । ଗୁରପ୍ରସାଦି ନାନକ ହଉ ଛୂଟୈ । ।୪ । ।

କିଛି କରିପାରେ ବୋଲି ଭାବୁଥିଲେ , ମିଳେ ନାହିଁ ଲବେ ସୁଖ କେବେ ହେଲେ । ।
ମୁଁ କରୁଛି ବୋଲି ଭାବୁଥାଏ ଯିଏ , ନାନା ଯୋନୀ ଗର୍ଭ ମଧ୍ୟେ ଭ୍ରମୁଥାଏ । ।
କାହାକୁ ବଇରୀ କାହାକୁ ବା ମିତ , ଭାବୁଥିଲେ ମନ ନ ହୁଅଇ ଶାନ୍ତ । ।
ମାୟା ମୋହେ ମଗ୍ନ ଥାଏ ଯାହା ମନ , ଦଣ୍ଡୁଥାଏ ତାକୁ ଧରମରାଜନ । ।
ତୁଟେ ତା ବନ୍ଧନ ପ୍ରଭୁ କୃପା କଲେ , ଅହଂ ନାଶ ଯାଏ ଗୁରୁପ୍ରସାଦରେ । ।୪ । ।

୫)--ਸਹਸ ਖਟੇ ਲਖ ਕਉ ਉਠਿ ਧਾਵੈ।। ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਆਵੈ ਮਾਇਆ ਪਾਛੈ ਪਾਵੈ।। ਅਨਿਕ ਭੋਗ ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਕਰੈ।। ਨਹ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ ਖਪਿ ਖਪਿ ਮਰੈ।। ਬਿਨਾ ਸੰਤੋਖ ਨਹੀ ਕੋਊ ਰਾਜੈ।। ਸੁਪਨ

ਮਨੋਰਥ ਬ੍ਰਿਥੇ ਸਭ ਕਾਜੈ॥ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਸਰਬ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ਬਡਭਾਗੀ ਕਿਸੈ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਆਪੇ ਆਪਿ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਾਪਿ॥੫॥

--ସହସ ଖଟେ ଲଖ କଉ ଉଠି ଧାୱୈ । । ତ୍ରିପତି ନ ଆୱୈ ମାଇଆ ପାଛେ ପାୱୈ । । ଅନିକ ଭୋଗ ବିଖିଆ କେ କରୈ । । ନହ ତ୍ରିପତାୱୈ ଖପି ଖପି ମରୈ । । ବିନା ସଂତୋଖ ନହୀ କୋଉ ରାଜୈ । । ସୁପନ ମନୋରଥ ବ୍ରିଥେ ସଭ କାଜୈ । । ନାମ ରଂଗି ସରବ ସୁଖୁ ହୋଇ । । ବଡଭାଗୀ କିସୈ ପରାପତି ହୋଇ । । କରନ କରାୱନ ଆପେ ଆପି । । ସଦା ସଦା ନାନକ ହରି ଜାପି । ।୫ । ।

ଅରଜି ସହସ୍ର, ଧାଏଁ ଲକ୍ଷ ପାଇଁ , ଧନ ସଞ୍ଚେ ସିନା ତୃପ୍ତି ପାଏ ନାହିଁ । ।
ବିଷୟ ଆନନ୍ଦ ବହୁ ଭୋଗ କରେ , ତୃପ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ, ଦୁ:ଖ ଭୋଗି ମରେ । ।
ତୃପ୍ତି ବିନା କିଏ ଶୋଭା ପାଏ ନାହିଁ , ସ୍ୱପ୍ନ ସମ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ବୃଥା ଯାଇ । ।
ପ୍ରଭୁନାମ ମୂଳେ ସବୁ ସୁଖ ଥାଇ , ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟରେ ତା ପ୍ରାପତ ହୁଅଇ । ।
କରିଣ କରାଉ ଥାଏ ନିଜେ ହରି , ଜପ ତୁ ସଂତତ ନାମକୁ ତାହାରି । ।୫ । ।

੬)--ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਕਰਨੈਹਾਰੁ॥ ਇਸ ਕੈ ਹਾਥਿ ਕਹਾ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਜੈਸੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੇ ਤੈਸਾ ਹੋਇ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੀਨੋ ਸੁ ਅਪਨੈ ਰੰਗਿ॥ ਸਭ ਤੇ ਦੂਰਿ ਸਭਹੂ ਕੈ ਸੰਗਿ॥ ਬੂਝੈ ਦੇਖੈ ਕਰੈ ਬਿਬੇਕ॥ ਆਪਹਿ ਏਕ ਆਪਹਿ ਅਨੇਕ॥ ਮਰੈ ਨ ਬਿਨਸੈ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਸਦ ਹੀ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥੬॥

--କରନ କରାୱନ କରନୈହାରୁ । । ଇସ କୈ ହାଥି କହା ବୀଚାରୁ । । ଜୈସୀ ଦ୍ରିସଟି କରେ ତୈସା ହୋଇ । । ଆପେ ଆପି ଆପି ପ୍ରଭୁ ସୋଇ । । ଜୋ କିଛୁ କୀନୋ ସୁ ଅପନୈ ରଂଗି । । ସଭ ତେ ଦୂରି ସଭହୂ କୈ ସଂଗି । । ବୂଝୈ ଦେଖୈ କରୈ ବିବେକ । । ଆପହି ଏକ ଆପହି ଅନେକ । । ମରୈ ନ ବିନସୈ ଆୱୈ ନ ଜାଇ । । ନାନକ ସଦ ହୀ ରହିଆ ସମାଇ । ।୬ । ।

ଏକ ପ୍ରଭୁ ଆପେ କରି କରାଉଛି , ମଣିଷ ବାପୁଡ଼ା ହାତେ କିସ ଅଛି । ।
ଯେଉଁ ପରି ଚାହେଁ ସେହି ପରି ହୁଏ , ସେ ପରମେଶ୍ୱର ଆପେ ପ୍ରଭୁ ସିଏ । ।
କରେ ନିଜ ଢଙ୍ଗେ ଯାହା କିଛି କରେ , ସେ ସବୁରି ପାଶେ ସବୁଠାରୁ ଦୂରେ । ।
ବୁଝଇ ଦେଖଇ ବିଚାର କରଇ , ଏକ ହୋଇ ବହୁ ରୂପକୁ ଧରଇ । ।
ନା ଜନ୍ମେ ନା ମରେ ନା ଆସେ ନା ଯାଏ , ସଂତତ ସର୍ବତ୍ର ପ୍ରଭୁ ବ୍ୟାପି ଥାଏ । ।୬ । ।

੭)--ਆਪਿ ਉਪਦੇਸੈ ਸਮਝੈ ਆਪਿ।। ਆਪੇ ਰਚਿਆ ਸਭ ਕੈ ਸਾਥਿ।। ਆਪਿ ਕੀਨੋ ਆਪਨ ਬਿਸਥਾਰੁ।। ਸਭੁ ਕਛੁ ਉਸ ਕਾ ਓਹੁ ਕਰਨੈਹਾਰੁ।। ਉਸ ਤੇ ਭਿੰਨ ਕਹਹੁ ਕਿਛੁ ਹੋਇ।। ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਏਕੈ ਸੋਇ।। ਅਪੁਨੇ ਚਲਿਤ ਆਪਿ ਕਰਣੈਹਾਰ।। ਕਉਤਕ ਕਰੈ ਰੰਗ ਆਪਾਰ।। ਮਨ ਮਹਿ ਆਪਿ ਮਨ ਅਪੁਨੇ ਮਾਹਿ।। ਨਾਨਕ ਕੀਮਤਿ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਇ।।੭।।

--ଆପି ଉପଦେସୈ ସମଝୈ ଆପି ।। ଆପେ ରଚିଆ ସଭ କୈ ସାଥି ।। ଆପି କୀନୋ ଆପନ ବିସଥାରୁ ।। ସଭୁ କଛୁ ଉସ କା ଓହୁ କରନୈହାରୁ ।। ଉସ ତେ ଭିଂନ କହହୁ କିଛୁ ହୋଇ ।। ଥାନ ଥନଂତରି ଏକୈ ସୋଇ ।। ଅପୁନେ ଚଲିତ ଆପି କରଣୈହାର ।। କଉତକ କରୈ ରଂଗ ଆପାର ।। ମନ ମହି ଆପି ମନ ଅପୁନେ ମାହି ।। ନାନକ କୀମତି କହନୁ ନ ଜାଇ ।।୭ ।।

ଆପେ ବୁଝେ ଆପେ ଉପଦେଶ ଦେଇ , ଆପେ ସବୁରଚି ସବୁଥିରେ ଥାଇ ।।
ଆପେ କରିଅଛି ଆପଣା ବିସ୍ତାର , ସବୁ କିଛି ତାର , କର୍ତ୍ତା ସେ ସବୁର ।।
ତାକୁ ଛାଡ଼ି କୁହ କିସ ପାରେ ହୋଇ , ସ୍ଥାନ ସ୍ଥାନାନ୍ତରେ ସେହି ଏକା ଥାଇ ।।
ନିଜ ଲୀଳା ଖେଳା ନିଜେ ସେ ଖେଳଇ , ନାନା ରଙ୍ଗେ କେତେ କୌତୁକ କରଇ ।।
ଚିତ୍ତେ ବସି ଆପେ ଚିତ୍ତରେ ବସାଏ , 'ନାନକ' ଏ ତତ୍ତ୍ୱ-ମୂଲ କହି ନୁହେଁ ।।୭ ।।

*੮)--ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਆਮੀ।। ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਕਿਨੈ ਵਖਿਆਣੀ।। ਸਚੁ ਸਚੁ ਸਚੁ ਸਭੁ ਕੀਨਾ।। ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕਿਨੈ ਬਿਰਲੈ ਚੀਨਾ।। ਭਲਾ ਭਲਾ ਭਲਾ ਤੇਰਾ ਰੂਪ।। ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਅਪਾਰ ਅਨੂਪ।। ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ।। ਘਟਿ ਘਟਿ ਸੁਨੀ ਸ੍ਰਵਨ ਬਖ੍ਯਾਣੀ।। ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪੁਨੀਤ।। ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ।।੮।।**੧੨**।।*

*--ସତି ସତି ସତି ପ୍ରଭୁ ସୁଆମୀ ।। ଗୁରପରସାଦି କିନୈ ୱଖ୍ୟାଣୀ ।। ସଚୁ ସଚୁ ସଚୁ ସଭୁ କୀନା ।। କୋଟି ମଧେ କିନୈ ବିରଲୈ ଚୀନା ।। ଭଲା ଭଲା ଭଲା ତେରା ରୂପ ।। ଅତି ସୁଂଦର ଅପାର ଅନୂପ ।। ନିରମଲ ନିରମଲ ନିରମଲ ତେରୀ ବାଣୀ ।। ଘଟି ଘଟି ସୁନୀ ସ୍ରୱନ ବଖ୍ୟାଣୀ ।। ପୱିତ୍ର ପୱିତ୍ର ପୱିତ୍ର ପୁନୀତ ।। ନାମୁ ଜପୈ ନାନକ ମନି ପ୍ରୀତି ।। **୮ ।।୧୨ ।।***

ତିନି କାଳେ ସତ୍ୟ ଏକ ପ୍ରଭୁ ସେଇ , ଗୁରୁପ୍ରସାଦରେ ବଖାଣି କହଇ ।।
ତିନି କାଳେ କଳା ସବୁ ସତ୍ୟ ସିଏ , କୋଟିଏ ମଧ୍ୟରୁ ଜାଣେ ଜଣେ କିଏ ।।
ହେ ପ୍ରଭୁ ସର୍ବଦା ସୁନ୍ଦର ତୋ ରୂପ , ଅତୀବ ସୁନ୍ଦର ଅନନ୍ତ ଅନୁପ ।।

ନିର୍ମଳ ପବିତ୍ର ମଧୁର ତୋ ବାଣୀ , କର୍ଣ୍ଣେ ଶୁଣି ସର୍ବେ କହନ୍ତି ବଖାଣି ।।
ପରମ ପବିତ୍ର ସେ ପ୍ରାଣୀ ହୁଅଇ , ପ୍ରୀତିରେ ଯେ ଚିତ୍ତେ ନାମକୁ ଜପଇ ।।୮।।୧୨।।

ਸਲੋਕ **।।** ***ସଲୋକ*** **।। ଶ୍ଳୋକ ।।**

ਸੰਤ ਸਰਨਿ ਜੋ ਜਨੁ ਪਰੈ ਸੋ ਜਨੁ ਉਧਰਨਹਾਰ।।

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਨਾਨਕਾ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਅਵਤਾਰ।।੧।।

ସଂତ ସରନି ଜୋ ଜନୁ ପରୈ ସୋ ଜନୁ ଉଧରନହାର ।।

ସଂତ କୀ ନିଂଦା ନାନକା ବହୁରି ବହୁରି ଅୱତାର ।।୧ ।।

ଯେଉଁ ଜନ ସନ୍ଥ ଶରଣ ପଶଇ , ସଂସାରୁ ହୁଏ ଉଦ୍ଧାର ।
ସନ୍ଥନିନ୍ଦା ଯିଏ କରଇ 'ନାନକ' , ଜନ୍ମ ନିଏ ବାରବାର ।।

ਅਸ਼ਟਪਦੀ ।। ଅଷ୍ଟପଦୀ ।।

੧)--ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਆਰਜਾ ਘਟੈ।। ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਜਮ ਤੇ ਨਹੀ ਛੁਟੈ।। ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸੁਖੁ ਸਭੁ ਜਾਇ।। ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਨਰਕ ਮਹਿ ਪਾਇ।। ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਮਤਿ ਹੋਇ ਮਲੀਨ।। ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸੋਭਾ ਤੇ ਹੀਨ।। ਸੰਤ ਕੇ ਹਤੇ ਕਉ ਰਖੈ ਨ ਕੋਇ।। ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਥਾਨ ਭ੍ਰਸਟੁ ਹੋਇ।। ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੇ ਕਰੈ।। ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਨਿੰਦਕੁ ਭੀ ਤਰੈ।।੧।।

--ସଂତ କୈ ଦୂଖନି ଆରଜା ଘଟୈ ।। ସଂତ କୈ ଦୂଖନି ଜମ ତେ ନହୀ ଛୁଟୈ ।। ସଂତ କୈ ଦୂଖନି ସୁଖୁ ସଭୁ ଜାଇ ।। ସଂତ କୈ ଦୂଖନି ନରକ ମହି ପାଇ ।। ସଂତ କୈ ଦୂଖନି ମତି ହୋଇ ମଲୀନ ।। ସଂତ କୈ ଦୂଖନି ସୋଭା ତେ ହୀନ ।। ସଂତ କେ ହତେ କଉ ରଖୈ ନ କୋଇ ।। ସଂତ କୈ ଦୂଖନି ଥାନ ଭ୍ରସଟୁ ହୋଇ ।। ସଂତ କ୍ରିପାଲ କ୍ରିପା ଜେ କରୈ ।। ନାନକ ସଂତ ସଂଗି ନିଂଦକୁ ଭୀ ତରୈ ।।୧ ।।

ସନ୍ଥନିନ୍ଦା କଲେ ଆୟୁଷ ତୁଟଇ , ଯମର କୋପରୁ ମୁକ୍ତି ନ ମିଳଇ ।।
ସନ୍ଥନିନ୍ଦା କଲେ ସବୁ ସୁଖ ଯାଏ , ସନ୍ଥନିନ୍ଦା କଲେ ନର୍କ ଭୋଗ ହୁଏ ।।
ସନ୍ଥନିନ୍ଦା କଲେ ହୃଦୟ ମଳିନ , ସନ୍ଥନିନ୍ଦା କଲେ ଶୋଭା ହୁଏ ହୀନ ।।
ସନ୍ଥନିନ୍ଦା କଲେ ନ ରଖଇ କିଏ , ସନ୍ଥନିନ୍ଦା କଲେ ହୃଦ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୁଏ ।।
କୃପାଳୁ ସନ୍ଥ କେ ଯଦି କୃପା କରେ , 'ନାନକ' ତା ସଙ୍ଗେ ନିନ୍ଦୁକ ବି ତରେ ।।୧ ।।

੨)--ਸੰਤ ਕੇ ਦੂਖਨ ਤੇ ਮੁਖੁ ਭਵੈ।। ਸੰਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਕਾਗ ਜਿਉ ਲਵੈ।। ਸੰਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸਰਪ ਜੋਨਿ ਪਾਇ।। ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਤ੍ਰਿਗਦ ਜੋਨਿ ਕਿਰਮਾਇ।। ਸੰਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਹਿ ਜਲੈ।। ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸਭੁ ਕੋ ਛਲੈ।। ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਤੇਜੁ ਸਭੁ ਜਾਇ।। ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਨੀਚੁ

ਨੀਚਾਇ।। ਸੰਤ ਦੋਖੀ ਕਾ ਥਾਉ ਕੋ ਨਾਹਿ।। ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਓਇ ਭੀ ਗਤਿ ਪਾਹਿ।।੨।।

--ସଂତ କେ ଦୂଖନ ତେ ମୁଖୁ ଭଙ୍ଗୈ । । ସଂତନ କୈ ଦୂଖନି କାଗ ଜିଉ ଲଙ୍ଗୈ । । ସଂତନ କୈ ଦୂଖନି ସରପ ଜୋନି ପାଇ । । ସଂତ କୈ ଦୂଖନି ତ୍ରିଗଦ ଜୋନି କିରମାଇ । । ସଂତନ କୈ ଦୂଖନି ତ୍ରିସନା ମହି ଜଲୈ । । ସଂତ କୈ ଦୂଖନି ସଭୁ କୋ ଛଲୈ । । ସଂତ କୈ ଦୂଖନି ତେଜୁ ସଭୁ ଜାଇ । । ସଂତ କୈ ଦୂଖନି ନୀଚୁ ନୀଚାଇ । । ସଂତ ଦୋଖୀ କା ଥାଉ କୋ ନାହି । । ନାନକ ସଂତ ଭାଙ୍ଗୈ ତା ଓଇ ଭୀ ଗତି ପାହି । ।୨ । ।

ସନ୍ଥନିନ୍ଦା କଲେ ମୁଖ ବିଶ୍ରୀ ହୁଏ , କାକ ସମ ସେହୁ, ସନ୍ଥନିନ୍ଦା ଗାଏ । ।
ସନ୍ଥନିନ୍ଦା କଲେ ସର୍ପ ଯୋନୀ ପାଇ , ସନ୍ଥନିନ୍ଦା କଲେ କୃମି କୀଟ ହୋଇ । ।
ସନ୍ଥନିନ୍ଦାକାରୀ ତୃଷାଗ୍ନିରେ ଜଳେ , ସନ୍ଥନିନ୍ଦାକାରୀ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଛଳେ । ।
ସନ୍ଥନିନ୍ଦା କଲେ ସବୁ ତେଜ ଯାଏ , ସନ୍ଥନିନ୍ଦାକାରୀ ନୀଚୁନୀଚ ହୁଏ । ।
ସନ୍ଥଠାରେ ଦୋଷୀ ଠାବ ପାଏ ନାହିଁ , ସନ୍ଥ କ୍ଷମା କଲେ ସିଏ ବି ତରଇ । ।୨ । ।

੩)--ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਮਹਾ ਅਤਤਾਈ।। ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਖਿਨੁ ਟਿਕਨੁ ਨ ਪਾਈ।। ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਮਹਾ ਹਤਿਆਰਾ।। ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਪਰਮੇਸੁਰਿ ਮਾਰਾ।। ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਰਾਜ ਤੇ ਹੀਨੁ।। ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਦੁਖੀਆ ਅਰੁ ਦੀਨੁ।। ਸੰਤ ਕੇ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਸਰਬ ਰੋਗ।। ਸੰਤ ਕੇ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਸਦਾ ਬਿਜੋਗ।। ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਦੋਖ ਮਹਿ ਦੋਖੁ।। ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਉਸਕਾ ਭੀ ਹੋਇ ਮੋਖੁ।।੩।।

--ସଂତ କା ନିଂଦକୁ ମହା ଅତତାଈ । । ସଂତ କା ନିଂଦକୁ ଖିନୁ ଟିକନୁ ନ ପାଈ । । ସଂତ କା ନିଂଦକୁ ମହା ହତିଆରା । । ସଂତ କା ନିଂଦକୁ ପରମେସୁରି ମାରା । । ସଂତ କା ନିଂଦକୁ ରାଜ ତେ ହୀନୂ । । ସଂତ କା ନିଂଦକୁ ଦୂଖୀଆ ଅରୂ ଦୀନୂ । । ସଂତ କେ ନିଂଦକ କଉ ସରବ ରୋଗ । । ସଂତ କେ ନିଂଦକ କଉ ସଦା ବିଜୋଗ । । ସଂତ କୀ ନିଂଦା ଦୋଖ ମହି ଦୋଖୁ । । ନାନକ ସଂତ ଭାଙ୍ଗୈ ତା ଉସକା ଭୀ ହୋଇ ମୋଖୁ । ।୩ । ।

ସନ୍ଥନିନ୍ଦାକାରୀ ମହା ଆତତାୟୀ , କ୍ଷଣେ କାହିଁ ସ୍ଥିର ହୋଇ ନ ପାରଇ । ।
ସନ୍ଥନିନ୍ଦାକାରୀ ମହା ହତ୍ୟାକାରୀ , ପରମେଶ ତାକୁ ସାରିଅଛି ମାରି । ।
ସନ୍ଥନିନ୍ଦାକାରୀ ରାଜ ସୁଖେ ହୀନ , ସନ୍ଥନିନ୍ଦାକାରୀ ଦୁଃଖୀ ଆଉ ଦୀନ । ।
ସନ୍ଥନିନ୍ଦକକୁ ସବୁ ରୋଗ ହୁଏ , ପ୍ରଭୁ ଠାରୁ ସେହୁ ସଦା ଦୂରେ ଥାଏ । ।
ସନ୍ଥନିନ୍ଦା ଅଟେ ଦୋଷଠାରୁ ଦୋଷ , ମୁକ୍ତି ଲଭେ ସିଏ ସନ୍ଥ ହେଲେ ତୋଷ । ।୩ । ।

੪)--ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਸਦਾ ਅਪਵਿਤੁ।। ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਕਿਸੈ ਕਾ ਨਹੀ ਮਿਤੁ।। ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕਉ ਡਾਨੁ ਲਾਗੈ।। ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕਉ ਸਭ ਤਿਆਗੈ।। ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਮਹਾ ਅਹੰਕਾਰੀ।। ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਸਦਾ ਬਿਕਾਰੀ।। ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਜਨਮੈ ਮਰੈ।। ਸੰਤ ਕੀ ਦੂਖਨਾ ਸੁਖ ਤੇ ਟਰੈ।। ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕਉ ਨਾਹੀ ਠਾਉ।। ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਲਏ ਮਿਲਾਇ।।੪।।

--ସଂତ କା ଦୋଖୀ ସଦା ଅପୱିତୁ । । ସଂତ କା ଦୋଖୀ କିସୈ କା ନହୀ ମିତୁ । । ସଂତ କେ ଦୋଖୀ କଉ ଡାନୁ ଲାଗୈ । । ସଂତ କେ ଦୋଖୀ କଉ ସଭ ତିଆଗୈ । । ସଂତ କା ଦୋଖୀ ମହା ଅହଂକାରୀ । । ସଂତ କା ଦୋଖୀ ସଦା ବିକାରୀ । । ସଂତ କା ଦୋଖୀ ଜନମୈ ମରୈ । । ସଂତ କୀ ଦୂଖନା ସୁଖ ତେ ଟରୈ । । ସଂତ କେ ଦୋଖୀ କଉ ନାହୀ ଠାଉ । । ନାନକ ସଂତ ଭାୱୈ ତା ଲଏ ମିଲାଇ । ।୪ । ।

ସନ୍ଥନିନ୍ଦାକାରୀ ସଦା ଅପବିତ୍ର , ସନ୍ଥନିନ୍ଦାକାରୀ ନୁହେ କାହା ମିତ୍ର । ।
ସନ୍ଥନିନ୍ଦୁକକୁ ଯମ ଦଣ୍ଡ ଦିଏ , ସନ୍ଥନିନ୍ଦୁକକୁ ତ୍ୟାଗନ୍ତି ସଭିଏଁ । ।
ସନ୍ଥନିନ୍ଦାକାରୀ ମହା ଅହଂକାରୀ , ସନ୍ଥନିନ୍ଦାକାରୀ ଅଟଇ ବିକାରୀ । ।
ସନ୍ଥନିନ୍ଦାକାରୀ ଜନ୍ମି-ମରୁ ଥାଇ , ସନ୍ଥନିନ୍ଦୁକକୁ ସୁଖ ମିଳେ ନାହିଁ । ।
ସନ୍ଥନିନ୍ଦୁକକୁ ଠାବ ନ ମିଳଇ , ତୋଷ ହେଲେ ସନ୍ଥ ସଙ୍ଗତେ ମିଶାଇ । ।୪ । ।

੫)--ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਅਧ ਬੀਚ ਤੇ ਟੂਟੈ।। ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਕਿਤੈ ਕਾਜਿ ਨ ਪਹੂਚੈ।। ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕਉ ਉਦਿਆਨ ਭ੍ਰਮਾਈਐ।। ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਉਝੜਿ ਪਾਈਐ।। ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਅੰਤਰ ਤੇ ਥੋਥਾ।। ਜਿਉ ਸਾਸ ਬਿਨਾ ਮਿਰਤਕ ਕੀ ਲੋਥਾ।। ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕੀ ਜੜ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ।। ਆਪਨ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਹਿ।। ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕਉ ਅਵਰੁ ਨ ਰਾਖਨਹਾਰੁ।। ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਲਏ ਉਬਾਰਿ।।੫।।

--ସଂତ କା ଦୋଖୀ ଅଧ ବୀଚ ତେ ଟୂଟୈ । । ସଂତ କା ଦୋଖୀ କିତେ କାଜି ନ ପହୁଚୈ । । ସଂତ କେ ଦୋଖୀ କଉ ଉଦିଆନ ଭ୍ରମାଈଐ । । ସଂତ କା ଦୋଖୀ ଉଝଡ଼ି ପାଈଐ । । ସଂତ କା ଦୋଖୀ ଅଂତର ତେ ଥୋଥା । । ଜିଉ ସାସ ବିନା ମିରତକ କୀ ଲୋଥା । । ସଂତ କେ ଦୋଖୀ କୀ ଜଡ଼ କିଛୁ ନାହି । । ଆପନ ବୀଜି ଆପେ ହୀ ଖାହି । । ସଂତ କେ ଦୋଖୀ କଉ ଅୱରୁ ନ ରାଖନହାରୁ । । ନାନକ ସଂତ ଭାୱୈ ତା ଲଏ ଉବାରି । ।୫ । ।

ସନ୍ଥନିନ୍ଦାକାରୀ ଝୁଲଇ ଅର୍ଦ୍ଧରେ , ସନ୍ଥନିନ୍ଦାକାରୀ ନଲାଗେ କାର୍ଯ୍ୟରେ । ।
ସନ୍ଥନିନ୍ଦାକାରୀ ବନେ ଭ୍ରମୁଥାଇ , ବିନାଶର ପଥେ ଦୁଃଖରେ ପଡ଼ଇ । ।

ସନ୍ଥନିନ୍ଦାକାରୀ ଅନ୍ତଃସାର ଶୂନ୍ୟ , ଯଥା ଶ୍ୱାସ ବିନା ଶବ ମାଂସେ ଗଣ୍ୟ ।।

ସନ୍ଥନିନ୍ଦୁକର ସଚ୍ଚା କର୍ମ ନାହିଁ , ନିଜେ କଲା ଫଳ ନିଜେ ସେ ଭୁଞ୍ଜଇ ।।

ଆଉ କେହି ନାହିଁ ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ତାର , ସନ୍ଥ ତୋଷ ହେଲେ ହୁଏ ସେ ଉଦ୍ଧାର ।।୫।।

੬)--ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਇਉ ਖਿਲਲਾਇ।। ਜਿਉ ਜਲ ਖਿਹੂਨ ਮਛੁਲੀ ਤੜਫੜਾਇ।। ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਭੂਖਾ ਨਹੀ ਰਾਜੈ।। ਜਿਉ ਪਾਵਕੁ ਈਧਨਿ ਨਹੀ ਧ੍ਰਾਪੈ।। ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਛੁਟੈ ਇਕੇਲਾ।। ਜਿਉ ਬੂਆੜੁ ਤਿਲੁ ਖੇਤ ਮਾਹਿ ਦੁਹੇਲਾ।। ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਧਰਮ ਤੇ ਰਹਤ।। ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਸਦ ਮਿਥਿਆ ਕਹਤ।। ਕਿਰਤੁ ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਧੁਰਿ ਹੀ ਪਇਆ।। ਨਾਨਕ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਥਿਆ।।੬।।

--ସଂତ କା ଦୋଖୀ ଇଉ ବିଲଲାଇ ।। ଜିଉ ଜଲ ବିହୁନ ମଛୁଲୀ ତଡ଼ଫଡ଼ାଇ ।। ସଂତ କା ଦୋଖୀ ଭୂଖା ନହୀ ରାଜୈ ।। ଜିଉ ପାୱକୁ ଈଧନି ନହୀ ଧ୍ରାପୈ ।। ସଂତ କା ଦୋଖୀ ଛୁଟୈ ଇକେଲା ।। ଜିଉ ବୂଆଡ଼ୁ ତିଲୁ ଖେତ ମାହି ଦୁହେଲା ।। ସଂତ କା ଦୋଖୀ ଧରମ ତେ ରହତ ।। ସଂତ କା ଦୋଖୀ ସଦ ମିଥିଆ କହତ ।। କିରତୁ ନିଂଦକ କା ଧୁରି ହୀ ପଇଆ ।। ନାନକ ଜୋ ତିସୁ ଭାୱୈ ସୋଇ ଥିଆ ।।୬ ।।

ସନ୍ଥନିନ୍ଦାକାରୀ କାନ୍ଦଇ ଏମନ୍ତ , ଜଳବିନା ଯଥା ମୀନ ଛଟପଟ ।।

ସନ୍ଥନିନ୍ଦାକାରୀ ଅତୃପ୍ତ କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତ , ଯଥା ଅଗ୍ନି କାଷ୍ଠେ ନୁହଇ ତୃପତ ।।

ସନ୍ଥନିନ୍ଦାକାରୀ ଏକା ରହିଯାଏ , ପୋଡ଼ା ତିଳ ଯଥା କ୍ଷେତେ ପଡ଼ିରହେ ।।

ସନ୍ଥନିନ୍ଦାକାରୀ ଧର୍ମଭ୍ରଷ୍ଟ ହୁଏ , ସନ୍ଥନିନ୍ଦାକାରୀ ସଦା ମିଥ୍ୟା କହେ ।।

ସନ୍ଥନିନ୍ଦା ଫଳ ଆଦ୍ୟରୁ ରହିଛି , ଯାହା ହରିପ୍ରିୟ ତାହାହିଁ ହେଉଛି ।।୬।।

੭)--ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਖਿਗੜ ਰੂਪੁ ਹੋਇ ਜਾਇ।। ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕਉ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ।। ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਸਦਾ ਸਹਕਾਈਐ ।। ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਨ ਮਰੈ ਨ ਜੀਵਾਈਐ।। ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕੀ ਪੁਜੈ ਨ ਆਸਾ।। ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਉਠਿ ਚਲੈ ਨਿਰਾਸਾ।। ਸੰਤ ਕੈ ਦੋਖਿ ਨ ਤ੍ਰਿਸਟੈ ਕੋਇ।। ਜੈਸਾ ਭਾਵੈ ਤੈਸਾ ਕੋਈ ਹੋਇ।। ਪਇਆ ਕਿਰਤੁ ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਇ।। ਨਾਨਕ ਜਾਨੈ ਸਚਾ ਸੋਇ।।੭।।

--ସଂତ କା ଦୋଖୀ ବିଗଡ଼ ରୂପୁ ହୋଇ ଜାଇ ।। ସଂତ କେ ଦୋଖୀ କଉ ଦରଗହ ମିଲୈ ସଜାଇ ।। ସଂତ କା ଦୋଖୀ ସଦା ସହକାଈଐ ।। ସଂତ କା ଦୋଖୀ ନ ମରୈ ନ ଜୀୱାଈଐ ।। ସଂତ କେ ଦୋଖୀ କୀ ପୁଜୈ ନ ଆସା ।। ସଂତ କା ଦୋଖୀ ଉଠି ଚଲୈ ନିରାସା ।। ସଂତ କୈ ଦୋଖି ନ ତ୍ରିସଟୈ କୋଇ ।। ଜୈସା ଭାୱୈ ତୈସା କୋଇ

ହୋଇ । । ପଇଆ କିରତୁ ନ ମେଟୈ କୋଇ । । ନାନକ ଜାନୈ ସଚା ସୋଇ । ।୭ । ।

ସନ୍ଥନିନ୍ଦାକାରୀ କୁରୂପ ହୁଅଇ , ପ୍ରଭୁ ଦରବାରେ ଦଣ୍ଡ ସେ ଭୋଗଇ । ।

ସନ୍ଥନିନ୍ଦାକାରୀ ବ୍ୟାକୁଳିତ ଥାଇ , ମରେ ନାହିଁ ଅବା ଜୀଇଁ ପାରେ ନାହିଁ । ।

ସନ୍ଥନିନ୍ଦୁକର ଆଶା ନ ପୂରଇ , ନିରାଶ ହୋଇ ସେ ସଂସାରୁ ଚଳଇ । ।

ସନ୍ଥନିନ୍ଦା କଲେ ତୃଷ୍ଣା ନ ମେଣ୍ଟଇ , ଯେପରି ଚିନ୍ତଇ ସେପରି ହୁଅଇ । ।

କର୍ମଫଳ କେହି ନପାରେ ଲିଭେଇ , 'ନାନକ' ସେ ପ୍ରଭୁ ଏ ସତ୍ୟ ଜାଣଇ । ।୭ । ।

*੮)--ਸਭ ਘਟ ਤਿਸ ਕੇ ਓਹੁ ਕਰਨੈਹਾਰੁ।। ਸਦਾ ਸਦਾ ਤਿਸ ਕਉ ਨਮਸਕਾਰੁ।। ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ।। ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਵਹੁ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ।। ਸਭੁ ਕਛੁ ਵਰਤੈ ਤਿਸ ਕਾ ਕੀਆ।। ਜੈਸਾ ਕਰੇ ਤੈਸਾ ਕੋ ਥੀਆ।। ਅਪਨਾ ਖੇਲੁ ਆਪਿ ਕਰਨੈਹਾਰੁ।। ਦੂਸਰ ਕਉਨੁ ਕਹੈ ਬੀਚਾਰੁ।। ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ਤਿਸੁ ਆਪਨ ਨਾਮੁ ਦੇਇ।। ਬਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕ ਜਨ ਸੇਇ।।੮।।**੧੩**।।*

--ସଭ ଘଟ ତିସ କେ ଓହୁ କରନୈହାରୁ । । ସଦା ସଦା ତିସ କଉ ନମସକାରୁ । । ପ୍ରଭ କୀ ଉସତତି କରହୁ ଦିନୁ ରାତି । । ତିସହି ଧିଆଵହୁ ସାସି ଗିରାସି । । ସଭୁ କଛୁ ଵରତୈ ତିସ କା କୀଆ । । ଜୈସା କରେ ତୈସା କୋ ଥୀଆ । । ଅପନା ଖେଲୁ ଆପି କରନୈହାରୁ । । ଦୂସର କଉନୁ କହୈ ବୀଚାରୁ । । ଜିସ ନୋ କ୍ରିପା କରୈ ତିସୁ ଆପନ ନାମୁ ଦେଇ । । ବଡଭାଗୀ ନାନକ ଜନ ସେଇ । ।୮ । ।୧୩ । ।

ସର୍ବଘଟ ତାର କର୍ତ୍ତା ସେ ତାହାର , ସଦା ସଦା ତାକୁ କର ନମସ୍କାର । ।

ଦିନରାତି କର, ପ୍ରଭୁ ସ୍ତୁତି ଗାନ , ନିରନ୍ତର ତାକୁ କରୁଥାଅ ଧ୍ୟାନ । ।

ବର୍ତ୍ତିଥାଏ ସବୁ ଯାହା ସେ କରଇ , ଯେମନ୍ତ କରେ ସେ ତେମନ୍ତ ହୁଅଇ । ।

ଆପେ ସେ କରତା ଆପଣା ଲୀଳାର , ଅନ୍ୟ କିଏ ତାର କରିବ ବିଚାର । ।

କୃପା କରି ଯାରେ ଦିଏ ନିଜ ନାମ , 'ନାନକ' ସେ ଜନ ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟବାନ । ।୮ । ।୧୩ । ।

ਸਲੋਕ।। ***ସଲୋକ*** । । ଶ୍ଳୋକ । ।

ਤਜਹੁ ਸਿਆਨਪ ਸੁਰਿਜਨਹੁ ਸਿਮਰਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇ।।

ਏਕ ਆਸ ਹਰਿ ਮਨਿ ਰਖਹੁ ਨਾਨਕ ਦੂਖੁ ਭਰਮੁ ਭਉ ਜਾਇ।।੧।।

ତଜହୁ ସିଆନପ ସୁରିଜନହୁ ସିମରହୁ ହରି ହରି ରାଇ । ।

ଏକ ଆସ ହରି ମନି ରଖହୁ ନାନକ ଦୂଖୁ ଭରମୁ ଭଉ ଜାଇ । ।୧ । ।

ସିହାଣିଆପଣ ଛାଡ଼ି ସୁଧୀଜନେ , ସୁମର ସେ ହରିରାୟେ ।
ଏକ ହରି ଆଶା ରଖିଲେ ମନରେ , ଦୁଃଖ ଭ୍ରମ ଭୟ ଯାଏ ।।୧ ।।

ਅਸ਼ਟਪਦੀ ।। ଅଷ୍ଟପଦୀ ।।

੧)--ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਟੇਕ ਬ੍ਰਿਥੀ ਸਭ ਜਾਨੁ।। ਦੇਵਨ ਕਉ ਏਕੈ ਭਗਵਾਨੁ।। ਜਿਸ ਕੈ ਦੀਐ ਰਹੈ ਅਘਾਇ।। ਬਹੁਰਿ ਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਲਾਗੈ ਆਇ।। ਮਾਰੈ ਰਾਖੈ ਏਕੋ ਆਪਿ।। ਮਾਨੁਖ ਕੈ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਹਾਥਿ।। ਤਿਸਕਾ ਹੁਕਮੁ ਬੂਝਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ।। ਤਿਸਕਾ ਨਾਮੁ ਰਖੁ ਕੰਠਿ ਪਰੋਇ।। ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ।। ਨਾਨਕ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ।।੧।।

--ମାନୁଖ କୀ ଟେକ ବ୍ରିଥୀ ସଭ ଜାନୁ ।। ଦେୱନ କଉ ଏକୈ ଭଗୱାନୁ ।। ଜିସ କୈ ଦୀଐ ରହେ ଅଘାଇ ।। ବହୁରି ନ ତ୍ରିସନା ଲାଗୈ ଆଇ ।। ମାରୈ ରାଖୈ ଏକୋ ଆପି ।। ମାନୁଖ କୈ କିଛୁ ନାହୀ ହାଥି ।। ତିସକା ହୁକମୁ ବୁଝି ସୁଖୁ ହୋଇ ।। ତିସକା ନାମୁ ରଖୁ କଂଠି ପରୋଇ ।। ସିମରି ସିମରି ସିମରି ପ୍ରଭୁ ସୋଇ ।। ନାନକ ବିଘନୁ ନ ଲାଗୈ କୋଇ ।।୧ ।।

ମଣିଷ ଆଶ୍ରୟ ସବୁ ବ୍ୟର୍ଥ ଜାଣ , ଦେବା ପାଇଁ ଜଣେ ଏକା ଭଗବାନ ।।
ଯାହାର ଦାନରେ ତୃପ୍ତି ମିଳିଥାଇ , କେବେହେଁ ଲାଳସା ଆଉ ଗ୍ରାସେ ନାହିଁ ।।
ମାରେ ଅବା ରଖେ ଏକ ପ୍ରଭୁ ସେହି , ମଣିଷ ହାତରେ କିଛି ହେଲେ ନାହିଁ ।।
ତା ଆଜ୍ଞା ବୁଝିଲେ ହୁଏ ସବୁ ସୁଖ , ନାମକୁ ତାହାର କଣ୍ଠେ ଗୁନ୍ଥି ରଖ ।।
ସେହି ଏକ ପ୍ରଭୁ ସୁମର ତୁ ସଦା , 'ନାନକ' କେବେହେଁ ନ ଆସିବ ବାଧା ।।୧ ।।

੨)--ਉਸਤਤਿ ਮਨ ਮਹਿ ਕਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ।। ਕਰਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਤਿ ਬਿਉਹਾਰ।। ਨਿਰਮਲ ਰਸਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਉ।। ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਕਰਿ ਲੇਹਿ ਜੀਉ।। ਨੈਨਹੁ ਪੇਖੁ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਰੰਗੁ।। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਬਿਨਸੈ ਸਭ ਸੰਗੁ।। ਚਰਨ ਚਲਹੁ ਮਾਰਗਿ ਗੋਬਿੰਦ।। ਮਿਟਹਿ ਪਾਪ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਬਿੰਦ।। ਕਰ ਹਰਿ ਕਰਮ ਸ੍ਰਵਨਿ ਹਰਿ ਕਥਾ।। ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਨਾਨਕ ਊਜਲ ਮਥਾ।।੨।।

--ଉସତତି ମନ ମହି କରି ନିରଂକାର ।। କରି ମନ ମେରେ ସତି ବିଉହାର ।। ନିରମଲ ରସନା ଅଂମ୍ରିତୁ ପୀଉ ।। ସଦା ସୁହେଲା କରି ଲେହି ଜୀଉ ।। ନେନହୁ ପେଖୁ ଠାକୁର କା ରଂଗୁ ।। ସାଧ ସଂଗି ବିନସୈ ସଭ ସଂଗୁ ।। ଚରନ ଚଲହୁ ମାରଗି ଗୋବିଂଦ ।। ମିଟହି ପାପ ଜପୀଐ ହରି ବିଂଦ ।। କର ହରି କରମ ସ୍ରୱନି ହରି କଥା ।। ହରି ଦରଗହ ନାନକ ଉଜଲ ମଥା ।।୨ ।।

ମନ ମଧ୍ୟେ ସ୍ତୁତି କର ନିରାକାର , କର ମନ ସଦା ସଚ୍ଚା ବ୍ୟବହାର ।।
ଶୁଦ୍ଧ ରସନାରେ ପିଅ ନାମାମୃତ , ଆତ୍ମା ତୋର ସୁଖୀ କର ତୁ ସଂତତ ।।
ନୟନରେ ଦେଖ ଠାକୁରଙ୍କ ରଙ୍ଗ , ସାଧୁସଙ୍ଗ କରେ ସବୁ ମୋହ ଭଙ୍ଗ ।।
ପ୍ରଭୁ-ଭକ୍ତି ପଥେ ଚଳ ତୁ ଚରଣେ , ହରି ଜପ ପାପ ଖଣ୍ଡିବ ତକ୍ଷଣେ ।।
କର ହରିକର୍ମ ଶୁଣ ହରିକଥା , ହରି ଦରବାରେ ଉଚ୍ଚ ହେବ ମଥା ।।୨।।

੩)--ਬਡਭਾਗੀ ਤੇ ਜਨ ਜਗ ਮਾਹਿ।। ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਹਿ।।ਰਾਮ ਨਾਮ ਜੋ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰਿ।। ਸੇ ਧਨਵੰਤ ਗਨੀ ਸੰਸਾਰ।। ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੁਖਿ ਬੋਲਹਿ ਹਰਿ ਮੁਖੀ।। ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਾਨਹੁ ਤੇ ਸੁਖੀ।। ਏਕੋ ਏਕੁ ਏਕੁ ਪਛਾਨੈ।।ਇਤ ਉਤ ਕੀ ਓਹੁ ਸੋਝੀ ਜਾਨੈ।। ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਜਿਸ ਕਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ।। ਨਾਨਕ ਤਿਨਹਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਜਾਨਿਆ।।੩।।

--ବଡଭାଗୀ ତେ ଜନ ଜଗ ମାହି ।। ସଦା ସଦା ହରି କେ ଗୁନ ଗାହି ।।ରାମ ନାମ ଜୋ କରହି ବୀଚାରି ।। ସେ ଧନୱଂତ ଗନୀ ସଂସାର ।। ମନି ତନି ମୁଖି ବୋଲହି ହରି ମୁଖୀ ।। ସଦା ସଦା ଜାନହୁ ତେ ସୁଖୀ ।। ଏକୋ ଏକୁ ଏକୁ ପଛାନୈ ।।ଇତ ଉତ କୀ ଓହୁ ସୋଝୀ ଜାନୈ ।। ନାମ ସଂଗି ଜିସ କା ମନୁ ମାନିଆ ।। ନାନକ ତିନହି ନିରଂଜନୁ ଜାନିଆ ।।୩।।

ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟବାନ ଜଗତେ ସେ ଜନ , ସଦା ସଦା ଯିଏ ଗାଏ ହରି ଗୁଣ ।।
ରାମନାମ ଯେହୁ ହୃଦୟେ ବିଚାରେ , ଧନବନ୍ତ ରୂପେ ଗଣା ସେ ସଂସାରେ ।।
କାୟମନୋବାକ୍ୟେ ଯେହୁ ହରି ସ୍ମରେ , ସଦା ସଦା ସେହୁ ସୁଖୀ ଏ ସଂସାରେ ।।
ଏକ ପ୍ରଭୁକୁ ଯେ ଏକ ବୋଲି ମାନେ , ଲୋକ-ପରଲୋକ ଜ୍ଞାନ ସେହୁ ଜାଣେ ।।
ନାମ ସଙ୍ଗତରେ ଦୃଢ଼ ଯାହା ମନ , 'ନାନକ' ସେ ଜନ ଜାଣେ ନିରଞ୍ଜନ ।।୩।।

੪)--ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਪਨ ਆਪੁ ਸੁਝੈ।। ਤਿਸਕੀ ਜਾਨਹੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੈ।। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਹਤ।। ਸਰਬ ਰੋਗ ਤੇ ਓਹੁ ਹਰਿ ਜਨੁ ਰਹਤ।। ਅਨਦਿਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਕੇਵਲ ਬਖ੍ਯ਼ਾਨੁ।। ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਮਹਿ ਸੋਈ ਨਿਰਬਾਨੁ।। ਏਕ ਊਪਰਿ ਜਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਆਸਾ।। ਤਿਸਕੀ ਕਟੀਐ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸਾ।। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਭੂਖ।। ਨਾਨਕ ਤਿਸਹਿ ਨ ਲਾਗਹਿ ਦੂਖ।।੪।।

--ଗୁର ପ୍ରସାଦି ଆପନ ଆପୁ ସୁଝୈ ।। ତିସକୀ ଜାନହୁ ତ୍ରିସନା ବୁଝୈ ।। ସାଧ ସଂଗି ହରି ହରି ଜସୁ କହତ ।। ସରବ ରୋଗ ତେ ଓହୁ ହରି ଜନୁ ରହତ ।। ଅନଦିନୁ

କୀରତନୁ କେୱଲ ବଖ୍ୟାନୁ । । ଗ୍ରିହସତ ମହି ସୋଇ ନିରବାନୁ । । ଏକ ଊପରି ଜିସୁ ଜନ କୀ ଆସା । । ତିସକୀ କଟୀଐ ଜମ କୀ ଫାସା । । ପାରବ୍ରହମ କୀ ଜିସୁ ମନି ଭୂଖ । । ନାନକ ତିସହି ନ ଲାଗହି ଦୂଖ । ।୪ । ।

ଗୁରୁପ୍ରସାଦେ ଯେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଜାଣଇ , ଜାଣିରଖ ତାର ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟିଥାଇ । ।
ସାଧୁ ସଙ୍ଗତରେ ହରି ଯଶ ଗାଏ , ସବୁ ରୋଗରୁ ସେ ଭକ୍ତ ମୁକ୍ତ ହୁଏ । ।
ଅହର୍ନିଶି କରେ ଯେ ହରି କୀର୍ତ୍ତନ , ଗୃହସ୍ଥ ହୋଇ ସେ ଲଭଇ ନିର୍ବାଣ । ।
ଏକ ପ୍ରଭୁଠାରେ ଥାଏ ଯାର ଆଶ , ଛିଣ୍ଡିଯାଇ ଥାଏ ତାର ଯମଫାଶ । ।
ପ୍ରଭୁ ଲାଭ ଆଶା ଯାହା ମନେଥାଇ , 'ନାନକ' ତାହାକୁ ଦୁଃଖ ନ ଛୁଅଁଇ । ।୪ । ।

੫)--ਜਿਸ ਕਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਆਵੈ।। ਸੋ ਸੰਤੁ ਸੁਹੇਲਾ ਨਹੀ ਡੁਲਾਵੈ।। ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ।। ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਕਹੁ ਕਿਸ ਤੇ ਡਰੈ।। ਜੈਸਾ ਸਾ ਤੈਸਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ।। ਅਪੁਨੇ ਕਾਰਜ ਮਹਿ ਆਪਿ ਸਮਾਇਆ।। ਸੋਧਤ ਸੋਧਤ ਸੋਧਤ ਸੀਝਿਆ।। ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਤੁ ਸਭੁ ਬੂਝਿਆ।। ਜਬ ਦੇਖਉ ਤਬ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੂਲੁ।। ਨਾਨਕ ਸੋ ਸੂਖਮੁ ਸੋਈ ਅਸਥੂਲੁ।।੫।।

--ଜିସ କଉ ହରି ପ୍ରଭୁ ମନି ଚିତି ଆୱୈ । । ସୋ ସଂତୁ ସୁହେଲା ନହୀ ଡୁଲାୱୈ । । ଜିସୁ ପ୍ରଭୁ ଅପୁନା କିରପା କରୈ । । ସୋ ସେୱକୁ କହୁ କିସ ତେ ଡରୈ । । ଜୈସା ସା ତୈସା ଦ୍ରିସଟାଇଆ । । ଅପୁନେ କାରଜ ମହି ଆପି ସମାଇଆ । । ସୋଧତ ସୋଧତ ସୋଧତ ସୀଝିଆ । । ଗୁର ପ୍ରସାଦି ତତୁ ସଭୁ ବୁଝିଆ । । ଜବ ଦେଖଉ ତବ ସଭୁ କିଛୁ ମୂଲୁ । । ନାନକ ସୋ ସୂଖମୁ ସୋଇ ଅସଥୂଲୁ । ।୫ । ।

ଯାହା ଚିତ୍ତେ ସଦା ହରିଙ୍କ ସ୍ମରଣ , ସୁଖୀ ସନ୍ଥ ସିଏ ଅଟଳ ତା ମନ । ।
ଯେଉଁ ଜନେ ପ୍ରଭୁ ନିଜ କୃପା କରେ , କୁହ ସେ ସେବକ ଡରିବ କାହାରେ । ।
ଯେଉଁ ପରି ପ୍ରଭୁ ଦିଶେ ସେହିପରି , ନିଜ ସୃଷ୍ଟିରେ ସେ ରହିଥାଏ ପୂରି । ।
ବିଚାରି ବିଚାରି ସଫଳତା ମିଳେ , ବୁଝି ହୁଏ ସବୁ ଗୁରୁକୃପା ବଳେ । ।
ଦେଖୁଅଛି ମୁହିଁ ସେ ସବୁର ମୂଳ , 'ନାନକ' ସୂକ୍ଷ୍ମ ସେ ସିଏ ହିଁ ତ ସ୍ଥୂଳ । ।୫ । ।

੬)--ਨਹ ਕਿਛੁ ਜਨਮੈ ਨਹ ਕਿਛੁ ਮਰੈ।। ਆਪਨ ਚਲਿਤੁ ਆਪ ਹੀ ਕਰੈ।। ਆਵਨੁ ਜਾਵਨੁ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਅਨਦ੍ਰਿਸਟਿ।। ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਧਾਰੀ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ।। ਆਪੇ ਆਪਿ ਸਗਲ ਮਹਿ ਆਪਿ।। ਅਨਿਕ ਜੁਗਤਿ ਰਚਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ।। ਅਬਿਨਾਸੀ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਖੰਡ।। ਧਾਰਣ ਧਾਰਿ ਰਹਿਓ ਬ੍ਰਹਮੰਡ।।

ਅਲਖ ਅਭੇਵ ਪੁਰਖ ਪਰਤਾਪ॥ ਆਪਿ ਜਪਾਏ ਤ ਨਾਨਕ ਜਾਪ॥੬॥

--ନହ କିଛୁ ଜନମୈ ନହ କିଛୁ ମରୈ । । ଆପନ ଚଲିତୁ ଆପ ହୀ କରୈ । । ଆୱନୁ ଜାୱନୁ ଦ୍ରିସଟି ଅନଦ୍ରିସଟି । । ଆଗିଆକାରୀ ଧାରୀ ସଭ ସ୍ରିସଟି । । ଆପେ ଆପି ସଗଲ ମହି ଆପି । । ଅନିକ ଜୁଗତି ରଚି ଥାପି ଉଥାପି । । ଅବିନାସୀ ନାହୀ କିଛୁ ଖଂଡ । । ଧାରଣ ଧାରି ରହିଓ ବ୍ରହମଂଡ । । ଅଲଖ ଅଭେୱ ପୁରଖ ପରତାପ । । ଆପି ଜପାଏ ତ ନାନକ ଜାପ । ।୬ । ।

ନା କିଛି ଜନ୍ମଇ ନା କିଛି ମରଇ , ନିଜ ଲୀଳା ପ୍ରଭୁ ନିଜେ କରୁଥାଇ । ।

ଜନମ-ମରଣ ଗୋଚରାଗୋଚର , ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରେ ଚଳେ ଏ ସଂସାର । ।

ନିଜ ମଧ୍ୟେ ଥାଇ, ଥାଇ ସବୁଥିରେ , ଗଢ଼ି ଭାଙ୍ଗୁଥାଇ ସେ କେତେ ପ୍ରକାରେ । ।

ସିଏ ଅବିନାଶ ସଦା ସେ ଅଖଣ୍ଡ , ଧାରଣ ଧରି ସେ ରଖିଛି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ । ।

ସେ ପ୍ରଭୁ ଶକତି ଭେଦ ଜାଣି ନୁହେଁ , ଜପେ ନର ତାକୁ ଯଦି ସେ ଜପାଏ । ।୬ । ।

୭)--ਜਿਨ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ ਸੁ ਸੋਭਾਵੰਤ॥ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ ਉਧਰੈ ਤਿਨ ਮੰਤ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ ਸਗਲ ਉਧਾਰਨ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ ਦੁਖ ਬਿਸਾਰਨ॥ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ਕਿਰਪਾਲ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਜਪਿ ਭਏ ਨਿਹਾਲ॥ ਉਨਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋਈ ਲਾਗੈ॥ ਜਿਸਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਬਡ ਭਾਗੈ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਪਾਵਹਿ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਪੁਰਖ ਕਉ ਊਤਮ ਕਰਿ ਮਾਨੁ॥੭॥

--ଜିନ ପ୍ରଭୁ ଜାତା ସୁ ସୋଭାୱଂତ । । ସଗଲ ସଂସାରୁ ଉଧରୈ ତିନ ମଂତ । । ପ୍ରଭ କେ ସେୱକ ସଗଲ ଉଧାରନ । । ପ୍ରଭ କେ ସେୱକ ଦୁଖ ବିସାରନ । । ଆପେ ମେଲି ଲଏ କିରପାଲ । । ଗୁର କା ସବଦୁ ଜପି ଭଏ ନିହାଲ । । ଉନକୀ ସେୱା ସୋଇ ଲାଗୈ । । ଜିସନୋ କ୍ରିପା କରହି ବଡ ଭାଗୈ । । ନାମୁ ଜପତ ପାୱହି ବିସ୍ରାମୁ । । ନାନକ ତିନ ପୁରଖ କଉ ଉତମି କରି ମାନୁ । ।୭ । ।

ଯେ ଜାଣେ ପ୍ରଭୁକୁ ସେହୁ ଶୋଭାବନ୍ତ , ତା ଉପଦେଶରେ ତରଇ ଜଗତ । ।

ହରିଭକ୍ତ ସର୍ବ-ଜନ ମୁକ୍ତିଦାତା , ହରିଭକ୍ତ ସର୍ବ-ଜନ ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା । ।

ନିଜ ମଧ୍ୟେ ପ୍ରଭୁ ନିଅନ୍ତି ମିଳାଇ , ଜପି ଗୁରୁଶବ୍ଦ ଧନ୍ୟ ସେ ହୁଅଇ । ।

ଲାଗେ ସେହୁ ଜନ ପ୍ରଭୁର ସେବାରେ , ଥାଇ ପ୍ରଭୁ କୃପା ଯାହାରି ଉପରେ । ।

ନାମ ଜପି ଯେହୁ ଲଭଇ ବିଶ୍ରାମ , 'ନାନକ' ଉତ୍ତମ ବୋଲି ତାକୁ ଜାଣ । ।୭ । ।

੮)--ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਰੰਗਿ।। ਸਦਾ ਸਦਾ ਬਸੈ ਹਰਿ ਸੰਗਿ।। ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ਹੋਵੈ ਸੋ ਹੋਇ।। ਕਰਣੈਹਾਰੁ ਪਛਾਣੈ ਸੋਇ।।ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਕੀਆ ਜਨ ਮੀਠ ਲਗਾਨਾ।।ਜੈਸਾ ਸਾ ਤੈਸਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਨਾ।।ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜੇ ਤਿਸੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ।। ਓਇ ਸੁਖਨਿਧਾਨ ਉਨਹੂ ਬਨਿ ਆਏ।। ਆਪਸ ਕਉ ਆਪਿ ਦੀਨੋ ਮਾਨੁ।। ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਜਨੁ ਏਕੋ ਜਾਨੁ ।।੮।। ***੧੪*** *।।*

--ଜୋ କିଛୁ କରୈ ସୁ ପ୍ରଭ କୈ ରଂଗି ।। ସଦା ସଦା ବସୈ ହରି ସଂଗି ।। ସହଜ ସୁଭାଇ ହୋୱୈ ସୋ ହୋଇ ।। କରଣୈହାରୁ ପଛାଣୈ ସୋଇ ।।ପ୍ରଭ କା କୀଆ ଜନ ମୀଠ ଲଗାନା ।।ଜୈସା ସା ତୈସା ଦ୍ରିସଟାନା ।।ଜିସ ତେ ଉପଜେ ତିସୁ ମାହି ସମାଏ ।। ଓଇ ସୁଖନିଧାନ ଉନହୁ ବନି ଆଏ ।। ଆପସ କଉ ଆପି ଦୀନୋ ମାନୁ ।। ନାନକ ପ୍ରଭ ଜନୁ ଏକୋ ଜାନୁ ।।୮।। ***୧୪*** *।।*

ଯାହା କିଛି କରେ ସବୁ ପ୍ରଭୁ ରଙ୍ଗେ , ସଦା ସଦା ହରି ବସଇ ତା ସଙ୍ଗେ ।।
ସ୍ୱାଭାବିକ ରୂପେ ଯା ସବୁ ହୁଅଇ , ତାହା ପ୍ରଭୁ ଇଛା ବୋଲି ସେ ବୁଝଇ ।।
ଭକତକୁ ମିଠା ପ୍ରଭୁ ଯା କରଇ , ଯିଏ ଯେଉଁ ପରି ସେପରି ଦିଶଇ ।।
ପ୍ରଭୁଠାରୁ ଜାତ ପ୍ରଭୁଠାରେ ଲୀନ , ତାକୁହିଁ ମିଳଇ ସେ ସୁଖ ନିଧାନ ।।
ଆପଣାକୁ ଆପେ ପ୍ରଭୁ ଦିଏ ମାନ , ନାନକ, ଭକତ ପ୍ରଭୁ ଏକ ଜାଣ ।।୮।।**୧୪**।।

ਸਲੋਕ।। ସଲୋକ।। **ଶ୍ଲୋକ ।।**

ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰ ਪ੍ਰਭ ਬਿਰਥਾ ਜਾਨਨਹਾਰ।।
ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਉਧਰੀਐ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰ।।੧।।
ସରବ କଲା ଭରପୂର ପ୍ରଭ ବିରଥା ଜାନନହାର ।।
ଜା କୈ ସିମରନି ଉଧରୀଐ ନାନକ ତିସୁ ବଲିହାର ।।୧ ।।

ସକଳ କଳାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭୁ , ସବୁରି ଦୁଃଖ ସେ ଜାଣେ ।
'ନାନକ' ତାଠାରେ ନିରତ କୃତଜ୍ଞ , ମୁକ୍ତି ମିଳେ ଯା ସ୍ମରଣେ ।।୧ ।।

ਅਸ਼ਟਪਦੀ ।। ଅଷ୍ଟପଦୀ ।।

੧)--ਟੂਟੀ ਗਾਢਨਹਾਰ ਗੋਪਾਲ।। ਸਰਬ ਜੀਆ ਆਪੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ।। ਸਗਲ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਜਿਸੁ ਮਨ ਮਾਹਿ।। ਤਿਸਤੇ ਬਿਰਥਾ ਕੋਈ ਨਾਹਿ।। ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਾਪਿ।। ਅਬਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ।। ਆਪਨ ਕੀਆ ਕਛੂ ਨ ਹੋਇ।। ਜੇ ਸਉ ਪ੍ਰਾਨੀ ਲੋਚੈ ਕੋਇ।। ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਨਾਹੀ ਤੇਰੈ ਕਿਛੁ ਕਾਮ।। ਗਤਿ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਏਕ ਹਰਿ ਨਾਮ।।੧।।

--ଟୂଟୀ ଗାଢନହାର ଗୋପାଲ । । ସରବ ଜୀଆ ଆପେ ପ୍ରତିପାଲ । । ସଗଲ କୀ ଚିଂତା ଜିସୁ ମନ ମାହି । । ତିସତେ ବିରଥା କୋଇ ନାହି । । ରେ ମନ ମେରେ ସଦା ହରି ଜାପି । । ଅବିନାସୀ ପ୍ରଭୁ ଆପେ ଆପି । । ଆପନ କୀଆ କଛୁ ନ ହୋଇ । । ଜେ ସଉ ପ୍ରାନୀ ଲୋଚୈ କୋଇ । । ତିସୁ ବିନୁ ନାହୀ ତେରୈ କିଛୁ କାମ । । ଗତି ନାନକ ଜପି ଏକ ହରି ନାମ । ।୧ । ।

ଛିଣ୍ଡିଯାଇ ଥିଲେ ଯୋଡ଼ି ସେ ପାରଇ , ସକଳ ଜୀବର ପାଳନ କରଇ ।।
ସକଳର ଚିନ୍ତା ତାହା ମନେ ଥାଇ , ନିରାଶେ ତା ଠାରୁ ନ ଲେଉଟେ କେହି ।।
ସଦା ଜପ ହରି ଆରେ ମନ ମୋର , ଆପେ ଯିଏ ପ୍ରଭୁ ନାଶ ନାହିଁ ଯା'ର ।।
ହୋଇ ପାରେ ନାହିଁ ଆପେ କିଛି କଲେ , କରିବାକୁ ପ୍ରାଣୀ ଯେତେବି ଚାହିଁଲେ ।।
ତାହା ବିନୁ ନାହିଁ ତୋର କିଛି କାମ , ଗତି ହେବ ତୋର ଜପ ହରି ନାମ ।।୧ ।।

੨)--ਰੂਪਵੰਤੁ ਹੋਇ ਨਾਹੀ ਮੋਹੈ।। ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਜੋਤਿ ਸਗਲ ਘਟ ਸੋਹੈ।। ਧਨਵੰਤਾ ਹੋਇ ਕਿਆ ਕੋ ਗਰਬੈ।। ਜਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਕਾ ਦੀਆ ਦਰਬੈ।। ਅਤਿ ਸੂਰਾ ਜੇ ਕੋਊ ਕਹਾਵੈ।। ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਕਲਾ ਬਿਨਾ ਕਹ ਧਾਵੈ।। ਜੇ ਕੋ ਹੋਇ ਬਹੈ ਦਾਤਾਰੁ।। ਤਿਸੁ ਦੇਨਹਾਰੁ ਜਾਨੈ ਗਾਵਾਰੁ।। ਜਿਸੁ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂਟੈ ਹਉ ਰੋਗੁ।। ਨਾਨਕ ਸੋ ਜਨੁ ਸਦਾ ਅਰੋਗੁ।।੨।।

--ରୂପୱଂତୁ ହୋଇ ନାହୀ ମୋହୈ । । ପ୍ରଭ କୀ ଜୋତି ସଗଲ ଘଟ ସୋହୈ । । ଧନୱଂତା ହୋଇ କିଆ କୋ ଗରବୈ । । ଜା ସଭୁ କିଛୁ ତିସ କା ଦୀଆ ଦରବୈ । । ଅତି ସୂରା ଜେ କୋଊ କହାୱୈ । । ପ୍ରଭ କୀ କଲା ବିନା କହ ଧାୱୈ । । ଜେ କୋ ହୋଇ ବହୈ ଦାତାରୁ । । ତିସୁ ଦେନହାରୁ ଜାନୈ ଗାୱାରୁ । । ଜିସୁ ଗୁରପ୍ରସାଦି ତୂଟୈ ହଉ ରୋଗୁ । । ନାନକ ସୋ ଜନୁ ସଦା ଅରୋଗୁ । ।୨ । ।

ରୂପରେ ପ୍ରଭୁକୁ କେ ପାରିବ ମୋହି , ଜ୍ୟୋତି ତାର ସର୍ବ ଘଟେ ଶୋହୁ ଥାଇ ।।
ଧନବନ୍ତ ବୋଲି କିପାଇଁ ଗରବ , ଯାହା କିଛି ସବୁ ତା ଦେଲା ଦରବ ।।
ବଡ଼ ଶୂରବୀର ବୋଲି ଯେ ବୋଲାଇ , ପ୍ରଭୁ ଶକ୍ତି ବିନା କାହିଁ ଯିବ ଧାଇଁ ।।
ବସେ ଯଦି କିଏ ବଡ଼ଦାତା ପଣେ , ସେ ଦାତାକୁ ପ୍ରଭୁ ମୂରୁଖରେ ଗଣେ ।।
ଗୁରୁକୃପାରେ ଯା' ତୁଟେ ଅହଂରୋଗ , 'ନାନକ' ସଦା ସେ ରହଇ ନିରୋଗ ।।୨ ।।

੩)--ਜਿਉ ਮੰਦਰ ਕਉ ਥਾਮੈ ਥੰਮਨੁ।। ਤਿਉ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਮਨਹਿ ਅਸਥੰਮਨੁ।। ਜਿਉ ਪਾਖਾਣੁ

ਨਾਵ ਚੜਿ ਤਰੈ।। ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰ ਚਰਣ ਲਗਤੁ ਨਿਸਤਰੈ।। ਜਿਉ ਅੰਧਕਾਰ ਦੀਪਕ ਪਰਗਾਸੁ।। ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਮਨਿ ਹੋਇ ਬਿਗਾਸੁ।। ਜਿਉ ਮਹਾ ਉਦਿਆਨ ਮਹਿ ਮਾਰਗੁ ਪਾਵੈ।। ਤਿਉ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਟਾਵੈ।। ਤਿਨ ਸੰਤਨ ਕੀ ਬਾਛਉ ਧੂਰਿ।। ਨਾਨਕ ਕੀ ਹਰਿ ਲੋਚਾ ਪੂਰਿ।।੩।।

--ଜିଉ ମଂଦର କଉ ଥାମୈ ଥଂମନୂ । । ତିଉ ଗୂର କା ସବଦୂ ମନହି ଅସଥଂମନୂ । । ଜିଉ ପାଖାଣୂ ନାଓ ଚଢ଼ି ତରୈ । । ପ୍ରାଣୀ ଗୂର ଚରଣ ଲଗତୂ ନିସତରୈ । । ଜିଉ ଅଂଧକାର ଦୀପକ ପରଗାସୂ । । ଗୂର ଦରସନୂ ଦେଖି ମନି ହୋଇ ବିଗାସୂ । । ଜିଉ ମହା ଉଦିଆନ ମହି ମାରଗୂ ପାୱୈ । । ତିଉ ସାଧୂ ସଂଗି ମିଲି ଜୋତି ପ୍ରଗଟାୱୈ । । ତିନ ସଂତନ କୀ ବାଛଉ ଧୂରି । । ନାନକ କୀ ହରି ଲୋଚା ପୂରି । ।୩ । ।

ସ୍ତମ୍ଭ ଯଥା ଧରି ରଖଇ ମନ୍ଦିର , ତଥା ଗୁରୁଶବ୍ଦ ଚିତ୍ତ ରଖେ ସ୍ଥିର ।।
ଯେପରି ପାଷାଣ ନାଆ ଚଢ଼ି ତରେ , ଗୁରୁପଦେ ଲାଗି ମଣିଷ ନିସ୍ତରେ ।।
ଅନ୍ଧକାରେ ଯଥା ଦୀପ ପ୍ରକାଶିତ , ଗୁରୁ ଦରଶନେ ମନ ବିକଶିତ ।।
ଘୋର ବନେ ଯଥା ପଥ ମିଳିଥାଇ , ସାଧୁସଙ୍ଗତରେ ତଥା ଜ୍ୟୋତି ପାଇ ।।
ମାଗେ ସଦା ସେହି ସନ୍ଥ-ପଦ-ଧୂଳି , ନାନକର ଇଚ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ କର ହରି ।।୩।।

੪)--ਮਨ ਮੂਰਖ ਕਾਹੇ ਬਿਲਲਾਈਐ।। ਪੁਰਬ ਲਿਖੇ ਕਾ ਲਿਖਿਆ ਪਾਈਐ।। ਦੂਖ ਸੂਖ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਨਹਾਰੁ।। ਅਵਰ ਤਿਆਗਿ ਤੂ ਤਿਸਹਿ ਚਿਤਾਰੁ।। ਜੋ ਕਛੁ ਕਰੈ ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਮਾਨੁ।। ਭੂਲਾ ਕਾਹੇ ਫਿਰਹਿ ਅਜਾਨ।। ਕਉਨ ਬਸਤੁ ਆਈ ਤੇਰੈ ਸੰਗ।। ਲਪਟਿ ਰਹਿਓ ਰਸਿ ਲੋਭੀ ਪਤੰਗ।। ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਿ ਹਿਰਦੇ ਮਾਹਿ।। ਨਾਨਕ ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਹਿ।।੪।।

--ମନ ମୂରଖ କାହେ ବିଲଲାଇଐ । । ପୂରବ ଲିଖେ କା ଲିଖିଆ ପାଇଐ । । ଦୂଖ ସୂଖ ପ୍ରଭ ଦେୱନହାରୂ । । ଅୱର ତିଆଗି ତୂ ତିସହି ଚିତାରୂ । । ଜୋ କଛୁ କରୈ ସୋଇ ସୁଖୁ ମାନୁ । । ଭୂଲା କାହେ ଫିରହି ଅଜାନ । । କଉନ ବସତୁ ଆଇ ତେରୈ ସଂଗ । । ଲପଟି ରହିଓ ରସି ଲୋଭୀ ପତଂଗ । । ରାମ ନାମ ଜପି ହିରଦେ ମାହି । । ନାନକ ପତି ସେତୀ ଘରି ଜାହି । ।୪ । ।

ମୂର୍ଖ ମନ କିଆଁ ହୁଅଇ ଅଧୀର , ଭୋଗ ହୁଏ ପରା ପୂର୍ବାର୍ଜିତ ଫଳ ।।
ଏକ ପ୍ରଭୁ ସେହୁ ଦୁଃଖ-ସୁଖ ଦାତା , ଆଉ ସବୁ ଛାଡ଼ି କର ତାର ଚିନ୍ତା ।।
ଯାହା କରେ ପ୍ରଭୁ ତାକୁ ସୁଖ ମାନ , ବୃଥାରେ କିପାଇଁ ଭ୍ରମୁରେ ଅଜ୍ଞାନ ।।
କେଉଁ ବସ୍ତୁ ଆସି ଥିଲା ତୋର ସଙ୍ଗେ , କୀଟ ସମ ଲାଖି ଅଛୁ ନାନା ରଙ୍ଗେ ।।
ହୃଦୟେ ଜପ ତୁ ସଦା ରାମ ରାମ , ସମ୍ମାନ ନେଇ ତୁ ଯିବୁ ପ୍ରଭୁ-ଧାମ ।।୪।।

੫)--ਜਿਸੁ ਵਖਰ ਕਉ ਲੈਨਿ ਤੁ ਆਇਆ।। ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੰਤਨ ਘਰਿ ਪਾਇਆ।। ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਲੇਹੁ ਮਨ ਮੋਲਿ।। ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਤੋਲਿ।। ਲਾਦਿ ਖੇਪ ਸੰਤਹ ਸੰਗਿ ਚਾਲੁ।। ਅਵਰ ਤਿਆਗਿ ਬਿਖਿਆ ਜੰਜਾਲ।। ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਇ।। ਮੁਖ ਊਜਲ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸੋਇ।। ਇਹੁ ਵਾਪਾਰੁ ਵਿਰਲਾ ਵਾਪਾਰੈ।। ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ।।੫।।

--ଜିସୂ ୱଖର କଉ ଲୈନି ତୂ ଆଇଆ ।। ରାମ ନାମୂ ସଂତନ ଘରି ପାଇଆ ।। ତଜି ଅଭିମାନୂ ଲେହୂ ମନ ମୋଲି ।। ରାମ ନାମୂ ହିରଦେ ମହି ତୋଲି ।। ଲାଦି ଖେପ ସଂତହ ସଂଗି ଚାଲୂ ।। ଅୱର ତିଆଗି ବିଖିଆ ଜଂଜାଲ ।। ଧଂନି ଧଂନି କହୈ ସଭୂ କୋଇ ।। ମୂଖ ଉଜଲ ହରି ଦରଗହ ସୋଇ ।। ଇହୂ ୱାପାରୂ ୱିରଲା ୱାପାରୈ ।। ନାନକ ତା କୈ ସଦ ବଲିହାରୈ ।।୫ ।।

ଆସିଛୁ ତୁ ଯେଉଁ ସଉଦା ପାଇଁରେ , ସେହି ରାମନାମ ମିଳେ ସନ୍ଥ ଦ୍ୱାରେ ।।
ତେଜି ଅଭିମାନ ନିଅ ଦେଇ ମନ , ରାମନାମ ହୃଦେ କର ଗଣ୍ଠିଧନ ।।
ଲଦି ସେହି ଧନ ସନ୍ଥ ସଙ୍ଗେ ଚଳ , ଆଉ ତ୍ୟାଗ କର ବିଷୟ ଜଞ୍ଜାଳ ।।
କହିବେ ସଭିଏଁ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ତୋତେ , ସୁଖ ତୁ ପାଇବୁ ଶ୍ରୀହରି ନିକଟେ ।।
କଦବା କେ କରେ ଏ ପରି ବ୍ୟାପାର , ନାନକ ସଂତତ ପଦ ତଳେ ତାର ।।୫ ।।

੬)--ਚਰਨ ਸਾਧ ਕੇ ਧੋਇ ਧੋਇ ਪੀਉ।। ਅਰਪਿ ਸਾਧ ਕਉ ਅਪਨਾ ਜੀਉ।। ਸਾਧ ਕੀ ਧੂਰਿ ਕਰਹੁ ਇਸਨਾਨੁ।। ਸਾਧ ਊਪਰਿ ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਨੁ।। ਸਾਧ ਸੇਵਾ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ।। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ।। ਅਨਿਕ ਬਿਘਨ ਤੇ ਸਾਧੂ ਰਾਖੈ।। ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਚਾਖੈ।। ਓਟ ਗਹੀ ਸੰਤਹ ਦਰਿ ਆਇਆ।। ਸਰਬ ਸੂਖ ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਪਾਇਆ।।੬।।

--ଚରନ ସାଧ କେ ଧୋଇ ଧୋଇ ପୀଉ ।। ଅରପି ସାଧ କଉ ଅପନା ଜୀଉ ।। ସାଧ କୀ ଧୂରି କରହୂ ଇସନାନୂ ।। ସାଧ ଉପରି ଜାଈଐ କୁରବାନୂ ।। ସାଧ ସେୱା ୱଡଭାଗୀ ପାଈଐ ।। ସାଧ ସଂଗି ହରି କୀରତନୂ ଗାଈଐ ।। ଅନିକ ବିଘନ ତେ ସାଧୂ ରାଖୈ ।। ହରିଗୁନ ଗାଇ ଅଂମ୍ରିତ ରସୂ ଚାଖୈ ।। ଓଟ ଗହୀ ସଂତହ ଦରି ଆଇଆ ।। ସରବ ସୂଖ ନାନକ ତିହ ପାଇଆ ।।୬ ।।

ସାଧୁ ପଦ ଧୋଇ ଧୋଇ କର ପାନ , ସାଧୁଙ୍କୁ ଅରପି ଦିଅ ତୋର ମନ ।।
ସାଧୁ ପଦରେଣୁ କର ତୁ ସ୍ନାହାନ , ସାଧୁଲାଗି କର ଜୀବନ ଅର୍ପଣ ।।
ସାଧୁସେବା ମିଳେ ଥିଲେ ବଡ଼ ପୁଣ୍ୟ , ସାଧୁ ସଙ୍ଗେ କର ଶ୍ରୀହରି କୀର୍ତ୍ତନ ।।

ସାଧୁ କରେ ପାର ଥାଉ ଯେତେ ବିଘ୍ନ , ଗାଇ ହରିଗୁଣ ସୁଧା କରେ ପାନ ।।
ଯେଉଁ ଜନ ସନ୍ଥ ଦ୍ୱାରେ ଆଶ୍ରା ନେଲା , ନାନକ ସେ ସର୍ବ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କଲା ।।୬।।

੭)--ਮਿਰਤਕ ਕਉ ਜੀਵਾਲਨਹਾਰ।। ਭੂਖੇ ਕੌ ਦੇਵਤ ਅਧਾਰ।। ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਜਾਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਮਾਹਿ।। ਪੁਰਬ ਲਿਖੇ ਕਾ ਲਹਣਾ ਪਾਹਿ।। ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਕਾ ਓਹੁ ਕਰਨੈ ਜੋਗੁ।। ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਸਰ ਹੋਆ ਨ ਹੋਗੁ।। ਜਪਿ ਜਨ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਿਨੁ ਰੈਣੀ।। ਸਭ ਤੇ ਊਚ ਨਿਰਮਲ ਇਹ ਕਰਣੀ।। ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ ਕਉ ਨਾਮੁ ਦੀਆ।। ਨਾਨਕ ਸੋ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਥੀਆ।।੭।।

--ମିରତକ କଉ ଜୀୱାଲନହାର ।। ଭୂଖେ କୋ ଦେୱତ ଅଧାର ।। ସରବ ନିଧାନ ଜାକୀ ଦ୍ରିସଟୀ ମାହି ।। ପୁରବ ଲିଖେ କା ଲହଣା ପାହି ।। ସଭୁ କିଛୁ ତିସ କା ଓହୁ କରନୈ ଜୋଗୁ ।। ତିସୁ ବିନୁ ଦୂସର ହୋଆ ନ ହୋଗୁ ।। ଜପି ଜନ ସଦା ସଦା ଦିନୁ ରୈଣୀ ।। ସଭ ତେ ଊଚ ନିରମଲ ଇହ କରଣୀ ।। କରି କିରପା ଜିସ କଉ ନାମୁ ଦୀଆ ।। ନାନକ ସୋ ଜନୁ ନିରମଲୁ ଥୀଆ ।।୭।।

ମୃତ୍ୟରେ ଜୀବନ କରଇ ସଂଚାର , କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତ ଜୀବକୁ ଦିଅଇ ଆହାର ।।
ସକଳ ଭଣ୍ଡାର ତା ଦୃଷ୍ଟିରେ ଥାଇ , ପୂର୍ବ-ଲେଖା ଯାହା ପ୍ରାଣୀ ତାହା ପାଇ ।।
ସବୁ ତାହାର ସେ ଗଢ଼ିପାରେ ସର୍ବ , ତାହା ବିନା କିଛି ହୋଇଛି ନା ହେବ ।।
ଜପ ତାକୁ ସଦା ଦିବସ ରଜନୀ , ଏହା ସର୍ବୋତ୍ତମ ନିର୍ମଳ କରଣି ।।
କୃପାରେ ଯାହାକୁ ଦେଇଅଛି ନାମ , 'ନାନକ' ସେ ଜନ ପବିତ୍ର ଉତ୍ତମ ।।୭।।

*੮)--ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਗੁਰ ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ।। ਤਿਸੁ ਜਨ ਆਵੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਚੀਤਿ।।ਭਗਤੁ ਭਗਤੁ ਸੁਨੀਐ ਤਿਹੁ ਲੋਇ।। ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਏਕੋ ਹੋਇ।। ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਸਚੁ ਤਾਕੀ ਰਹਤ।। ਸਚੁ ਹਿਰਦੈ ਸਤਿ ਮੁਖਿ ਕਹਤ।। ਸਾਚੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਾਚਾ ਆਕਾਰੁ।। ਸਚੁ ਵਰਤੈ ਸਾਚਾ ਪਾਸਾਰੁ।। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਿਨਿ ਸਚੁ ਕਰਿ ਜਾਤਾ।। ਨਾਨਕ ਸੋ ਜਨੁ ਸਚਿ ਸਮਾਤਾ।।੮।।**੧੫**।।*

*--ଜା କୈ ମନି ଗୁର କୀ ପରତୀତି ।। ତିସୁ ଜନ ଆୱୈ ହରି ପ୍ରଭୁ ଚୀତି ।।ଭଗତୁ ଭଗତୁ ସୁନୀଐ ତିହୁ ଲୋଇ ।। ଜା କୈ ହିରଦୈ ଏକୋ ହୋଇ ।। ସଚୁ କରଣୀ ସଚୁ ତାକୀ ରହତ ।। ସଚୁ ହିରଦୈ ସତି ମୁଖି କହତ ।। ସାଚୀ ଦ୍ରିସଟି ସାଚା ଆକାରୁ ।। ସଚୁ ୱରତୈ ସାଚା ପାସାରୁ ।। ପାରବ୍ରହମୁ ଜିନି ସଚୁ କରି ଜାତା ।। ନାନକ ସୋ ଜନୁ ସଚି ସମାତା ।।୮।।**୧୫**।।*

ମନରେ ଯାହାର ଶ୍ରୀଗୁରୁ ବିଶ୍ୱାସ , ହୃଦୟେ ତାହାର ହରି କରେ ବାସ ।।
ତିନି ଲୋକେ ଶୁଭେ ଭକ୍ତ ଭକ୍ତ ଡାକ , ଯାହାର ହୃଦୟେ ସେହି ପ୍ରଭୁ ଏକ ।।
ସଚ୍ଚା କର୍ମ ସଚ୍ଚା ତା ଧର୍ମ ଚଳଣି , ସଚ୍ଚା ତା ହୃଦୟ ସଚ୍ଚା ମୁଖବାଣୀ ।।
ସଚ୍ଚା ଦୃଷ୍ଟି ସଚ୍ଚା ସ୍ୱରୂପ ତାହାର , ସଚ୍ଚା ସେ ବିତରେ ସଚ୍ଚା ତା ବିସ୍ତାର ।।
ସତ୍ୟ ବୋଲି ଯିଏ ଜାଣେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ , 'ନାନକ' ସେ ଜନ ସତ୍ୟେ ହୁଏ ଲୀନ ।।୮।।**୧୫**।।

ਸਲੋਕ ।। ***ସଲୋକ*** ।। **ଶ୍ଲୋକ** ।।

ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖ ਨ ਰੰਗੁ ਕਿਛੁ ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣ ਤੇ ਪ੍ਰਭ ਭਿੰਨ।।
ਤਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਨਾਨਕਾ ਜਿਸੁ ਹੋਵੈ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ।।੧।।
ରୂପୁ ନ ରେଖ ନ ରଂଗୁ କିଛୁ ତ୍ରିହୁ ଗୁଣ ତେ ପ୍ରଭ ଭିଂନ ।।
ତିସହି ବୁଝାଏ ନାନକା ଜିସୁ ହୋୱୈ ସୁପ୍ରସଂନ ।।୧ ।।

ରୂପ ରେଖ ଅବା ରଙ୍ଗ ନାହିଁ କିଛି , ତ୍ରିଗୁଣରୁ ପ୍ରଭୁ ଭିନ୍ନ ।
ତାହାକୁ ସେ ନିଜେ ବୁଝାଏ 'ନାନକ' , ହୁଏ ଯା'ରେ ସୁପ୍ରସନ୍ନ ।।୧।।

ਅਸ਼ਟਪਦੀ ।। ଅଷ୍ଟପଦୀ ।।

੧)--ਅਬਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਖੁ।। ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਤੂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਿਆਗੁ।। ਤਿਸ ਤੇ ਪਰੈ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਕੋਇ।। ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਏਕੋ ਸੋਇ।। ਆਪੇ ਬੀਨਾ ਆਪੇ ਦਾਨਾ।। ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ਗਹੀਰੁ ਸੁਜਾਨਾ।। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਗੋਬਿੰਦ।। ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਦਇਆਲ ਬਖਸੰਦ।। ਸਾਧ ਤੇਰੇ ਕੀ ਚਰਨੀ ਪਾਉ।। ਨਾਨਕ ਕੈ ਮਨਿ ਇਹੁ ਅਨਰਾਉ।।੧।।

--ଅବିନାସୀ ପ୍ରଭୁ ମନ ମହି ରାଖୁ ।। ମାନୁଖ କୀ ତୂ ପ୍ରୀତି ତିଆଗୁ ।। ତିସ ତେ ପରୈ ନାହୀ କିଛୁ କୋଇ ।। ସରବ ନିରଂତରି ଏକୋ ସୋଇ ।। ଆପେ ବୀନା ଆପେ ଦାନା ।। ଗହିର ଗଂଭୀରୁ ଗହୀରୁ ସୁଜାନା ।। ପାରବ୍ରହମ ପରମେସୁର ଗୋବିଂଦ ।। କ୍ରିପା ନିଧାନ ଦଇଆଲ ବଖସଂଦ ।। ସାଧ ତେରେ କୀ ଚରନୀ ପାଉ ।। ନାନକ କୈ ମନି ଇହୁ ଅନରାଉ ।।୧ ।।

ପ୍ରଭୁ ଅବିନାଶ ମନ ମଧ୍ୟେ ଚିନ୍ତି , ତ୍ୟାଗ କର ତୁହି ମଣିଷର ପ୍ରୀତି ।।
ତାହାର ଊର୍ଦ୍ଧରେ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ , ସବୁରି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ମାତ୍ର ସେହି ।।
ଜାଣଇ ସବୁରି ଭିତର-ବାହାର , ଅଟଳ ସୁଜାଣ ଗଭୀର ଗମ୍ଭୀର ।।
ପରମେଶ୍ୱର ଗୋବିନ୍ଦ ପରଂବ୍ରହ୍ମ , ଦୟା-କ୍ଷମା-ନିଧି କୃପାର ନିଧାନ ।।
ପଡ଼ିଥିବି ମୁହିଁ ତୋ ସାଧୁ ଚରଣେ , ଏତିକି କାମନା 'ନାନକର' ମନେ ।।୧।।

੨)--ਮਨਸਾ ਪੂਰਨ ਸਰਨਾ ਜੋਗ।। ਜੋ ਕਰਿ ਪਾਇਆ ਸੋਈ ਹੋਗੁ।। ਹਰਨ ਭਰਨ ਜਾ ਕਾ ਨੇਤ੍ਰ ਫੋਰੁ।। ਤਿਸੁ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰੁ ਨ ਜਾਨੈ ਹੋਰੁ।। ਅਨਦ ਰੂਪ ਮੰਗਲ ਸਦ ਜਾ ਕੈ।। ਸਰਬ ਥੋਕ ਸੁਨੀਅਹਿ ਘਰਿ ਤਾ ਕੈ।। ਰਾਜ ਮਹਿ ਰਾਜੁ ਜੋਗ ਮਹਿ ਜੋਗੀ।। ਤਪ ਮਹਿ ਤਪੀਸਰੁ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਮਹਿ ਭੋਗੀ।। ਧਿਆਇ ਧਿਆਇ ਭਗਤਹ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ।। ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਪੁਰਖ ਕਾ ਕਿਨੈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ।।੨।।

--ମନସା ପୂରନ ସରନା ଜୋଗ ।। ଜୋ କରି ପାଇଆ ସୋଇ ହୋଗୁ ।। ହରନ ଭରନ ଜା କା ନେତ୍ର ଫୋରୁ ।। ତିସୁ କା ମଂତ୍ରୁ ନ ଜାନୈ ହୋରୁ ।। ଅନଦ ରୂପ ମଂଗଲ ସଦ ଜାକୈ ।। ସରବ ଥୋକ ସୁନୀଅହି ଘରି ତାକୈ ।। ରାଜ ମହି ରାଜୁ ଜୋଗ ମହି ଜୋଗୀ ।। ତପ ମହି ତପୀସରୁ ଗ୍ରିହସତ ମହି ଭୋଗୀ ।। ଧିଆଇ ଧିଆଇ ଭଗତହ ସୁଖୁ ପାଇଆ ।। ନାନକ ତିସୁ ପୁରଖ କା କିନୈ ଅଂତୁ ନ ପାଇଆ ।।୨ ।।

ଇଚ୍ଛାପୂରକ ସେ ଶରଣ ରକ୍ଷଣ , ହେବ ତାହା ଯାହା କରିଛି ଲେଖନ ।।
ଯାହାର ପଲକେ ଉତ୍ପତ୍ତି ବିନାଶ , ଆଉ କେହି ଜାଣେ ନାହିଁ ତା ରହସ୍ୟ ।।
ଯାହା ଘରେ ସଦା ଆନନ୍ଦ ମଙ୍ଗଳ , ଅଛି ତାହା ଘରେ ପଦାର୍ଥ ସକଳ ।।
ରାଜା ମଧ୍ୟେ ରାଜା ଯୋଗୀ ମଧ୍ୟେ ଯୋଗୀ , ତପୀ ମଧ୍ୟେ ତପୀ ଗୃହୀ ମଧ୍ୟେ ଭୋଗୀ ।।
ଲଭିଲେ ଆନନ୍ଦ ଧ୍ୟାୟୀ ଧ୍ୟାୟୀ ଭକ୍ତ , 'ନାନକ' କେହି ନ ପାଇଲେ ତା ଅନ୍ତ ।।୨ ।।

੩)--ਜਾ ਕੀ ਲੀਲਾ ਕੀ ਮਿਤਿ ਨਾਹਿ।। ਸਗਲ ਦੇਵ ਹਾਰੇ ਅਵਗਾਹਿ।। ਪਿਤਾ ਕਾ ਜਨਮੁ ਕਿ ਜਾਨੈ ਪੂਤੁ।। ਸਗਲ ਪਰੋਈ ਅਪੁਨੈ ਸੂਤਿ।। ਸੁਮਤਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਜਿਨ ਦੇਇ।। ਜਨ ਦਾਸ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ਸੇਇ।। ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਮਹਿ ਜਾ ਕਉ ਭਰਮਾਏ।। ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਏ।। ਊਚ ਨੀਚ ਤਿਸ ਕੇ ਅਸਥਾਨ।। ਜੈਸਾ ਜਨਾਵੈ ਤੈਸਾ ਨਾਨਕ ਜਾਨ।।੩।।

--ଜା କୀ ଲୀଲା କୀ ମିତି ନାହି ।। ସଗଲ ଦେୱ ହାରେ ଅୱଗାହି ।। ପିତା କା ଜନମୁ କି ଜାନୈ ପୂତୁ ।। ସଗଲ ପରୋଇ ଅପୁନୈ ସୂତି ।। ସୁମତି ଗିଆନୁ ଧିଆନୁ ଜିନ ଦେଇ ।। ଜନ ଦାସ ନାମୁ ଧିଆୱହି ସେଇ ।। ତିହୁ ଗୁଣ ମହି ଜା କଉ ଭରମାଏ ।। ଜନମି ମରୈ ଫିରି ଆୱୈ ଜାଏ ।। ଊଚ ନୀଚ ତିସ କେ ଅସଥାନ ।। ଜୈସା ଜନାୱୈ ତୈସା ନାନକ ଜାନ ।।୩ ।।

ଯାହାର ଲୀଳାର ଆଦି ଅନ୍ତ ନାହିଁ , ହାରି ଗଲେ ସର୍ବ ଦେବ ଅବଗାହି ।।
ପିତାର ଜନମ ପୁତ୍ର କି ଜାଣୁଛି , ଇଚ୍ଛା ସୂତ୍ରେ ସବୁ ଗୁନ୍ଥି ସେ ରଖିଛି ।।
ଯାହାକୁ ସୁମତି ଜ୍ଞାନ ଧ୍ୟାନ ଦିଏ , ସେହି ଦାସ ଜନ ନାମତାର ଧ୍ୟାୟେ ।।

ତିନି ଗୁଣ ମଧ୍ୟେ ଯାହାକୁ ଭ୍ରମାଏ , ଜନ୍ମେ ମରେ ସେହୁ ଆସେ ଆଉ ଯାଏ ।।
ଉଚ୍ଚ ନୀଚ ସବୁ ଆସ୍ଥାନ ତାହାରି , ଜାଣଇ 'ନାନକ' ଜଣାଏ ଯେପରି ।।୩।।

(ତିନି ଗୁଣ :-ସତ୍ତ୍ୱ, ରଜ, ତମ ଗୁଣ)

੪)--ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਨਾਨਾ ਜਾਕੇ ਰੰਗ।। ਨਾਨਾ ਭੇਖ ਕਰਹਿ ਇਕ ਰੰਗ।। ਨਾਨਾ ਬਿਧਿ ਕੀਨੋ ਬਿਸਥਾਰੁ।। ਪ੍ਰਭਿ ਅਬਿਨਾਸੀ ਏਕੰਕਾਰੁ।। ਨਾਨਾ ਚਲਿਤ ਕਰੇ ਖਿਨ ਮਾਹਿ।। ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਪੂਰਨੁ ਸਭ ਠਾਇ।। ਨਾਨਾ ਬਿਧਿ ਕਰਿ ਬਨਤ ਬਨਾਈ।। ਅਪਨੀ ਕੀਮਤਿ ਆਪੇ ਪਾਈ।। ਸਭ ਘਟ ਤਿਸਕੇ ਸਭ ਤਿਸਕੇ ਠਾਉ।। ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨਾਉ।।੪।।

--ନାନା ରୂପ ନାନା ଜାକେ ରଂଗ ।। ନାନା ଭେଖ କରହି ଇକ ରଂଗ ।। ନାନା ବିଧି କୀନୋ ବିସଥାରୁ ।। ପ୍ରଭି ଅବିନାସୀ ଏକଂକାରୁ ।। ନାନା ଚଲିତ କରେ ଖିନ ମାହି ।। ପୂରି ରହିଓ ପୂରନୁ ସଭ ଠାଇ ।। ନାନା ବିଧି କରି ବନତ ବନାଇ ।। ଅପନୀ କୀମତି ଆପେ ପାଇ ।। ସଭ ଘଟ ତିସକେ ସଭ ତିସକେ ଠାଉ ।। ଜପି ଜପି ଜୀୱୈ ନାନକ ହରି ନାଉ ।।୪।।

ଅଟଇ ଯାହାର ନାନା ରୂପ ରଂଗ , ନାନା ବେଶ କରି କରେ ଏକ ରଂଗ ।।
ନାନା ପରକାର କରିଛି ବିସ୍ତାର , ପ୍ରଭୁ ଅବିନାଶ ସେ ଏକ-ଓଁକାର ।।
ଅନେକ ବିଚିତ୍ର କର୍ମ କରେ କ୍ଷଣେ , ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭୁ ଥାଇ ସର୍ବ ସ୍ଥାନେ ।।
ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ସୃଷ୍ଟି ସରଜିଛି , ନିଜ ମୂଲ ସେହୁ ନିଜେହିଁ ପାଇଛି ।।
ସର୍ବ ଘଟ ତାର ସର୍ବ ଘଟେ ଠାବ , ଅଛି ନାମ ଜପି 'ନାନକର' ଜୀବ ।।୪।।

੫)--ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਸਗਲੇ ਜੰਤ।। ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ।। ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ।। ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਸੁਨਨ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ।। ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਆਗਾਸ ਪਾਤਾਲ।। ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਸਗਲ ਆਕਾਰ।। ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਪੁਰੀਆ ਸਭ ਭਵਨ।। ਨਾਮ ਕੈ ਸੰਗਿ ਉਧਰੇ ਸੁਨਿ ਸ੍ਰਵਨ।। ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਆਪਨੈ ਨਾਮਿ ਲਾਏ।। ਨਾਨਕ ਚਉਥੇ ਪਦ ਮਹਿ ਸੋ ਜਨੁ ਗਤਿ ਪਾਏ।।੫।।

--ନାମ କେ ଧାରେ ସଗଲେ ଜଂତ ।। ନାମ କେ ଧାରେ ଖଂଡ ବ୍ରହମଂଡ ।। ନାମ କେ ଧାରେ ସିମ୍ରିତି ବେଦ ପୂରାନ ।। ନାମ କେ ଧାରେ ସୂନନ ଗିଆନ ଧିଆନ ।। ନାମ କେ ଧାରେ ଆଗାସ ପାତାଲ ।। ନାମ କେ ଧାରେ ସଗଲ ଆକାର ।। ନାମ କେ ଧାରେ ପୂରୀଆ ସଭ ଭୱନ ।। ନାମ କୈ ସଂଗି ଉଧରେ ସୂନି ସ୍ରୱନ ।। କରି କିରପା ଜିସୁ

ଆପନୈ ନାମି ଲାଏ । । ନାନକ ଚଉଥେ ପଦ ମହି ସୋ ଜନୁ ଗତି ପାଏ । ।୫ । ।

ସକଳ ଜୀବର ନାମ ହିଁ ଆଧାର , ଖଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ନାମ ହିଁ ଆଧାର । ।
ନାମାଶ୍ରୟେ ବେଦ ସ୍ମୃତି ଓ ପୁରାଣ , ନାମାଶ୍ରୟେ ଜ୍ଞାନ ଧ୍ୟାନ ଓ ଶ୍ରବଣ । ।
ନାମର ଆଶ୍ରୟେ ଆକାଶପାତାଳ , ନାମର ଆଶ୍ରୟେ ସକଳ ଆକାର । ।
ନାମାଶ୍ରୟେ ସର୍ବ ଲୋକ ଓ ଭୁବନ , ସକଳେ ତରନ୍ତି କର୍ଣ୍ଣେ ଶୁଣି ନାମ । ।
ନାମାଧୀନ କରି କରେ କୃପା ଯା'ରେ , ଚତୁର୍ଥ ପଦରେ 'ନାନକ' ସେ ତରେ । ।୫ । ।

(ଚତୁର୍ଥ ପଦ-ମୋକ୍ଷ)

੬)--ਰੂਪੁ ਸਤਿ ਜਾਕਾ ਸਤਿ ਅਸਥਾਨੁ।। ਪੁਰਖੁ ਸਤਿ ਕੇਵਲ ਪਰਧਾਨੁ।। ਕਰਤੂਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਜਾਕੀ ਬਾਣੀ।। ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਸਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ।। ਸਤਿ ਕਰਮੁ ਜਾਕੀ ਰਚਨਾ ਸਤਿ।। ਮੂਲੁ ਸਤਿ ਸਤਿ ਉਤਪਤਿ।। ਸਤਿ ਕਰਣੀ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲੀ।। ਜਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਤਿਸਹਿ ਸਭ ਭਲੀ।। ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸੁਖਦਾਈ।। ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਸਤਿ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ।।੬।।

--ରୂପୁ ସତି ଜାକା ସତି ଅସଥାନୁ । । ପୁରଖୁ ସତି କେୱଲ ପରଧାନୁ । । କରତୂତି ସତି ସତି ଜାକୀ ବାଣୀ । । ସତି ପୁରଖ ସଭ ମାହି ସମାଣୀ । । ସତି କରମୁ ଜାକୀ ରଚନା ସତି । । ମୂଲୁ ସତି ସତି ଉତପତି । । ସତି କରଣୀ ନିରମଲ ନିରମଲୀ । । ଜିସହି ବୁଝାଏ ତିସହି ସଭ ଭଲୀ । । ସତି ନାମୁ ପ୍ରଭ କା ସୁଖଦାଇ । । ବିସ୍ୱାସୁ ସତି ନାନକ ଗୁର ତେ ପାଇ । ।୬ । ।

ରୂପ ସତ୍ୟ ଆଉ ସତ୍ୟ ଯା'ର ସ୍ଥାନ , ସେ ସତପୁରୁଷ ଅଟଇ ପ୍ରଧାନ । ।
ସତ୍ୟ ଯା' କରଣି ବାଣୀ ଯା'ର ସତ୍ୟ , ସେ ସତପୁରୁଷ ସବୁଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ । ।
ସତ୍ୟ ଯା କରମ ସୃଷ୍ଟି ଯା'ର ସତ୍ୟ , ସେ ହିଁ ମୂଳ ସତ୍ୟ ତହୁଁ ଜାତ ସତ୍ୟ । ।
ସତ୍ୟ ତା କରଣି ନିର୍ମଳୁ-ନିର୍ମଳ , ଯାହାକୁ ବୁଝାଏ ତାକୁ ସବୁ ଭଲ । ।
ସତନାମ ତାର ଅଟେ ସୁଖଦାୟୀ , ସେ ସତ ବିଶ୍ୱାସ ଗୁରୁଠାରୁ ପାଇ । ।୬ । ।

੭)--ਸਤਿ ਬਚਨ ਸਾਧੂ ਉਪਦੇਸ।। ਸਤਿ ਤੇ ਜਨ ਜਾਕੈ ਰਿਦੈ ਪ੍ਰਵੇਸ।। ਸਤਿ ਨਿਰਤਿ ਬੁਝੈ ਜੇ ਕੋਇ।। ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਤਾਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ।। ਆਪਿ ਸਤਿ ਕੀਆ ਸਭੁ ਸਤਿ।। ਆਪੇ ਜਾਨੈ ਅਪਨੀ ਮਿਤਿ ਗਤਿ।। ਜਿਸਕੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸੁ ਕਰਣੈਹਾਰੁ।। ਅਵਰ ਨ ਬੁਝਿ ਕਰਤ ਬੀਚਾਰੁ।। ਕਰਤੇ ਕੀ ਮਿਤਿ ਨ ਜਾਨੈ ਕੀਆ।। ਨਾਨਕ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਵਰਤੀਆ।।੭।।

--ସତି ବଚନ ସାଧୂ ଉପଦେସ । । ସତି ତେ ଜନ ଜାକୈ ରିଦୈ ପ୍ରୱେସ । । ସତି ନିରତି

ବୁଝୈ ଜେ କୋଇ ।। ନାମୁ ଜପତ ତାକୀ ଗତି ହୋଇ ।। ଆପି ସତି କୀଆ ସଭୁ ସତି ।। ଆପେ ଜାନୈ ଅପନୀ ମିତି ଗତି ।। ଜିସକୀ ସ୍ରିସଟି ସୁ କରଣୈହାରୁ ।। ଅୱର ନ ବୂଝି କରତ ବୀଚାରୁ ।। କରତେ କୀ ମିତି ନ ଜାନୈ କୀଆ ।। ନାନକ ଜୋ ତିସୁ ଭାୱୈ ସୋ ୱରତୀଆ ।।୭ ।।

ସାଧୁ ଉପଦେଶ ଅଟଳ ବଚନ , ଯା ହୃଦେ ପ୍ରବେଶ ସତ୍ୟ ସେହି ଜନ ।।
ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟରୂପ ଯେ ଜନ ବୁଝଇ , ସତନାମ ଜପେ ତା ଗତି ହୁଅଇ ।।
ଆପେ ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ତାର କୃତି , ଆପେ ସିଏ ଜାଣେ ତା'ର ମତି ଗତି ।।
ଯେ ସୃଷ୍ଟିକରତା ଏ ସୃଷ୍ଟି ଯାହାର , କାହାକୁ ନ ବୁଝି କରଇ ବିଚାର ।।
କର୍ତ୍ତାର ସାମର୍ଥ୍ୟ କୃତି କି ଜାଣଇ , ପ୍ରଭୁକୁ ଯା'ଭଲ ତାହାହିଁ ହୁଅଇ ।।୭ ।।

*੮)--ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮ ਭਏ ਬਿਸਮਾਦ।। ਜਿਨਿ ਬੂਝਿਆ ਤਿਸੁ ਆਇਆ ਸ੍ਵਾਦ।। ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਾਚਿ ਜਨ ਰਹੇ।। ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਪਦਾਰਥ ਲਹੇ।। ਓਇ ਦਾਤੇ ਦੁਖ ਕਾਟਨਹਾਰ।। ਜਾਕੈ ਸੰਗਿ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰ।। ਜਨ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਸੋ ਵਡਭਾਗੀ।। ਜਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ।। ਗੁਨ ਗੋਬਿਦ ਕੀਰਤਨੁ ਜਨੁ ਗਾਵੈ।। ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਫਲੁ ਪਾਵੈ।।੮।।***੧੬***।।*

*--ବିସମନ ବିସମ ଭଏ ବିସମାଦ ।। ଜିନି ବୂଝିଆ ତିସୁ ଆଇଆ ସ୍ୱାଦ ।। ପ୍ରଭ କୈ ରଂଗି ରାଚି ଜନ ରହେ ।। ଗୁର କୈ ବଚନି ପଦାରଥ ଲହେ ।। ଓଇ ଦାତେ ଦୁଖ କାଟନହାର ।। ଜାକୈ ସଂଗି ତରୈ ସଂସାର ।। ଜନ କା ସେୱକୁ ସୋ ୱଡଭାଗୀ ।। ଜନ କୈ ସଂଗି ଏକ ଲିୱ ଲାଗୀ ।। ଗୁନ ଗୋବିଦ କୀରତନୁ ଜନୁ ଗାୱୈ ।। ଗୁର ପ୍ରସାଦି ନାନକ ଫଲୁ ପାୱୈ ।।୮ ।।**୧୬** ।।*

ଚକିତୁ ଆହୁରି ଚକିତ ହୋଇଛି , ହୋଇଛି ଆନନ୍ଦ ଯେ ବୁଝି ପାରିଛି ।।
ପ୍ରଭୁ ପ୍ରେମେ ମଗ୍ନ ରହେ ଯେଉଁ ଜନ , ଗୁରୁପ୍ରସାଦରେ ଲଭେ ନାମରତ୍ନ ।।
ସେହି ନାମଦାନୀ ଅଟେ ଦୁଃଖହର , ଯା ସଙ୍ଗତେ ମୁକ୍ତି ଲଭଇ ସଂସାର ।।
ସେ ଦାସର ଦାସ ବଡ଼ ପୁଣ୍ୟବନ୍ତ , ଦାସ ସଙ୍ଗେ ଦିଏ ପ୍ରଭୁଠାରେ ଚିତ୍ତ ।।
ଯେ ଗୋବିନ୍ଦ ଗୁଣ କୀର୍ତ୍ତନ କରଇ , ଗୁରୁକୃପା ବଳେ ତା ଫଳ ଲଭଇ ।।୮ ।।**୧୬** ।।

(ଚକିତୁ ଆହୁରି ଚକିତ :-ବିସ୍ମୟରୁ ବିସ୍ମୟ)

ਸਲੋਕ **।।*ସଲୋକ*।। ଶ୍ଳୋକ ।।**

ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ॥

ਹੈ ਭਿ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭਿ ਸਚੁ॥੧॥

ଆଦି ସଚୁ ଜୁଗାଦି ସଚୁ ।।

ହୈ ଭି ସଚୁ ନାନକ ହୋସୀ ଭି ସଚୁ ।।୧ ।।

ଆଦ୍ୟେ ଏକ ସତ୍ୟ ପୂରି ରହିଥିଲା , ଯୁଗାଦ୍ୟରେ ଥିଲା ସତ୍ୟ ।

ଆଜି ବି ରହିଛି ସେ ସତ୍ୟ 'ନାନକ' , କାଲିବି ଥିବ ସେ ସତ୍ୟ ।।୧ ।।

ਅਸ਼ਟਪਦੀ ॥ ଅଷ୍ଟପଦୀ ।।

੧)--ਚਰਨ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪਰਸਨਹਾਰ॥ ਪੂਜਾ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸੇਵਦਾਰ॥ ਦਰਸਨੁ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪੇਖਨਹਾਰ॥ ਨਾਮੁ ਸਤਿ ਸਤਿ ਧਿਆਵਨਹਾਰ॥ ਆਪਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਭ ਧਾਰੀ॥ ਆਪੇ ਗੁਣ ਆਪੇ ਗੁਣਕਾਰੀ॥ ਸਬਦੁ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬਕਤਾ॥ ਸੁਰਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਜਸੁ ਸੁਨਤਾ॥ ਬੁਝਨਹਾਰ ਕਉ ਸਤਿ ਸਭ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ॥੧॥

--ଚରନ ସତି ସତି ପରସନହାର ।। ପୂଜା ସତି ସତି ସେୱଦାର ।। ଦରସନୁ ସତି ସତି ପେଖନହାର ।। ନାମୁ ସତି ସତି ଧିଆୱନହାର ।। ଆପି ସତି ସତି ସଭ ଧାରୀ ।। ଆପେ ଗୁଣ ଆପେ ଗୁଣକାରୀ ।। ସବଦୁ ସତି ସତି ପ୍ରଭୁ ବକତା ।। ସୁରତି ସତି ସତି ଜସୁ ସୁନତା ।। ବୁଝନହାର କଉ ସତି ସଭ ହୋଇ ।। ନାନକ ସତି ସତି ପ୍ରଭୁ ସୋଇ ।।୧ ।।

ସତ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ପଦ ସେବକ ବି ସତ୍ୟ , ସତ୍ୟ ଅଟେ ପୂଜା ପୂଜକ ବି ସତ୍ୟ ।।

ସତ୍ୟ ଦରଶନ ଦର୍ଶକ ବି ସତ୍ୟ , ସତ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ନାମ ଧ୍ୟାନକାରୀ ସତ୍ୟ ।।

ଆପେ ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ଯାହା ଅଛି ଧରି , ଆପେ ଗୁଣ ଆଉ ଆପେ ଗୁଣକାରୀ ।।

ସତ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ଶବ୍ଦ ଆଉ ସତ୍ୟ ବକ୍ତା , ସତ୍ୟ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ସତ୍ୟ ଯଶ ଶ୍ରୋତା ।।

ସେ ବୁଝେ ତା ଲାଗି ସବୁ ଅଟେ ସତ୍ୟ , ନାନକ ସେ ପ୍ରଭୁ ସଦା ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ।।୧ ।।

੨)--ਸਤਿ ਸਰੂਪੁ ਰਿਦੈ ਜਿਨਿ ਮਾਨਿਆ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਤਿਨਿ ਮੂਲੁ ਪਛਾਨਿਆ॥ ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਪ੍ਰਭ ਆਇਆ॥ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ਤਿਸੁ ਮਨਿ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ॥ ਭੈ ਤੇ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਬਸਾਨਾ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜਿਆ ਤਿਸੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨਾ॥ ਬਸਤੁ ਮਾਹਿ ਲੇ ਬਸਤੁ ਗਡਾਈ॥ ਤਾ ਕਉ ਭਿੰਨ ਨ ਕਹਨਾ ਜਾਈ॥ ਬੂਝੈ ਬੂਝਨਹਾਰੁ ਬਿਬੇਕ॥ ਨਾਰਾਇਨ ਮਿਲੇ ਨਾਨਕ ਏਕ॥੨॥

--ସତି ସରୂପୁ ରିଦୈ ଜିନି ମାନିଆ ।। କରନ କରାୱନ ତିନି ମୂଲୁ ପଛାନିଆ ।। ଜା କୈ ରିଦୈ ବିସ୍‌ୱାସୁ ପ୍ରଭ ଆଇଆ ।। ତତୁ ଗିଆନୁ ତିସୁ ମନି ପ୍ରଗଟାଇଆ ।। ଭୈ ତେ

ନିରଭଉ ହୋଇ ବସାନା । । ଜିସ ତେ ଉପଜିଆ ତିସୁ ମାହି ସମାନା । । ବସତୁ ମାହି ଲେ ବସତୁ ଗଡାଇ । । ତା କଉ ଭିଂନ ନ କହନା ଜାଇ । । ବୂଝୈ ବୂଝନହାରୁ ବିବେକ । । ନାରାଇନ ମିଲେ ନାନକ ଏକ । ।୨ । ।

ସତ୍ୟ ସ୍ୱରୂପକୁ ହୃଦୟେ ଯେ ମାନେ , କରଣ କାରଣ ମୂଳ କୁ ସେ ଜାଣେ । ।
ପ୍ରଭୁ ବିଶ୍ୱାସ ଯା' ହୃଦୟେ ଉପୁଜେ , ତତ୍ତ୍ୱ-ଜ୍ଞାନ ତା'ର ମନରେ ବିରାଜେ । ।
ନିର୍ଭୟରେ ବଞ୍ଚେ ଭୟମୁକ୍ତ ହୋଇ , ପ୍ରଭୁ ନାମେ ସଦା ଲୀନ ସେ ରହଇ । ।
ବସ୍ତୁ ସଙ୍ଗେ ବସ୍ତୁ ଯୋଡ଼ି ଦେଲେ ନେଇ , ଭିନ୍ନ ବୋଲି ତାକୁ କହିତ ନୁହଇ । ।
ଏ ବିଚାର ବୁଝେ ଥାଏ ଯା' ବିବେକ , ପ୍ରଭୁ ସଙ୍ଗେ ଯିଏ ମିଶେ ହୁଏ ଏକ । ।୨ । ।

੩)--ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਆਗਿਆਕਾਰੀ।। ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਸਦਾ ਪੂਜਾਰੀ।। ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕੈ ਮਨਿ ਪਰਤੀਤਿ।। ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ।। ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਸੇਵਕੁ ਜਾਨੈ ਸੰਗਿ।। ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਨਾਮ ਕੈ ਰੰਗਿ।। ਸੇਵਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਪਾਲਨਹਾਰਾ।। ਸੇਵਕ ਕੀ ਰਾਖੈ ਨਿਰੰਕਾਰਾ।। ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਜਿਸੁ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਧਾਰੈ।। ਨਾਨਕ ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮਾਰੈ।।੩।।

--ଠାକୁର କା   ସେୱକୁ ଆଗିଆକାରୀ । । ଠାକୁର   କା   ସେୱକୁ ସଦା ପୂଜାରୀ । । ଠାକୁର କେ ସେୱକ କୈ ମନି ପରତୀତି । । ଠାକୁର କେ ସେୱକ କୀ ନିରମଲ ରୀତି । । ଠାକୁର କଉ ସେୱକୁ ଜାନୈ ସଂଗି । । ପ୍ରଭ କା ସେୱକୁ ନାମ କୈ ରଂଗି । । ସେୱକ କଉ ପ୍ରଭ ପାଲନହାରା । । ସେୱକ କୀ ରାଖୈ ନିରଂକାରା । । ସୋ ସେୱକୁ ଜିସୁ ଦଇଆ ପ୍ରଭୁ ଧାରୈ । । ନାନକ ସୋ ସେୱକୁ ସାସି ସାସି ସମାରୈ । ।୩ । ।

ଠାକୁର ସେବକ ସଦା ଆଜ୍ଞାକାରୀ , ଠାକୁର ସେବକ ସଦୈବ ପୂଜାରୀ । ।
ପ୍ରଭୁ ସେବାକାରୀ ମନରେ ପ୍ରତୀତି , ପ୍ରଭୁ ସେବାକାରୀ ନିରିମଳ ରୀତି । ।
ସେବକ ପ୍ରଭୁକୁ ସଦା ସଂଗ ଜାଣେ , ପ୍ରଭୁ ସେବକ ତ ଲୀନ ଥାଏ ନାମେ । ।
ପ୍ରଭୁହିଁ ଦାସର ପାଳନ କରତା , ନିରାକାର ତା'ର ମାନ ରକ୍ଷାକର୍ତ୍ତା । ।
ସିଏ ଦାସ ଯା'ରେ ପ୍ରଭୁ ଦୟା କରେ , 'ନାନକ' ସେ ଦାସ ଶ୍ୱାସେ ଶ୍ୱାସେ ସ୍ମରେ । ।୩ । ।

੪)--ਅਪੁਨੇ ਜਨ ਕਾ ਪਰਦਾ ਢਾਕੈ।। ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਸਰਪਰ ਰਾਖੈ।। ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕਉ ਦੇਇ ਵਡਾਈ।। ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਨਾਮੁ ਜਪਾਈ।। ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਆਪਿ ਪਤਿ ਰਾਖੈ।। ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕੋਇ ਨ ਲਾਖੈ।। ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਕੋ ਨ ਪਹੂਚੈ।। ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ ਊਚ ਤੇ ਊਚੇ।।

ਜੋ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਲਾਇਆ।। ਨਾਨਕ ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਦਹ ਦਿਸਿ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ।।੪।।

--ଅପୁନେ ଜନ କା ପରଦା ଢାକୈ । । ଅପନେ ସେୱକ କୀ ସରପର ରାଖୈ । । ଅପନେ ଦାସ କଉ ଦେଇ ୱଡାଈ । । ଅପନେ ସେୱକ କଉ ନାମୁ ଜପାଈ । । ଅପନେ ସେୱକ କୀ ଆପି ପତି ରାଖୈ । । ତା କୀ ଗତି ମିତି କୋଇ ନ ଲାଖୈ । । ପ୍ରଭ କେ ସେୱକ କଉ କୋ ନ ପହୁଚୈ । । ପ୍ରଭ କେ ସେୱକ ଊଚ ତେ ଊଚେ । । ଜୋ ପ୍ରଭି ଅପନୀ ସେୱା ଲାଇଆ । । ନାନକ ସୋ ସେୱକ ଦହ ଦିସି ପ୍ରଗଟାଇଆ । ।୪ । ।

ଦାସର ଦୋଷକୁ ଦିଅଇ ଘୋଡ଼ାଇ , ନିଜ ସେବକର ମହତ ରଖଇ ।।
ଆପଣା ଦାସକୁ ଦିଅଇ ବଡ଼ାଇ , ଆପଣା ଦାସକୁ ନାମ ସେ ଜପାଇ ।।
ନିଜ ସେବକର ଗୌରବ ରଖଇ , ତା ବଡ଼ିମା ଜାଣି ନ ପାରଇ କେହି ।।
ପ୍ରଭୁ ଦାସ ସଙ୍ଗେ ତୁଲ ନୁହେ କେହି , ଉଚ୍ଚରୁ ସର୍ବଦା ଉଚ୍ଚରେ ସେ ଥାଇ ।।
ପ୍ରଭୁ ଯାହାକୁ ତା ସେବାରେ ଲଗାଏ , ନାନକ ସର୍ବତ୍ର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ସେ ହୁଏ ।।୪।।

੫)--ਨੀਕੀ ਕੀਰੀ ਮਹਿ ਕਲ ਰਾਖੈ।। ਭਸਮ ਕਰੈ ਲਸਕਰ ਕੋਟਿ ਲਾਖੈ।। ਜਿਸ ਕਾ ਸਾਸੁ ਨ ਕਾਢਤ ਆਪਿ।। ਤਾ ਕਉ ਰਾਖਤ ਦੇ ਕਰਿ ਹਾਥ।। ਮਾਨਸ ਜਤਨ ਕਰਤ ਬਹੁ ਭਾਤਿ।। ਤਿਸਕੇ ਕਰਤਬ ਬਿਰਥੇ ਜਾਤਿ।। ਮਾਰੈ ਨ ਰਾਖੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ।। ਸਰਬ ਜੀਆ ਕਾ ਰਾਖਾ ਸੋਇ।। ਕਾਹੇ ਸੋਚ ਕਰਹਿ ਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ।। ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਅਲਖ ਵਿਡਾਣੀ।।੫।।

--ନୀକୀ କୀରୀ ମହି କଲ ରାଖୈ । । ଭସମ କରୈ ଲସକର କୋଟି ଲାଖୈ । । ଜିସ କା ସାସୁ ନ କାଢତ ଆପି । । ତା କଉ ରାଖତ ଦେ କରି ହାଥ । । ମାନସ ଜତନ କରତ ବହୁ ଭାତି । । ତିସକେ କରତବ ବିରଥେ ଜାତି । । ମାରୈ ନ ରାଖୈ ଅୱରୁ ନ କୋଇ । । ସରବ ଜୀଆ କା ରାଖା ସୋଇ । । କାହେ ସୋଚ କରହି ରେ ପ୍ରାଣୀ । । ଜପି ନାନକ ପ୍ରଭ ଅଲଖ ୱିଡାଣୀ । ।୫ । ।

କ୍ଷୁଦ୍ର କୀଟେ ପ୍ରଭୁ ଶକ୍ତି ଦେଲେ ଭରି , ଲକ୍ଷ କୋଟି ସେନା ଦିଏ ଭସ୍ମ କରି ।।
ପ୍ରାଣ ବାୟୁ ଯା'ର ପ୍ରଭୁ ନ କାଢ଼ଇ , ଆପଣା ହାତରେ ତା ରକ୍ଷା କରଇ ।।
ମଣିଷ ବହୁତ କରଇ ଯତନ , କାର୍ଯ୍ୟ ସବୁ ତାର ହୁଏ ଅକାରଣ ।।
ମାରେ ତାରେ ନାହିଁ ତାହା ବିନା କେହି , ସକଳ ଜୀବର ତ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ସେହି ।।
କାହିଁକି ରେ ପ୍ରାଣୀ କରୁ ତୁ ଭାବନା , ଅଲେଖ ପ୍ରଭୁକୁ କର ସୁମରଣା ।।୫।।

੬)--ਬਾਰੰਬਾਰ ਬਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਜਪੀਐ।। ਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਧ੍ਰਪੀਐ।। ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ।। ਤਿਸੁ ਕਿਛੁ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ।। ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਨਾਮੋ ਰੂਪੁ ਰੰਗੁ।। ਨਾਮੋ ਸੁਖੁ ਹਰਿਨਾਮ ਕਾ ਸੰਗੁ।। ਨਾਮ ਰਸਿ ਜੋ ਜਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੇ।। ਮਨ ਤਨ ਨਾਮਹਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਨੇ।। ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸੋਵਤ ਨਾਮ।। ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੈ ਸਦ ਕਾਮ।।੬।।

--ବାରଂବାର ବାର ପ୍ରଭୁ ଜପୀଐ।। ପୀ ଅଂମ୍ରିତୁ ଇହୁ ମନୁ ତନୁ ଧ୍ରପୀଐ।। ନାମ ରତନୁ ଜିନି ଗୁରମୁଖି ପାଇଆ।। ତିସୁ କିଛୁ ଅୱରୁ ନାହୀ ଦ୍ରିସଟାଇଆ।। ନାମୁ ଧନୁ ନାମୋ ରୂପୁ ରଂଗୁ।। ନାମୋ ସୁଖୁ ହରିନାମ କା ସଂଗୁ।। ନାମ ରସି ଜୋ ଜନ ତ୍ରିପତାନେ।। ମନ ତନ ନାମହି ନାମି ସମାନେ।। ଊଠତ ବୈଠତ ସୋୱତ ନାମ।। କହୁ ନାନକ ଜନ କୈ ସଦ କାମ।।୬।।

ବାର ବାର ବାର ପ୍ରଭୁ ତୁ ସୁମର , ନାମାମୃତେ ତନୁ-ମନ ଶାନ୍ତ କର ।।
ନାମରତ୍ନ ଯେଉଁ ଭକତ ପାଇଛି , ଦୃଷ୍ଟିକି ନ ଆସେ ଆଉ ତାର କିଛି ।।
ନାମ ତାର ଧନ ନାମ ରୂପ ରଂଗ , ହରି ନାମ ସୁଖ ନାମ ହିଁ ତା ସଂଗ ।।
ନାମ ରସେ ତୃପ୍ତ ହୁଏ ଯେଉଁ ଜନ , ନାମେ ଥାଇ ଲୀନ ତାର ତନୁ-ମନ ।।
ଶୟନେ ସପନେ ଜାଗରଣେ ନାମ , 'ନାନକ' ସଂତତ ସାଧୁ ଜନ କାମ ।।୬।।

੭)--ਬੋਲਹੁ ਜਸੁ ਜਿਹਬਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ।। ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ ਜਨ ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ।। ਕਰਹਿ ਭਗਤਿ ਆਤਮ ਕੈ ਚਾਇ।। ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਸਿਉ ਰਹਹਿ ਸਮਾਇ।। ਜੋ ਹੋਆ ਹੋਵਤ ਸੋ ਜਾਨੈ।। ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਨੈ।। ਤਿਸਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਉਨ ਬਖਾਨਉ ।। ਤਿਸਕਾ ਗੁਨੁ ਕਹਿ ਏਕ ਨ ਜਾਨਉ।। ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭ ਬਸਹਿ ਹਜੂਰੇ।। ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਜਨ ਪੂਰੇ।।੭।।

--ବୋଲହୁ ଜସୁ ଜିହବା ଦିନୁ ରାତି।। ପ୍ରଭି ଅପନୈ ଜନ କୀନୀ ଦାତି।। କରହି ଭଗତି ଆତମ କୈ ଚାଇ।। ପ୍ରଭ ଅପନେ ସିଉ ରହହି ସମାଇ।। ଜୋ ହୋଆ ହୋୱତ ସୋ ଜାନୈ।। ପ୍ରଭ ଅପନେ କା ହୁକମୁ ପଛାନୈ।। ତିସକୀ ମହିମା କଉନ ବଖାନଉ ।। ତିସକା ଗୁନୁ କହି ଏକ ନ ଜାନଉ।। ଆଠ ପହର ପ୍ରଭ ବସହି ହଜୂରେ।। କହୁ ନାନକ ସେଈ ଜନ ପୂରେ।।୭।।

ପ୍ରଭୁ ଯଶ ଜିହ୍ୱା ଗାଅ ନିଶିଦିନ , ନିଜ ଦାସେ ପ୍ରଭୁ ଦେଇଛି ଏ ଦାନ ।।
ଅନ୍ତର ସହିତେ ଭକ୍ତି ଯେ କରଇ , ନିଜ ପ୍ରଭୁ ସଙ୍ଗେ ତନ୍ମୟ ରହଇ ।।
ଯାହା ହୁଏ ତାକୁ ଉଚିତ ମଣଇ , ସବୁ ପ୍ରଭୁ ଇଚ୍ଛା ବୋଲି ସେ ଜାଣଇ ।।

କି ମହିମା ତାର କରିବି ବଖାଣ , କହି ନ ପାରଇ ତାର ଏକ ଗୁଣ ।।
ଅଷ୍ଟଯାମ ପ୍ରଭୁ ପାଶେ ଯେଉଁ ଜନ , କହେ 'ନାନକ' ସେ ଜନ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ।।୭।।
(ଅଷ୍ଟଯାମ :- ଅଷ୍ଟ ପ୍ରହର)

*੮)--ਮਨ ਮੇਰੇ ਤਿਨਕੀ ਓਟ ਲੇਹਿ।। ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਪਨਾ ਤਿਨ ਜਨ ਦੇਹਿ।। ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪਛਾਤਾ।। ਸੋ ਜਨੁ ਸਰਬ ਥੋਕ ਕਾ ਦਾਤਾ।। ਤਿਸਕੀ ਸਰਨਿ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ।। ਤਿਸਕੈ ਦਰਸਿ ਸਭ ਪਾਪ ਮਿਟਾਵਹਿ।। ਅਵਰ ਸਿਆਨਪ ਸਗਲੀ ਛਾਡੁ।। ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਤੂ ਸੇਵਾ ਲਾਗੁ।। ਆਵਨੁ ਜਾਨੁ ਨ ਹੋਵੀ ਤੇਰਾ।। ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੇ ਪੂਜਹੁ ਸਦ ਪੈਰਾ।।੮।।**੧੭**।।*

*--ମନ ମେରେ ତିନକୀ ଓଟ ଲେହି ।। ମନୁ ତନୁ ଅପନା ତିନ ଜନ ଦେହି ।। ଜିନି ଜିନି ଅପନା ପ୍ରଭୁ ପଛାତା ।। ସୋ ଜନୁ ସରବ ଥୋକ କା ଦାତା ।। ତିସକୀ ସରନି ସରବ ସୁଖ ପାୱହି ।। ତିସକୈ ଦରସି ସଭ ପାପ ମିଟାୱହି ।। ଅୱର ସିଆନପ ସଗଲୀ ଛାଡୁ ।। ତିସୁ ଜନ କୀ ତୂ ସେୱା ଲାଗୁ ।। ଆୱନୁ ଜାନୁ ନ ହୋୱୀ ତେରା ।। ନାନକ ତିସୁ ଜନ କେ ପୂଜହୁ ସଦ ପୈରା ।।୮।।**୧୭**।।*

ଆରେ ମନ ମୋର ନିଅ ତା ଶରଣ , ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦିଅ ତୋର ତନୁମନ ।।
ଆପଣା ପ୍ରଭୁକୁ ଚିହ୍ନେ ଯେଉଁ ଜନ , ସକଳ ଦ୍ରବ୍ୟ ସେ କରି ପାରେ ଦାନ ।।
ତା ଶରଣେ ସବୁ ସୁଖ ତୁ ପାଇବୁ , ତା ଦର୍ଶନେ ସବୁ ପାପ ତୁ ଖଣ୍ଡିବୁ ।।
ଛାଡ଼ ଆଉ ସବୁ ସିହାଣିଆପଣ , ସେ ଜନ ସେବାରେ ଲାଗ ତୁ ବହନ ।।
ନୋହିବ ରେ ଆଉ ତୋ ଯିବା ଆସିବା , 'ନାନକ' କର ସେ ଜନ ପଦ ସେବା ।।୮।।**୧୭**।।

ਸਲੋਕ।। ସଲୋକ ।। ଶ୍ଳୋକ ।।

ਸਤਿ ਪੁਰਖੁ ਜਿਨਿ ਜਾਨਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਉ।।
ਤਿਸਕੈ ਸੰਗਿ ਸਿਖੁ ਉਧਰੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਉ।। ੧।।
ସତି ପୁରଖୁ ଜିନି ଜାନିଆ ସତିଗୁରୁ ତିସ କା ନାଉ ।।
ତିସକୈ ସଂଗି ସିଖୁ ଉଧରୈ ନାନକ ହରି ଗୁନ ଗାଉ ।। ୧ ।।

ସେ ସତ୍ପୁରୁଷ କୁ ଜାଣି ଯେ ପାରିଲା , ସଦ୍ଗୁରୁ ତାହାର ନାମ ।
ତା ସଙ୍ଗତେ ଶିଷ୍ୟ ଉଦ୍ଧରେ , 'ନାନକ' , ହରି ଗୁଣ କର ଗାନ ।।

ਅਸ਼ਟਪਦੀ ।। ଅଷ୍ଟପଦୀ ।।

੧)--ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕੀ ਕਰੈ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲ।। ਸੇਵਕ ਕਉ ਗੁਰੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲ।। ਸਿਖ ਕੀ ਗੁਰੁ ਦੁਰਮਤਿ ਮਲੁ ਹਿਰੈ।। ਗੁਰਬਚਨੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਚਰੈ।। ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟੈ।। ਗੁਰ ਕਾ

ਸਿਖੁ ਬਿਕਾਰ ਤੇ ਹਾਟੈ।। ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕਉ ਨਾਮ ਧਨੁ ਦੇਇ।। ਗੁਰ ਕਾ ਸਿਖੁ ਵਡਭਾਗੀ ਹੇ।। ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕਾ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਸਵਾਰੈ।। ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕਉ ਜੀਅ ਨਾਲਿ ਸਮਾਰੈ।।੧।।

--ସତିଗୁରୁ ସିଖ କୀ କରୈ ପ୍ରିତପାଲ । । ସେୱକ କଉ ଗୁରୁ ସଦା ଦଇଆଲ । । ସିଖ କୀ ଗୁରୁ ଦୁରମତି ମଲୁ ହିରୈ । । ଗୁରବଚନୀ ହରି ନାମୁ ଉଚରୈ । । ସତିଗୁରୁ ସିଖ କେ ବଂଧନ କାଟୈ । । ଗୁର କା ସିଖୁ ବିକାର ତେ ହାଟୈ । । ସତିଗୁରୁ ସିଖ କଉ ନାମ ଧନୁ ଦେଇ । । ଗୁର କା ସିଖୁ ୱଡଭାଗୀ ହେ । । ସତିଗୁରୁ ସିଖ କା ହଲତୁ ପଲତୁ ସୱାରୈ । । ନାନକ ସତିଗୁରୁ ସିଖ କଉ ଜୀଅ ନାଲି ସମାରୈ । ।୧ । ।

ସଦ୍ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟର କରଇ ପାଳନ , ଦାସ ଜନେ ସଦା କରେ ଦୟା ଦାନ ।।
ସଦ୍ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟର ଦୁର୍ମତି ବିନାଶେ , ନାମ ଜପେ ଶିଷ୍ୟ ଗୁରୁ ଉପଦେଶେ ।।
ସଦ୍ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟର ବନ୍ଧନ କାଟଇ , ବିକାରରୁ ଶିଷ୍ୟ ମୁକତ ହୁଅଇ ।।
ସଦ୍ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟକୁ ଦିଏ ନାମ ଧନ , ଗୁରୁର ସେ ଶିଷ୍ୟ ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟବାନ ।।
ଲୋକ ପରଲୋକ ଶିଷ୍ୟର ସୁଧାରି , ସଦ୍ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟକୁ ରଖଇ ସମ୍ଭାଳି ।।୧ ।।

୨)--ਗੁਰ ਕੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਸੇਵਕੁ ਜੋ ਰਹੈ।। ਗੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਨ ਮਹਿ ਸਹੈ।। ਆਪਸ ਕਉ ਕਰਿ ਕਛੁ ਨ ਜਨਾਵੈ।। ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸਦ ਧਿਆਵੈ।। ਮਨੁ ਬੇਚੈ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਪਾਸਿ।। ਤਿਸੁ ਸੇਵਕ ਕੇ ਕਾਰਜ ਰਾਸਿ।। ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਹੋਇ ਨਿਹਕਾਮੀ।। ਤਿਸ ਕਉ ਹੋਤ ਪਰਾਪਤਿ ਸੁਆਮੀ।। ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਕਰੇਇ।। ਨਾਨਕ ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਲੇਇ।।੨।।

--ଗୁର କୈ ଗ୍ରିହି ସେୱକୁ ଜୋ ରହୈ । । ଗୁର କୀ ଆଗିଆ ମନ ମହି ସହୈ । । ଆପସ କଉ କରି କଛୁ ନ ଜନାୱୈ । । ହରି ହରି ନାମୁ ରିଦୈ ସଦ ଧିଆୱୈ । । ମନୁ ବେଚୈ ସତିଗୁର କୈ ପାସି । । ତିସୁ ସେୱକ କେ କାରଜ ରାସି । । ସେୱା କରତ ହୋଇ ନିହକାମୀ । । ତିସ କଉ ହୋତ ପରାପତି ସୁଆମୀ । । ଅପନୀ କ୍ରିପା ଜିସୁ ଆପି କରେଇ । । ନାନକ ସୋ ସେୱକୁ ଗୁର କୀ ମତି ଲେଇ । ।੨ । ।

ଗୁରୁ ଗୃହେ ଯେଉଁ ସେବକ ରହଇ , ଗୁରୁ ଆଜ୍ଞା ମନ ମଧ୍ୟରେ ମାନଇ ।।
ଆପଣାକୁ ବଡ଼ କରି ନ ଜଣାଏ , ହରି ହରି ନାମ ହୃଦେ ସଦା ଧ୍ୟାଏ ।।
ସଦ୍ଗୁରୁ ନିକଟେ ବିକି ଦିଏ ମନ , ସେଇ ସେବକର କାର୍ଯ୍ୟ ହୁଏ ପୂର୍ଣ୍ଣ ।।
ସେବା କରୁଥାଇ ଯେ ନିଷ୍କାମ ହୋଇ , ପ୍ରଭୁ ଆପେ ତାକୁ ପ୍ରାପତ ହୁଅଇ ।।
ପ୍ରଭୁ ନିଜ କୃପା ଯାହାକୁ କରଇ , 'ନାନକ' ସଦ୍ଗୁରୁ ଶିକ୍ଷା ସେ ନିଅଇ ।।୨ ।।

੩)--ਬੀਸ ਬਿਸਵੇ ਗੁਰ ਕਾ ਮਨੁ ਮਾਨੈ।। ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਗਤਿ ਜਾਨੈ।। ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਨਾਉ।। ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਗੁਰ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਉ।। ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਜੀਅ ਕਾ ਦਾਤਾ।। ਆਠ ਪਹਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ।। ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਿ ਜਨੁ ਜਨ ਮਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ।। ਏਕਹਿ ਆਪਿ ਨਹੀ ਕਛੁ ਭਰਮੁ।। ਸਹਸ ਸਿਆਨਪ ਲਇਆ ਨ ਜਾਈਐ।। ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਗੁਰੁ ਬਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ।।੩।।

--ବୀସ ବିସୱେ ଗୁର କା ମନୁ ମାନୈ।। ସୋ ସେୱକୁ ପରମେସୁର କୀ ଗତି ଜାନୈ।। ସୋ ସତିଗୁରୁ ଜିସୁ ରିଦୈ ହରି ନାଉ।। ଅନିକ ବାର ଗୁର କଉ ବଲି ଜାଉ।। ସରବ ନିଧାନ ଜୀଅ କା ଦାତା।। ଆଠ ପହର ପାରବ୍ରହମ ରଂଗି ରାତା।। ବ୍ରହମ ମହି ଜନୁ ଜନ ମହି ପାରବ୍ରହମୁ।। ଏକହି ଆପି ନହୀ କଛୁ ଭରମୁ।। ସହସ ସିଆନପ ଲଇଆ ନ ଜାଈଐ।। ନାନକ ଐସା ଗୁରୁ ବଡଭାଗୀ ପାଈଐ।।୩।।

ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସେ ଗୁରୁ ମନ ମାନେ , ସେପରି ସେବକ ପ୍ରଭୁ ଗତି ଜାଣେ ।।
ସଦ୍ଗୁରୁ ସେହୁ ଯା ହୃଦେ ହରିନାମ , ସେ ଗୁରୁ ଚରଣେ କୃତଜ୍ଞ ଏ ପ୍ରାଣ ।।
ସର୍ବ ନିଧି ଜୀବେ ଗୁରୁ କରେ ଦାନ , ଅଷ୍ଟଯାମ ପ୍ରଭୁ ରଙ୍ଗେ ଥାଏ ଲୀନ ।।
ବ୍ରହ୍ମ ମଧ୍ୟେ ଦାସ ଦାସ ମଧ୍ୟେ ବ୍ରହ୍ମ , ଏକଇ ସ୍ୱରୂପ ନାହିଁ ଏଥେ ଭ୍ରମ ।।
ସହସ୍ର ଚାତୁରୀ ବଳେ ମିଳେ ନାହିଁ , ଏପରି ସଦ୍ଗୁରୁ ବଡ଼ଭାଗ୍ୟେ ପାଇ ।।୩।।

੪)--ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਪੁਨੀਤ।। ਪਰਸਤ ਚਰਨ ਗਤਿ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ।। ਭੇਟਤ ਸੰਗਿ ਰਾਮ ਗੁਨ ਰਵੇ।। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਦਰਗਹ ਗਵੇ।। ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਬਚਨ ਕਰਨ ਆਘਾਨੇ।। ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ ਆਤਮ ਪਤੀਆਨੇ।। ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਅਖ੍ਯ੍ਯਓ ਜਾ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ।। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪੇਖੈ ਹੋਇ ਸੰਤ।। ਗੁਣ ਬਿਅੰਤ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਇ।। ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ ਮਿਲਾਇ।।੪।।

--ସଫଲ ଦରସନୁ ପେଖତ ପୁନୀତ।। ପରସତ ଚରନ ଗତି ନିରମଲ ରୀତି।। ଭେଟତ ସଂଗି ରାମ ଗୁନ ରୱେ।। ପାରବ୍ରହମ କୀ ଦରଗହ ଗୱେ।। ସୁନି କରି ବଚନ କରନ ଆଘାନେ।। ମନି ସଂତୋଖୁ ଆତମ ପତୀଆନେ।। ପୂରା ଗୁରୁ ଅଖ୍ୟଓ ଜା କା ମଂତ୍ରୁ।। ଅଂମ୍ରିତ ଦ୍ରିସଟି ପେଖୈ ହୋଇ ସଂତ।। ଗୁଣ ବିଅଂତ କୀମତି ନହୀ ପାଇ।। ନାନକ ଜିସୁ ଭାୱୈ ତିସୁ ଲଏ ମିଲାଇ।।୪।।

ସଫଳ ଦର୍ଶନ ପବିତ୍ର ଦର୍ଶନ , ପଦ ସ୍ପର୍ଶେ ହୁଏ ଶୁଦ୍ଧ ଆଚରଣ ।।
ସଦ୍ଗୁରୁ ସଙ୍ଗତେ ଗାଏ ରାମ ଗୁଣ , ପ୍ରଭୁ ସ୍ଥାନେ ତାର ଗତି ହୁଏ ଜାଣ ।।
ଶୁଣି ଗୁରୁ ବାଣୀ ତୃପ୍ତ ହୁଏ କର୍ଣ୍ଣ , ମନ ହୁଏ ତୋଷ ଆତ୍ମା ସୁପ୍ରସନ୍ନ ।।

ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ସେହି ଅକ୍ଷୟ ଯା ମନ୍ତ୍ର , କୃପା ଦୃଷ୍ଟି ଦେଲେ ଦାସ ହୁଏ ସଚ୍ଛ ।।
ତା ଗୁଣ ଅନନ୍ତ ଅମୂଲ୍ୟ ଅଟଇ , ସଙ୍ଗତେ ମିଶାଏ ଯାହାକୁ ଚାହିଁଇ ।।୪।।

੫)--ਜਿਹਬਾ ਏਕ ਉਸਤਤਿ ਅਨੇਕ।। ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਪੂਰਨ ਬਿਬੇਕ।। ਕਾਹੂ ਬੋਲ ਨ ਪਹੁਚਤ ਪ੍ਰਾਨੀ।। ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਪ੍ਰਭ ਨਿਰਬਾਨੀ।। ਨਿਰਾਹਾਰ ਨਿਰਵੈਰ ਸੁਖਦਾਈ।। ਤਾਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ।। ਅਨਿਕ ਭਗਤ ਬੰਦਨ ਨਿਤ ਕਰਹਿ।। ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਿਰਦੈ ਸਿਮਰਹਿ।। ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪਨੇ।। ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੁ ਜਪਨੇ।।੫।।

--ଜିହ୍ବା ଏକ ଉସତତି ଅନେକ ।। ସତି ପୁରଖ ପୂରନ ବିବେକ ।। କାହୂ ବୋଲ ନ ପହୁଚତ ପ୍ରାନୀ ।। ଅଗମ ଅଗୋଚର ପ୍ରଭ ନିରବାନୀ ।। ନିରାହାର ନିରୱୈର ସୁଖଦାଇ ।। ତାକୀ କୀମତି କିନୈ ନ ପାଇ ।। ଅନିକ ଭଗତ ବଂଦନ ନିତ କରହି ।। ଚରନ କମଲ ହିରଦୈ ସିମରହି ।। ସଦ ବଲିହାରୀ ସତିଗୁର ଅପନେ ।। ନାନକ ଜିସୁ ପ୍ରସାଦି ଐସା ପ୍ରଭୁ ଜପନେ ।।୫ ।।

ପ୍ରଭୁ ସ୍ତୁତି ବହୁ ଜିହ୍ୱା ଏକ ଜାଣ , ସତ୍ପୁରୁଷ ସେହି ରୂପ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ।।
ପହଞ୍ଚି ନ ହୁଏ କରି ମନ୍ତ୍ରୋଚାର , ଅଗମ୍ୟ ଅବ୍ୟକ୍ତ ପ୍ରଭୁ ଅଗୋଚର ।।
ନିରାହାର ନିବଇରୀ ସୁଖଦାୟୀ , ତାହାର କଳନା କରି ନ ହୁଅଇ ।।
ବହୁ ଭକ୍ତ ନିତି ବନ୍ଦନା କରନ୍ତି , ଚରଣ-କମଳ ହୃଦେ ସୁମରନ୍ତି ।।
ସଦା ମୁଁ କୃତଜ୍ଞ ସଦ୍ଗୁରୁ ଗୋସାଇଁ , ଯା ପ୍ରସାଦେ ନାମ ଜପୁଅଛି ମୁହିଁ ।।୫।।

੬)--ਇਹੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵੈ ਜਨੁ ਕੋਇ।। ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੈ ਅਮਰੁ ਸੋ ਹੋਇ।। ਉਸੁ ਪੁਰਖ ਕਾ ਨਾਹੀ ਕਦੇ ਬਿਨਾਸ।। ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਪ੍ਰਗਟੇ ਗੁਨਤਾਸ।। ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਲੇਇ।। ਸਚੁ ਉਪਦੇਸੁ ਸੇਵਕ ਕਉ ਦੇਇ।। ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਲੇਪੁ।। ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਖੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਏਕੁ।। ਅੰਧਕਾਰ ਦੀਪਕ ਪਰਗਾਸੇ।। ਨਾਨਕ ਭਰਮ ਮੋਹ ਦੁਖ ਤਹ ਤੇ ਨਾਸੇ।।੬।।

--ଇହୁ ହରି ରସୁ ପାୱୈ ଜନୁ କୋଇ ।। ଅଂମ୍ରିତୁ ପୀୱୈ ଅମରୁ ସୋ ହୋଇ ।। ଉସୁ ପୁରଖ କା ନାହୀ କଦେ ବିନାସ ।। ଜା କୈ ମନି ପ୍ରଗଟେ ଗୁନତାସ ।। ଆଠ ପହର ହରି କା ନାମୁ ଲେଇ ।। ସଚୁ ଉପଦେସୁ ସେୱକ କଉ ଦେଇ ।। ମୋହ ମାଇଆ କୈ ସଂଗି ନ ଲେପୁ ।। ମନ ମହି ରାଖୈ ହରି ହରି ଏକୁ ।। ଅଂଧକାର ଦୀପକ ପରଗାସେ ।। ନାନକ ଭରମ ମୋହ ଦୁଖ ତହ ତେ ନାସେ ।।୬ ।।

କଦବା କିଏ ଏ ରସ ହୁଏ ପ୍ରାପ୍ତ , ଅମର ହୁଏ ଯେ ପିଏ ଏ ଅମୃତ ।।
କଦାପି ତାହାର ନ ହୁଏ ବିନାଶ , ପ୍ରଭୁ-ଗୁଣ ହୁଏ ଯା ହୃଦେ ପ୍ରକାଶ ।।
ଅଷ୍ଟ-ପ୍ରହର ସେ ହରି ନାମ ଗାଏ , ସଚ୍ଚା ଉପଦେଶ ସେବକକୁ ଦିଏ ।।
ମାୟା ମୋହ ସଙ୍ଗେ ନ ରହଇ ଲିପ୍ତ , ଏକ ହରି ନାମେ ଦେଇଥାଇ ଚିତ୍ତ ।।
ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟେ ଦୀପକ ପ୍ରକାଶେ , ଭ୍ରମ-ମୋହ-ଦୁ:ଖ 'ନାନକ' ତା ନାଶେ ।।୬।।

੭)--ਤਪਤਿ ਮਾਹਿ ਠਾਢਿ ਵਰਤਾਈ।। ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਦੁਖ ਨਾਠੇ ਭਾਈ।। ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਮਿਟੇ ਅੰਦੇਸੇ।। ਸਾਧੂ ਕੇ ਪੂਰਨ ਉਪਦੇਸੇ।। ਭਉ ਚੂਕਾ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਬਸੇ।। ਸਗਲ ਬਿਆਧਿ ਮਨ ਤੇ ਖੈ ਨਸੇ।। ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ ਤਿਨਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ।। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ।। ਥਿਤਿ ਪਾਈ ਚੂਕੇ ਭ੍ਰਮ ਗਵਨ।। ਸੁਨਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸ੍ਰਵਨ।।੭।।

--ତପତି ମାହି ଠାଢି ୱରତାଈ ।। ଅନଦୁ ଭଇଆ ଦୁଖ ନାଠେ ଭାଈ ।। ଜନମ ମରନ କେ ମିଟେ ଅଂଦେସେ ।। ସାଧୂ କେ ପୂରନ ଉପଦେସେ ।। ଭଉ ଚୂକା ନିରଭଉ ହୋଇ ବସେ ।। ସଗଲ ବିଆଧି ମନ ତେ ଖୈ ନସେ ।। ଜିସ କା ସା ତିନି କିରପା ଧାରୀ ।। ସାଧ ସଂଗି ଜପି ନାମୁ ମୁରାରୀ ।। ଥିତି ପାଈ ଚୂକେ ଭ୍ରମ ଗୱନ ।। ସୁନି ନାନକ ହରି ହରି ଜସୁ ସ୍ରୱନ ।।୭।।

ଶୀତଳତା ତପ୍ତପ୍ରାଣେ ପ୍ରବେଶିଲା , ସୁଖ ହେଲା ଭାଇ ଦୁ:ଖ ଘୁଞ୍ଚି ଗଲା ।।
ଜନ୍ମ-ମରଣର ଭୟ ହେଲା ନାଶ , ଶୁଣିଣ ସାଧୁର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପଦେଶ ।।
ନିର୍ଭୟେ ବସିଛି ଭୟ ଦୂର ହେଲା , ମନୁ ସବୁ ବ୍ୟାଧି ଦୂର ହୋଇ ଗଲା ।।
କୃପା କଲା ସିଏ ଥିଲି ମୁହିଁ ଯା'ର , ସାଧୁ ସଙ୍ଗେ ନାମ ଜପିଣ ପ୍ରଭୁର ।।
ପାଇଲି ମୁଁ ଶାନ୍ତି, ଦୂର ହେଲା ଭ୍ରମ , 'ନାନକ' ଶ୍ରବଣେ ଶୁଣି ହରି ନାମ ।।୭।।

*੮)--ਨਿਰਗੁਨੁ ਆਪਿ ਸਰਗੁਨੁ ਭੀ ਓਹੀ।। ਕਲਾਧਾਰਿ ਜਿਨਿ ਸਗਲੀ ਮੋਹੀ।। ਅਪਨੇ ਚਰਿਤ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਬਨਾਏ।। ਅਪੁਨੀ ਕੀਮਤਿ ਆਪੇ ਪਾਏ।। ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ।। ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਏਕੋ ਸੋਇ।। ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਰਵਿਆ ਰੂਪ ਰੰਗ।। ਭਏ ਪ੍ਰਗਾਸ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗ।। ਰਚਿ ਰਚਨਾ ਅਪਨੀ ਕਲ ਧਾਰੀ।। ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰਿ।।੮।।**੧੮**।।*

--ନିରଗୁନୁ ଆପି ସରଗୁନୁ ଭୀ ଓହୀ ।। କଲାଧାରି ଜିନି ସଗଲୀ ମୋହୀ ।। ଅପନେ ଚରିତ ପ୍ରଭି ଆପି ବନାଏ ।। ଅପୁନୀ କୀମତି ଆପେ ପାଏ ।। ହରି ବିନୁ ଦୂଜା ନାହୀ

କୋଇ ।। ସରବ ନିରଂତରି ଏକୋ ସୋଇ ।। ଓତି ପୋତି ରୱିଆ ରୂପ ରଂଗ ।। ଭଏ ପ୍ରଗାସ ସାଧ କୈ ସଂଗ ।। ରଚି ରଚନା ଅପନୀ କଲ ଧାରୀ ।। ଅନିକ ବାର ନାନକ ବଲିହାରି ।।୮।।୧୮।।

ନିରିଗୁଣ ସିଏ ସଗୁଣ ବି ସିଏ , ମୋହିଛି ଜଗତ ଶକ୍ତି ଧରି ଯିଏ ।।
ନିଜ ଲୀଳା ପ୍ରଭୁ ନିଜେ ରଚିଅଛି , ଆପଣାର ମୂଲ ଆପେ ସେ ପାଇଛି ।।
ହରି ବିନା ଆଉ ଅନ୍ୟ କେହି ନାହିଁ , ସବୁଥିରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏକ ପ୍ରଭୁ ସେହି ।।
ରୂପରଙ୍ଗେ ଓତପ୍ରୋତ ଭାବେ ଥାଇ , ସାଧୁ ସଙ୍ଗତରେ ପ୍ରକଟ ହୁଅଇ ।।
ସୃଷ୍ଟି ରଚି ନିଜ ଶକ୍ତି ଅଛି ଧରି , 'ନାନକ' ଅନେକ କୃତଜ୍ଞ ତାହାରି ।।୮।।୧୮।।

ਸਲੋਕ ।। *ସଲୋକ* ।। ଶ୍ଳୋକ ।।

ਸਾਥਿ ਨ ਚਾਲੈ ਬਿਨੁ ਭਜਨ ਬਿਖਿਆ ਸਗਲੀ ਛਾਰੁ ।।
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਮਾਵਨਾ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਧਨੁ ਸਾਰੁ ।।੧।।
ସାଥି ନ ଚାଲୈ ବିନୁ ଭଜନ ବିଖିଆ ସଗଲୀ ଛାରୁ ।।
ହରି ହରି ନାମୁ କମାୱନା ନାନକ ଇହୁ ଧନୁ ସାରୁ ।।୧ ।।

ଭଜନ ବିନା ନ ଚଳେ ସଙ୍ଗେ କିଛି , ବିଷୟ ସକଳ ଛାର ।
ହରି ହରି ନାମ କର ତୁ ଅର୍ଜନ , 'ନାନକ' ଏ ଧନ ସାର ।।୧।।

ਅਸ਼ਟਪਦੀ ।। ଅଷ୍ଟପଦୀ ।।

੧)--ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ।। ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ ਨਾਮ ਆਧਾਰੁ।। ਅਵਰਿ ਉਪਾਵ ਸਭਿ ਮੀਤ ਬਿਸਾਰਹੁ।। ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਦ ਮਹਿ ਉਰਿਧਾਰਹੁ।। ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਮਰਥੁ।। ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ ਗਹਹੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਵਥੁ।। ਇਹੁ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ ਹੋਵਹੁ ਭਗਵੰਤ।। ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਮੰਤ।। ਏਕ ਆਸ ਰਾਖਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ।। ਸਰਬ ਰੋਗ ਨਾਨਕ ਮਿਟਿ ਜਾਹਿ।।੧।।

--ସଂତ ଜନା ମିଲି କରହୁ ବୀଚାରୁ ।। ଏକୁ ସିମରି ନାମ ଆଧାରୁ ।। ଅୱରି ଉପାୱ ସଭି ମୀତ ବିସାରହୁ ।। ଚରନ କମଲ ରିଦ ମହି ଉରିଧାରହୁ ।। କରନ କାରନ ସୋ ପ୍ରଭୁ ସମରଥୁ ।। ଦ୍ରିଡୁ କରି ଗହହୁ ନାମୁ ହରି ୱଥୁ ।। ଇହୁ ଧନୁ ସଂଚହୁ ହୋୱହୁ ଭଗୱଂତ ।। ସଂତ ଜନା କା ନିରମଲ ମଂତ ।। ଏକ ଆସ ରାଖହୁ ମନ ମାହି ।। ସରବ ରୋଗ ନାନକ ମିଟି ଜାହି ।।୧ ।।

ସନ୍ଥ ଜନ ମିଳି କର ହେ ବିଚାର , ଏକ ପ୍ରଭୁ ସ୍ମରି ନାମ ଆଶ୍ରା କର ।।
ଛାଡ଼ ବନ୍ଧୁ ଛାଡ଼ ଅନ୍ୟ କଉଶଳ , ହୃଦେ ଧର ପ୍ରଭୁ ଚରଣ-କମଳ ।।

କରଣ କାରଣେ ସେ ପ୍ରଭୁ ସମର୍ଥ , ଦୃଢ଼ କରି ଧର ତା ନାମ ପଦାର୍ଥ ।।
ହୁଅ ଭାଗ୍ୟବନ୍ତ ସଞ୍ଚି ଏହି ଧନ , ସଚ୍ଛଜନଙ୍କର ଏ ନିର୍ମଳ ଜ୍ଞାନ ।।
ଏକ ପ୍ରଭୁ ଆଶା ହୃଦୟରେ ଧର , 'ନାନକ' ସକଳ ରୋଗ ହେବ ଦୂର ।।୧ ।।

੨)--ਜਿਸੁ ਧਨ ਕਉ ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਉਠਿ ਧਾਵਹਿ।। ਸੋ ਧਨੁ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਤੇ ਪਾਵਹਿ।। ਜਿਸੁ ਸੁਖ ਕਉ ਨਿਤ ਬਾਛਹਿ ਮੀਤ।। ਸੋ ਸੁਖੁ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਪਰੀਤਿ।। ਜਿਸੁ ਸੋਭਾ ਕਉ ਕਰਹਿ ਭਲੀ ਕਰਨੀ।। ਸਾ ਸੋਭਾ ਭਜੁ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਨੀ।। ਅਨਿਕ ਉਪਾਵੀ ਰੋਗੁ ਨ ਜਾਇ।। ਰੋਗੁ ਮਿਟੈ ਹਰਿ ਅਵਖਧੁ ਲਾਇ।। ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਮਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ।। ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਦਰਗਹਿ ਪਰਵਾਨੁ।।੨।।

--ଜିସୁ ଧନ କଉ ଚାରି କୁଂଟ ଉଠି ଧାୱହି ।। ସୋ ଧନୁ ହରି ସେୱା ତେ ପାୱହି ।। ଜିସୁ ସୁଖ କଉ ନିତ ବାଛହି ମୀତ ।। ସୋ ସୁଖୁ ସାଧୂ ସଂଗି ପରୀତି ।। ଜିସୁ ସୋଭା କଉ କରହି ଭଲୀ କରନୀ ।। ସା ସୋଭା ଭଜୁ ହରି କୀ ସରନୀ ।। ଅନିକ ଉପାୱୀ ରୋଗୁ ନ ଜାଇ ।। ରୋଗୁ ମିଟୈ ହରି ଅୱଖଧୁ ଲାଇ ।। ସରବ ନିଧାନ ମହି ହରି ନାମୁ ନିଧାନୁ ।। ଜପି ନାନକ ଦରଗହି ପରୱାନୁ ।।୨ ।।

ଯେଉଁ ଧନ ଲାଗି ଧାଉଁ ଦିଗ ଚାରି , ସେ ଧନ ପାଇବୁ ସେବା କରି ହରି ।।
ଯେଉଁ ସୁଖ ପାଇଁ ଇଛା କରୁ ନିତି , ପାଇବୁ କଲେ ତୁ ସାଧୁ ସଙ୍ଗେ ପ୍ରୀତି ।।
ଯେଉଁ ଶୋଭା ଲାଗି କରୁ ଭଲ କର୍ମ , ପାଇବୁ ନେଲେ ତୁ ଶ୍ରୀହରି ଶରଣ ।।
ନ ଯାଏ ଯେ' ରୋଗ ଅନେକ ଉପାୟେ , ହରି ଅଉଷଧେ ସେଇ ରୋଗ ଯାଏ ।।
ନାମ ହିଁ ପ୍ରଧାନ ସକଳ ନିଧାନେ , 'ନାନକ' ସ୍ୱିକୃତ ହେବ ପ୍ରଭୁ-ଧାମେ ।।୨ ।।

੩)--ਮਨੁ ਪਰਬੋਧਹੁ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ।। ਦਹ ਦਿਸਿ ਧਾਵਤ ਆਵੈ ਠਾਇ।। ਤਾਕਉ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ।। ਜਾਕੈ ਰਿਦੈ ਬਸੈ ਹਰਿ ਸੋਇ।। ਕਲਿ ਤਾਤੀ ਠਾਂਢਾ ਹਰਿ ਨਾਉ।। ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਉ।। ਭਉ ਬਿਨਸੈ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਆਸ।। ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਆਤਮ ਪਰਗਾਸ।। ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਜਾਇ ਬਸੈ ਅਬਿਨਾਸੀ।। ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਾਟੀ ਜਮ ਫਾਸੀ।।੩।।

--ମନୁ ପରବୋଧହୁ ହରି କୈ ନାଇ ।। ଦହ ଦିସି ଧାୱତ ଆୱୈ ଠାଇ ।। ତାକଉ ବିଘନୁ ନ ଲାଗୈ କୋଇ ।। ଜାକୈ ରିଦୈ ବସୈ ହରି ସୋଇ ।। କଲି ତାତୀ ଠାଂଢା ହରି ନାଉ ।। ସିମରି ସିମରି ସଦା ସୁଖ ପାଉ ।। ଭଉ ବିନସୈ ପୂରନ ହୋଇ ଆସ ।। ଭଗତି ଭାଇ ଆତମ ପରଗାସ ।। ତିତୁ ଘରି ଜାଇ ବସୈ ଅବିନାସୀ ।। କହୁ ନାନକ କାଟୀ ଜମ

ଫାସୀ । ।୩ । ।

ମନକୁ ଚେତାଅ ହରି ନାମେ ଭାଇ , ଦଶ ଦିଗେ ଧାଏଁ ସ୍ଥିର ହେବ ସେହି ।।
ବାଧା ବିଘ୍ନ ତାକୁ କିଛି ନ ଲାଗଇ , ଯାହାର ହୃଦୟେ ଶ୍ରୀହରି ବସଇ ।।
ତାତି କଳିଯୁଗ, ଶୀତ ନାମ ହରି , ସଦା ସୁଖ ପାଅ ସୁମରି ସୁମରି ।।
ଭୟ ନାଶ ଯାଏ ଆଶା ହୁଏ ପୂର୍ଣ୍ଣ , ଭକ୍ତି ବଳେ ହୁଏ ଆପେ ଆତ୍ମ-ଜ୍ଞାନ ।।
ତା ହୃଦୟେ ବସେ ପ୍ରଭୁ ଅବିନାଶ , 'ନାନକ' ନ ଲାଗେ ତାକୁ ଯମଫାଶ ।।୩ ।।

੪)--ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੁ ਕਹੈ ਜਨੁ ਸਾਚਾ।। ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਸੋ ਕਾਚੋ ਕਾਚਾ।। ਆਵਾਗਵਨੁ ਮਿਟੈ ਪ੍ਰਭ ਸੇਵ।। ਆਪੁ ਤਿਆਗਿ ਸਰਨਿ ਗੁਰਦੇਵ।। ਇਉ ਰਤਨ ਜਨਮ ਕਾ ਹੋਇ ਉਧਾਰੁ।। ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ਆਧਾਰੁ।। ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ ਨ ਛੂਟਨਹਾਰੇ।। ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੇ।। ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਮਨੁ ਲਾਇ।। ਮਨਿ ਬੰਛਤ ਨਾਨਕ ਫਲ ਪਾਇ।।੪।।

--ତତୁ ବୀଚାରୁ କହୈ ଜନୁ ସାଚା । । ଜନମି ମରୈ ସୋ କାଚୋ କାଚା । । ଆୱାଗୱନୁ ମିଟୈ ପ୍ରଭ ସେୱ । । ଆପୁ ତିଆଗି ସରନି ଗୁରଦେୱ । । ଇଉ ରତନ ଜନମ କା ହୋଇ ଉଧାରୁ । । ହରି ହରି ସିମରି ପ୍ରାନ ଆଧାରୁ । । ଅନିକ ଉପାୱ ନ ଛୁଟନହାରେ । । ସିଂମ୍ରିତି ସାସତ ବେଦ ବୀଚାରେ । । ହରି କୀ ଭଗତି କରହୁ ମନୁ ଲାଇ । । ମନି ବଂଛତ ନାନକ ଫଲ ପାଇ । ।୪ । ।

ସତ୍ପୁରୁଷ କହେ ତତ୍ତ୍ୱ ବିଚାରିଣ , ଜନ୍ମି ଯେ ମରଇ ସିଏ ତ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ।।
ସେବ ପ୍ରଭୁ ତୁଟୁ ଜନମ-ମରଣ , ଅହଂ ତ୍ୟାଗି ନିଅ ତୁ ଗୁରୁଶରଣ ।।
ଉଦ୍ଧାର ହେଉ ଏ ଅମୂଲ୍ୟ ଜନ୍ମର , ସ୍ମର ହରି ହରି ପ୍ରାଣର ଆଧାର ।।
ଅନେକ ଉପାୟେ ନୋହିବ ଉଦ୍ଧାର , ସ୍ମୃତି ଶାସ୍ତ୍ର ବେଦ କଲେ ହେଁ ବିଚାର ।।
ଶ୍ରିହରି ଭକତି କର ମନ ଦେଇ , 'ନାନକ' ବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ଯିବୁ ପାଇ ।।୪ ।।

੫)--ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲਸਿ ਤੇਰੈ ਧਨਾ।। ਤੂੰ ਕਿਆ ਲਪਟਾਵਹਿ ਮੂਰਖ ਮਨਾ।। ਸੁਤ ਮੀਤ ਕੁਟੰਬ ਅਰੁ ਬਨਿਤਾ।। ਇਨ ਤੇ ਕਹਹੁ ਤੁਮ ਕਵਨ ਸਨਾਥਾ।। ਰਾਜ ਰੰਗ ਮਾਇਆ ਬਿਸਥਾਰ।। ਇਨ ਤੇ ਕਹਹੁ ਕਵਨ ਛੁਟਕਾਰ।। ਅਸੁ ਹਸਤੀ ਰਥ ਅਸਵਾਰੀ।। ਝੂਠਾ ਡੰਫੁ ਝੂਠੁ ਪਾਸਾਰੀ।। ਜਿਨਿ ਦੀਏ ਤਿਸੁ ਬੁਝੈ ਨ ਬਿਗਾਨਾ।। ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ ਨਾਨਕ ਪਛੁਤਾਨਾ।।੫।।

--ସଂଗି ନ ଚାଲସି ତେରୈ ଧନା । । ତୂଂ କିଆ ଲପଟାୱହି ମୂରଖ ମନା । । ସୁତ ମୀତ

କୁଟଂବ ଅରୁ ବନିତା । । ଇନ ତେ କହହୁ ତୁମ କଓନ ସନାଥା । । ରାଜ ରଂଗ ମାଇଆ ବିସଥାର । । ଇନ ତେ କହହୁ କଓନ ଛୁଟକାର । । ଅସୁ ହସତୀ ରଥ ଅସୱାରୀ । । ଝୂଠା ଡଂଫୁ ଝୂଠୁ ପାସାରୀ । । ଜିନି ଦୀଏ ତିସୁ ବୁଝୈ ନ ବିଗାନା । । ନାମୁ ବିସାରି ନାନକ ପଛୁତାନା । ।୫ । ।

ସଙ୍ଗତେ ତୋହର ନ ଯିବ ରେ ଧନ , କୁଂଢେଇ ଧରିଛୁ କିଆଁ ମୂର୍ଖ ମନ ।।
ପୁତ୍ର ମିତ୍ର ଆଉ ବନିତା କୁଟୁମ୍ବ , କହ କିଏ ତୋର ସହାୟ ହୋଇବ ।।
ଯେତେ ରାଜ ରଙ୍ଗ ମାୟାର ବିସ୍ତାର , କହ ଏଥିରୁ କେ କରିବ ଉଦ୍ଧାର ।।
ଅଶ୍ୱ ହସ୍ତୀ ଅବା ରଥ ଆରୋହଣ , ବୃଥା ଆଡ଼ମ୍ବର ମିଥ୍ୟା ସବୁ ଜାଣ ।।
ସବୁ ଦେଲା ଯିଏ ନ ଜାଣୁ ତାହାକୁ , ପସ୍ତାଇବୁ ପଛେ ପାଶୋରି ନାମକୁ ।।୫ ।।

੬)--ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਤੂੰ ਲੇਹਿ ਇਆਨੇ।। ਭਗਤਿ ਬਿਨਾ ਬਹੁ ਡੂਬੇ ਸਿਆਨੇ।। ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਮਨ ਮੀਤ।। ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ਤੁਮ੍ਹਾਰੋ ਚੀਤ।। ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਾਖਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ।। ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਜਾਹਿ।। ਆਪਿ ਜਪਹੁ ਅਵਰਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵਹੁ।। ਸੁਨਤ ਕਹਤ ਰਹਤ ਗਤਿ ਪਾਵਹੁ।। ਸਾਰ ਭੂਤ ਸਤਿ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਉ।। ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਨਾਨਕ ਗੁਨ ਗਾਉ।।੬।।

--ଗୁର କୀ ମତି ତୂଂ ଲେହି ଇଆନେ । । ଭଗତି ବିନା ବହୁ ଡୂବେ ସିଆନେ । । ହରି କୀ ଭଗତି କରହୁ ମନ ମୀତ । । ନିରମଲ ହୋଇ ତୁମ୍ହାରୋ ଚୀତ । । ଚରନ କମଲ ରାଖହୁ ମନ ମାହି । । ଜନମ ଜନମ କେ କିଲବିଖ ଜାହି । । ଆପି ଜପହୁ ଅୱରା ନାମୁ ଜପାୱହୁ । । ସୁନତ କହତ ରହତ ଗତି ପାୱହୁ । । ସାର ଭୂତ ସତି ହରି କୋ ନାଉ । । ସହଜି ସୁଭାଇ ନାନକ ଗୁନ ଗାଉ । ।୬ । ।

ଗୁରୁ-ଶିକ୍ଷା, ମୂର୍ଖ ନିଅ ତୁ ଝଟତି , ସିହାଣିଆ ନାଶ ଯାଏ, ବିନା ଭକ୍ତି ।।
ମନେ କର ହରି ଭକ୍ତି ଆହେ ମିତ , ନିର୍ମଳ ପବିତ୍ର ହେବ ତୁମ ଚିତ୍ତ ।।
ଚରଣ-କମଳ ମନେ ରଖ ଭାଇ , ବହୁ ଜନ୍ମ ପାପ ଯିବ ନାଶ ହୋଇ ।।
ଆପେ ନାମ ଜପି ଅନ୍ୟକୁ ଜପାଅ , ଶୁଣି କହି ଶୁଦ୍ଧ ରହି ଗତି ପାଅ ।।
ସବୁ ଠାରୁ ସତ୍ୟ ସାର ହରି ନାମ , ମନ ସ୍ଥିର କରି ଗାଅ ହରି ଗୁଣ ।।୬ ।।

੭)--ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਤੇਰੀ ਉਤਰਸਿ ਮੈਲੁ।। ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਫੈਲੁ।। ਹੋਹਿ ਅਚਿੰਤੁ ਬਸੈ ਸੁਖ ਨਾਲਿ।। ਸਾਸਿ ਗ੍ਰਾਸਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ।। ਛਾਡਿ ਸਿਆਨਪ ਸਗਲੀ ਮਨਾ।। ਸਾਧ ਸੰਗਿ

ਪਾਵਹਿ ਸਚੁ ਧਨਾ।। ਹਰਿ ਪੂੰਜੀ ਸੰਚਿ ਕਰਹੁ ਬਿਉਹਾਰੁ।। ਈਹਾ ਸੁਖੁ ਦਰਗਹ ਜੈਕਾਰੁ।। ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਏਕੋ ਦੇਖੁ।। ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾਕੈ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ।।੭।।

--ଗୁନ ଗାୱତ ତେରୀ ଉତରସି ମୈଲୁ ।। ବିନସି ଜାଇ ହଉମୈ ବିଖୁ ଫୈଲୁ ।। ହୋହି ଅଚିଂତୁ ବସୈ ସୁଖ ନାଲି ।। ସାସି ଗ୍ରାସି ହରି ନାମୁ ସମାଲି ।। ଛାଡି ସିଆନପ ସଗଲୀ ମନା ।। ସାଧ ସଂଗି ପାୱହି ସଚୁ ଧନା ।। ହରି ପୂଂଜୀ ସଂଚି କରହୁ ବିଉହାରୁ ।। ଇହା ସୁଖୁ ଦରଗହ ଜୈକାରୁ ।। ସରବ ନିରଂତରି ଏକୋ ଦେଖୁ ।। କହୁ ନାନକ ଜାକୈ ମସତକି ଲେଖୁ ।।୭ ।।

ଗୁଣଗାନେ ଦୋଷ ମଳି ଧୋଇ ଯିବ , ଅହଂ ବିଷ ତୋର ବିନାଶ ହୋଇବ ।।
ସୁଖରେ ବସିବୁ ହୋଇ ତୁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ , ଶ୍ୱାସେ ଶ୍ୱାସେ ହରି ନାମେ ଦିଅ ଚିତ୍ତ ।।
ସକଳ ଚାତୁରୀ ଛାଡ଼ ଆରେ ମନ , ପାଇବୁ ତୁ ସାଧୁ ସଙ୍ଗେ ସଚ୍ଚା ଧନ ।।
ହରି ପୁଞ୍ଜି ସଞ୍ଚି କର ବ୍ୟବହାର , ଏଥେ ସୁଖ ଦରବାରେ ଜୟକାର ।।
ସବୁରେ ସେ ଏକ ପ୍ରଭୁ ପାଏ ଦେଖା , 'ନାନକ' ଯା ମାଥେ ହୋଇ ଅଛି ଲେଖା ।।୭ ।।

੮)--ਏਕੋ ਜਪਿ ਏਕੋ ਸਾਲਾਹਿ।। ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ ਏਕੋ ਮਨ ਆਹਿ।। ਏਕਸ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ ਅਨੰਤ।। ਮਨਿ ਤਨਿ ਜਾਪਿ ਏਕ ਭਗਵੰਤ।। ਏਕੋ ਏਕੁ ਏਕੁ ਹਰਿ ਆਪਿ।। ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਆਪਿ।। ਅਨਿਕ ਬਿਸਥਾਰ ਏਕ ਤੇ ਭਏ।। ਏਕੁ ਅਰਾਧਿ ਪਰਾਛਤ ਗਏ।। ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਏਕੁ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਤਾ।। ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਇਕੁ ਜਾਤਾ।।੮।।**੧੯**।।

--ଏକୋ ଜପି ଏକୋ ସାଲାହି ।। ଏକୁ ସିମରି ଏକୋ ମନ ଆହି ।। ଏକସ କେ ଗୁନ ଗାଉ ଅନଂତ ।। ମନି ତନି ଜାପି ଏକ ଭଗୱଂତ ।। ଏକୋ ଏକୁ ଏକୁ ହରି ଆପି ।। ପୂରନ ପୂରି ରହିଉ ପ୍ରଭୁ ବିଆପି ।। ଅନିକ ବିସଥାର ଏକ ତେ ଭଏ ।। ଏକୁ ଅରାଧି ପରାଛତ ଗଏ ।। ମନ ତନ ଅଂତରି ଏକୁ ପ୍ରଭୁ ରାତା ।। ଗୁର ପ୍ରସାଦି ନାନକ ଇକୁ ଜାତା ।।୮ ।।**୧୯** ।।

ଏକ ପ୍ରଭୁ ଜପ ଏକ ସ୍ତୁତି କର , ଏକ ମନେ ରଖି ଏକହିଁ ସୁମର ।।
ଗାଅ ଏକ ପ୍ରଭୁ ଅସୁମାରୀ ଗୁଣ , ଜପ ଏକ ପ୍ରଭୁ ଦେଇ ତନୁ-ମନ ।।
ଏକ ଏକ ଏକ ଆପେ ପ୍ରଭୁ ହରି , ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ପ୍ରଭୁ ରହି ଅଛି ପୂରି ।।
ବିସ୍ତାର ହୋଇଛି ଏକରୁ ଅନେକ , ପାପ ଦୂରେଇଛି ଆରାଧନ୍ତେ ଏକ ।।
ଏକ ପ୍ରଭୁ ବ୍ୟାପି ଅଛି ତନୁ-ମନେ , ଗୁରୁ ପ୍ରସାଦେ 'ନାନକ' ଏକ ଜାଣେ ।।୮ ।।**୧୯** ।।

ਸਲੋਕ।। *ସଲୋକ* ।। ଶ୍ଳୋକ ।।

ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਪ੍ਰਭ ਆਇਆ ਪਰਿਆ ਤਉ ਸਰਨਾਇ।।

ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਬੇਨਤੀ ਅਪਨੀ ਭਗਤੀ ਲਾਇ।।੧।।

ଫିରତ ଫିରତ ପ୍ରଭ ଆଇଆ ପରିଆ ତଉ ସରନାଇ ।।

ନାନକ କୀ ପ୍ରଭ ବେନତୀ ଅପନୀ ଭଗତୀ ଲାଇ ।।୧ ।।

ଭ୍ରମି ଭ୍ରମି ପ୍ରଭୁ ତୁମ ପାଶେ ଆସି , ଶରଣ ପଶିଲି ମୁହିଁ ।

ଜଣାଏ 'ନାନକ' ତୁମରି ଭକ୍ତିରେ , ରଖ ହେ ମୋତେ ବୁଡ଼ାଇ ।।୧ ।।

ਅਸ਼ਟਪਦੀ ।। ଅଷ୍ଟପଦୀ ।।

੧)--ਜਾਚਕ ਜਨੁ ਜਾਚੈ ਪ੍ਰਭ ਦਾਨੁ।। ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੇਵਹੁ ਹਰਿਨਾਮੁ।। ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਮਾਗਉ ਧੂਰਿ।। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰਿ।। ਸਦਾ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਉ।। ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਹਿ ਧਿਆਵਉ।। ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਗੈ ਪ੍ਰੀਤਿ।। ਭਗਤਿ ਕਰਉ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਨਿਤ ਨੀਤਿ।। ਏਕ ਓਟ ਏਕੋ ਆਧਾਰੁ।। ਨਾਨਕ ਮਾਗੈ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਸਾਰੁ।।੧।।

--ଜାଚକ ଜନୁ ଜାଚୈ ପ୍ରଭ ଦାନୁ ।। କରି କିରପା ଦେଓହୁ ହରିନାମୁ ।। ସାଧ ଜନା କୀ ମାଗଉ ଧୂରି ।। ପାରବ୍ରହମ ମେରୀ ସରଧା ପୂରି ।। ସଦା ସଦା ପ୍ରଭ କେ ଗୁନ ଗାଓଉ ।। ସାସି ସାସି ପ୍ରଭ ତୁମହି ଧିଆଓଉ ।। ଚରନ କମଲ ସିଉ ଲାଗୈ ପ୍ରୀତି ।। ଭଗତି କରଉ ପ୍ରଭ କୀ ନିତ ନୀତି ।। ଏକ ଓଟ ଏକୋ ଆଧାରୁ ।। ନାନକ ମାଗୈ ନାମୁ ପ୍ରଭ ସାରୁ ।।୧ ।।

ଭିକାରି ମାଗଇ ପ୍ରଭୁ ଏକ ଦାନ , କରି କୃପା ଜନେ ଦିଅ ହରି ନାମ ।।

ମାଗୁଅଛି ମୁହିଁ ସାଧୁ ପଦ-ଧୂଳି , ଶରଧା ମୋହର ପୂର୍ଣ୍ଣ କର ହରି ।।

ସଦା ସଦା ତୁମ ଗୁଣ ମୁଁ ଗାଇବି , ଶ୍ୱାସେ ଶ୍ୱାସେ ପ୍ରଭୁ ତୁମକୁ ଧ୍ୟାୟିବି ।।

ଚରଣ-କମଳ ସଙ୍ଗେ ଥାଉ ପ୍ରୀତି , ତୁମ ଭକ୍ତି କରୁଥିବି ନିତି ନିତି ।।

ଏକ ମୋ ଆଶ୍ରୟ ଏକ ହିଁ ଆଧାର , ମାଗଇ 'ନାନକ' ପ୍ରଭୁ ନାମ ସାର ।।୧ ।।

੨)--ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ।। ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵੈ ਬਿਰਲਾ ਕੋਇ।। ਜਿਨ ਚਾਖਿਆ ਸੇ ਜਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੇ।। ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਨਹੀ ਡੋਲਾਨੇ।। ਸੁਭਰ ਭਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਰੰਗਿ।। ਉਪਜੈ ਚਾਉ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ।। ਪਰੇ ਸਰਨਿ ਆਨ ਸਭ ਤਿਆਗਿ।। ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਗਾਸ ਅਨਦਿਨੁ ਲਿਵ ਲਾਗਿ।। ਬਡਭਾਗੀ ਜਪਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ।। ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਹੋਇ।।੨।।

--ପ୍ରଭ କୀ ଦ୍ରିସଟି ମହା ସୁଖୁ ହୋଇ । । ହରି ରସୁ ପାୱୈ ବିରଲା କୋଇ । । ଜିନ ଚାଖିଆ ସେ ଜନ ତ୍ରିପତାନେ । । ପୂରନ ପୁରଖ ନହୀ ଡୋଲାନେ । । ସୁଭର ଭରେ ପ୍ରେମ ରସ ରଂଗି । । ଉପଜୈ ଚାଉ ସାଧ କୈ ସଂଗି । । ପରେ ସରନି ଆନ ସଭ ତିଆଗି । । ଅଂତରି ପ୍ରଗାସ ଅନଦିନୁ ଲିୱ ଲାଗି । । ବଡଭାଗୀ ଜପିଆ ପ୍ରଭୁ ସୋଇ । । ନାନକ ନାମି ରତେ ସୁଖୁ ହୋଇ । ।୨ । ।

ପ୍ରଭୁ କୃପାଦୃଷ୍ଟି ମହା ସୁଖ ଦିଏ , କଦବା କିଏ ଏ ହରି ରସ ପାଏ । ।
ହୋଇ ଅଛି ତୃପ୍ତ ଚାଖିଅଛି ଯିଏ , ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁରୁଷ ଅସ୍ଥିର ନ ହୁଏ । ।
ହୁଏ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରେମ ରସ ରଙ୍ଗେ , ଉପୁଜେ ଉତ୍ସାହ ସାଧୁ ସତସଙ୍ଗେ । ।
ଆଉ ସବୁ ଛାଡ଼ି ପଶଇ ଶରଣ , ଦୀପ୍ତ-ଚିତ୍ତେ ଧ୍ୟାନ କରେ ନିଶିଦିନ । ।
ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟବାନ ପ୍ରଭୁ ଜପେ ଯିଏ , ନାମେ ରତ 'ନାନକ' ସୁଖ ପାଏ । ।୨ । ।

੩)--ਸੇਵਕ ਕੀ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਭਈ।। ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਮਤਿ ਲਈ।। ਜਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇਓ ਦਇਆਲੁ।। ਸੇਵਕੁ ਕੀਨੋ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲੁ।। ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਮੁਕਤਿ ਜਨੁ ਭਇਆ।। ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੂਖੁ ਭ੍ਰਮੁ ਗਇਆ।। ਇਛ ਪੁਨੀ ਸਰਧਾ ਸਭ ਪੂਰੀ।। ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਦ ਸੰਗਿ ਹਜੂਰੀ।। ਜਿਸਕਾ ਸਾ ਤਿਨਿ ਲੀਆ ਮਿਲਾਇ।। ਨਾਨਕ ਭਗਤੀ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ।।੩।।

--ସେୱକ କୀ ମନସା ପୂରୀ ଭଈ । । ସତିଗୁର ତେ ନିରମଲ ମତି ଲଈ । । ଜନ କଉ ପ୍ରଭୁ ହୋଇଓ ଦଇଆଲୁ । । ସେୱକୁ କୀନୋ ସଦା ନିହାଲୁ । । ବଂଧନ କାଟି ମୁକତି ଜନୁ ଭଇଆ । । ଜନମ ମରନ ଦୂଖୁ ଭ୍ରମୁ ଗଇଆ । । ଇଛ ପୁନୀ ସରଧା ସଭ ପୂରୀ । । ରୱି ରହିଆ ସଦ ସଂଗି ହଜୂରୀ । । ଜିସକା ସା ତିନି ଲୀଆ ମିଲାଇ । । ନାନକ ଭଗତୀ ନାମି ସମାଇ । ।୩ । ।

ସେବକର ଆଶା ଗଲା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ , ସଦ୍ଗୁରୁ ପାଶରୁ ଶୁଦ୍ଧ ଜ୍ଞାନ ପାଇ । ।
ଦାସ ଜନେ ପ୍ରଭୁ ଦୟାଳୁ ହୋଇଲେ , ସଦା ସଦା ପୂର୍ଣ୍ଣ ମନୋରଥ କଲେ । ।
ଛିଣ୍ଡାଇ ବନ୍ଧନ ମୁକ୍ତ ହେଲା ଦାସ , ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ଦୁଃଖ ଭ୍ରମ ହେଲା ନାଶ । ।
ଇଛା ହେଲା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଶା ଗଲା ପୂରି , ରହିଲେ ନିକଟେ ସଦା ପ୍ରଭୁ ହରି । ।
ଥିଲା ଯା'ର ନେଲା ସଙ୍ଗେ ସେ ମିଳାଇ , 'ନାନକ' ଭକତ ନାମେ ଲୀନ ଥାଇ । ।୩ । ।

੪)--ਸੋ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਘਾਲ ਨ ਭਾਨੈ।। ਸੋ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਕੀਆ ਜਾਨੈ।। ਸੋ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ

ਜਿਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦੀਆ।। ਸੋ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਜਿਵਨ ਜੀਆ।। ਸੋ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਰਾਖੈ।। ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੋ ਬਿਰਲਾ ਲਾਖੈ।। ਸੋ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਬਿਖੁ ਤੇ ਕਾਢੈ।। ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਟੂਟਾ ਗਾਢੈ।। ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਤਤੁ ਇਹੈ ਬੁਝਾਇਆ।। ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ਨਾਨਕ ਜਨ ਧਿਆਇਆ।।੪।।

--ସୋ କିଉ ବିସରୈ ଜି ଘାଲ ନ ଭାନୈ । । ସୋ କିଉ ବିସରୈ ଜି କୀଆ ଜାନୈ । । ସୋ କିଉ ବିସରୈ ଜିନି ସଭୁ କିଛୁ ଦୀଆ । । ସୋ କିଉ ବିସରୈ ଜି ଜିୱନ ଜୀଆ । । ସୋ କିଉ ବିସରୈ ଜି ଅଗନି ମହି ରାଖୈ । । ଗୁରପ୍ରସାଦି କୋ ବିରଲା ଲାଖୈ । । ସୋ କିଉ ବିସରୈ ଜି ବିଖୁ ତେ କାଢୈ । । ଜନମ ଜନମ କା ଟୁଟା ଗାଢୈ । । ଗୁରି ପୂରୈ ତତୁ ଇହୈ ବୁଝାଇଆ । । ପ୍ରଭୁ ଅପନା ନାନକ ଜନ ଧିଆଇଆ । ।୪ । ।

ଭୁଲି ହେବ କିଆଁ କର୍ମ ଯେ ନଭୁଲେ , ମନୁଷ୍ୟର କର୍ମଫଳ ନ ପାଶୋରେ ।।
ଭୁଲି ହେବ କିଆଁ ଯେ ସବୁ ଦେଇଛି , ଯିଏ ଜୀବନ କୁ ବଞ୍ଚାଇ ରଖିଛି ।।
ଭୁଲି ହେବ କି ଯେ ଅଗ୍ନି ମଧ୍ୟୁ ରଖେ , ଗୁରୁ ପରସାଦେ କଦବା ବୁଝେ କେ ।।
ଭୁଲି ହେବ କି ଯେ ମାୟାରୁ ବଞ୍ଚାଏ , ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ବିଚ୍ଛେଦ ସରାଏ ।।
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ତତ୍ତ୍ୱ ଅଛନ୍ତି ବୁଝାଇ , ଦାସ ସଦା ନିଜ ପ୍ରଭୁ କୁ ଜପଇ ।।୪।।

੬)--ਸਾਜਨ ਸੰਤ ਕਰਹੁ ਇਹੁ ਕਾਮੁ।। ਆਨ ਤਿਆਗਿ ਜਪਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ। ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਖ ਪਾਵਹੁ।। ਆਪਿ ਜਪਹੁ ਅਵਰਹ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵਹੁ।। ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਤਰੀਐ ਸੰਸਾਰੁ।। ਬਿਨੁ ਭਗਤੀ ਤਨੁ ਹੋਸੀ ਛਾਰੁ।। ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਸੂਖ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ।। ਬੂਡਤ ਜਾਤ ਪਾਏ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ।। ਸਗਲ ਦੂਖ ਕਾ ਹੋਵਤ ਨਾਸੁ।। ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਗੁਨਤਾਸੁ।।੫।।

--ସାଜନ ସଂତ କରହୁ ଇହୁ କାମୁ । । ଆନ ତିଆଗି ଜପହୁ ହରି ନାମୁ । ସିମରି ସିମରି ସିମରି ସୁଖ ପାୱହୁ । । ଆପି ଜପହୁ ଅୱରହ ନାମୁ ଜପାୱହୁ । । ଭଗତି ଭାଇ ତରୀଐ ସଂସାରୁ । । ବିନୁ ଭଗତୀ ତନୁ ହୋସୀ ଛାରୁ । । ସରବ କଲିଆଣ ସୁଖ ନିଧି ନାମୁ । । ବୁଡତ ଜାତ ପାଏ ବିସ୍ରାମୁ । । ସଗଲ ଦୁଖ କା ହୋୱତ ନାସୁ । । ନାନକ ନାମୁ ଜପହୁ ଗୁନତାସୁ । ।୫ । ।

ସୁଧୀ ସନ୍ଥ ଜନେ କର ଏହି କାମ , ଆନ ସବୁ ତେଜି ଜପ ହରି ନାମ ।।
ସୁମର ସୁମର ସ୍ମରି ସୁଖ ପାଅ , ଆପେ ଜପି ଆନେ ନାମକୁ ଜପାଅ ।।
ପ୍ରେମ ଭକତିରେ ତର ଏ ସଂସାର , ଭକତି ବିନା ଏ ତନୁ ହୁଏ ଛାର ।।
ସକଳ କଲ୍ୟାଣ ସୁଖନିଧି ନାମ , ଦୋଷେ ମଗ୍ନ ଜନ ଲଭଇ ବିଶ୍ରାମ ।।
ବିନାଶ ହୁଅଇ ସକଳ ଦୁଃଖର , ଗୁଣନିଧି ନାମ ନାନକ ସୁମର ।।୫।।

੬)--ਉਪਜੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਚਾਉ।। ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਇਹੀ ਸੁਆਉ।। ਨੇਤ੍ਰਹੁ ਪੇਖਿ ਦਰਸੁ ਸੁਖੁ ਹੋਇ।। ਮਨੁ ਬਿਗਸੈ ਸਾਧ ਚਰਨ ਧੋਇ।। ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਰੰਗੁ।। ਬਿਰਲਾ ਕੋਊ ਪਾਵੈ ਸੰਗੁ।। ਏਕ ਬਸਤੁ ਦੀਜੈ ਕਰਿ ਮਇਆ।। ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਲਇਆ।। ਤਾਕੀ ਉਪਮਾ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ।। ਨਾਨਕ ਰਹਿਆ ਸਰਬ ਸਮਾਇ।।੬।।

--ଉପଜୀ ପ୍ରୀତି ପ୍ରେମ ରସୁ ଚାଉ ।। ମନ ତନ ଅଂତରି ଇହୀ ସୁଆଉ ।। ନେତ୍ରହୁ ପେଖି ଦରସୁ ସୁଖୁ ହୋଇ ।। ମନୁ ବିଗସୈ ସାଧ ଚରନ ଧୋଇ ।। ଭଗତ ଜନା କୈ ମନି ତନି ରଂଗୁ ।। ବିରଲା କୋଊ ପାୱୈ ସଂଗୁ ।। ଏକ ବସତୁ ଦୀଜୈ କରି ମଇଆ ।। ଗୁରପ୍ରସାଦି ନାମୁ ଜପି ଲଇଆ ।। ତାକୀ ଉପମା କହୀ ନ ଜାଇ ।। ନାନକ ରହିଆ ସରବ ସମାଇ ।।୬ ।।

ପ୍ରୀତି ପ୍ରେମ ରସାନନ୍ଦ ଉପୁଜିଛି , ତନୁ-ମନ ଚିତ୍ତେ ଏ ସ୍ୱାଦ ପୂରିଛି ।।
ପାଇ ଦରଶନ ନେତ୍ରେ ସୁଖ ହୋଇ , ଚିତ୍ତ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ସାଧୁ ପଦ ଧୋଇ ।।
ଭକତ ଜନଙ୍କ ତନୁ-ମନେ ରଙ୍ଗ , ବିରଳ କେହି କେ ପାଏ ଏହି ସଙ୍ଗ ।।
ଦୟା କରି ମୋତେ ଦିଅ ଏହି ଦାନ , ଗୁରୁ କୃପା ବଳେ ଜପିବି ମୁଁ ନାମ ।।
ତାହାରି ଉପମା କହି ନ ହୁଅଇ , 'ନାନକ' ସେ ଅଛି ପୂରି ସବୁଠାଇଁ ।।୬ ।।

੭)--ਪ੍ਰਭ ਬਖਸੰਦ ਦੀਨ ਦਇਆਲ।। ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲ।। ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਪਾਲ।। ਸਰਬ ਘਟਾ ਕਰਤ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ।। ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾਰ।। ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ।। ਜੋ ਜੋ ਜਪੈ ਸੁ ਹੋਇ ਪੁਨੀਤ।। ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਲਾਵੈ ਮਨ ਹੀਤ।। ਹਮ ਨਿਰਗੁਨੀਆਰ ਨੀਚ ਅਜਾਨ।। ਨਾਨਕ ਤੁਮਰੀ ਸਰਨਿ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨ।।੭।।

--ପ୍ରଭ ବଖସଂଦ ଦୀନ ଦଇଆଲ ।। ଭଗତି ୱଛଲ ସଦା କିରପାଲ ।। ଅନାଥ ନାଥ ଗୋବିଂଦ ଗୁପାଲ ।। ସରବ ଘଟା କରତ ପ୍ରତିପାଲ ।। ଆଦି ପୁରଖ କାରଣ କରତାର ।। ଭଗତ ଜନା କେ ପ୍ରାନ ଅଧାର ।। ଜୋ ଜୋ ଜପୈ ସୁ ହୋଇ ପୁନୀତ ।। ଭଗତି ଭାଇ ଲାୱୈ ମନ ହୀତ ।। ହମ ନିରଗୁନୀଆର ନୀଚ ଅଜାନ ।। ନାନକ ତୁମରୀ ସରନି ପୁରଖ ଭଗୱାନ ।।୭ ।।

ପ୍ରଭୁ କ୍ଷମାଶୀଳ ହେ ଦୀନ ଦୟାଳୁ , ଭକତ ବତ୍ସଳ ହେ ସଦା କୃପାଳୁ ।।
ଗୋବିନ୍ଦ ଗୋପାଳ ନାଥ ଅନାଥର , ହେ ପ୍ରତିପାଳକ ସକଳ ଘଟର ।।
ହେ ଆଦି ପୁରୁଷ କରଣ କାରଣ , ଭକତ ଜନଙ୍କ ଜୀବର ଜୀବନ ।।

ଧ୍ୟାନ କରେ ଯିଏ ପବିତ୍ର ହୁଅଇ , ପରମ ଭକ୍ତିରେ ଜପେ ମନ ଦେଇ ।।
ମୁହିଁ ଗୁଣହୀନ ନୀଚ ଜ୍ଞାନ ଶୂନ୍ୟ , 'ନାନକ' ମାଗଇ ତୁମରି ଶରଣ ।।୭।।

*੮)--ਸਰਬ ਬੈਕੁੰਠ ਮੁਕਤਿ ਮੋਖ ਪਾਏ।। ਏਕ ਨਿਮਖ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਏ।। ਅਨਿਕ ਰਾਜ ਭੋਗ ਬਡਿਆਈ।। ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਕਥਾ ਮਨਿ ਭਾਈ।। ਬਹੁ ਭੋਜਨ ਕਾਪਰ ਸੰਗੀਤ।। ਰਸਨਾ ਜਪਤੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨੀਤ।। ਭਲੀ ਸੁਕਰਨੀ ਸੋਭਾ ਧਨਵੰਤ।। ਹਿਰਦੈ ਬਸੇ ਪੂਰਨ ਗੁਰਮੰਤ।।ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭ ਦੇਹੁ ਨਿਵਾਸ।। ਸਰਬ ਸੂਖ ਨਾਨਕ ਪਰਗਾਸ।।੮।।**੨੦**।।*

--ସରବ ବୈକୁଂଠ ମୁକତି ମୋଖ ପାଏ।। ଏକ ନିମଖ ହରି କେ ଗୁନ ଗାଏ।। ଅନିକ ରାଜ ଭୋଗ ବଡିଆଈ।। ହରି କେ ନାମ କୀ କଥା ମନି ଭାଈ।। ବହୁ ଭୋଜନ କାପର ସଂଗୀତ।। ରସନା ଜପତୀ ହରି ହରି ନୀତ।। ଭଲୀ ସୁକରନୀ ସୋଭା ଧନୱଂତ।। ହିରଦୈ ବସେ ପୂରନ ଗୁରମଂତ।।ସାଧ ସଂଗି ପ୍ରଭ ଦେହୁ ନିୱାସ।। ସରବ ସୁଖ ନାନକ ପରଗାସ।।୮।।୨୦।।

ବଇକୁଣ୍ଠ ମୋକ୍ଷ ସବୁ ସେ ଲଭଇ , ହରି ଗୁଣ କ୍ଷଣେ ଯେ ଗାନ କରଇ ।।
ପାଏ ରାଜ-ଭୋଗ ଅନେକ ବଡ଼ାଇ , ହରି ନାମ କଥା ଯା ଚିତ୍ତ ଛୁଅଁଇ ।।
ବହୁ ଖାଦ୍ୟ ବସ୍ତ୍ର ସୁଖ ହୁଏ ପ୍ରାପ୍ତ , ଜପେ ଯା ରସନା ହରି ହରି ନିତ୍ୟ ।।
ଶୁଦ୍ଧ ତା କରଣୀ ସେ ଶୋଭା ଶ୍ରୀମନ୍ତ , ହୃଦେ ବସେ ଯା'ର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁମନ୍ତ୍ର ।।
ଦିଅ ପ୍ରଭୁ ସାଧୁ ସଙ୍ଗତେ ନିବାସ , ସର୍ବ ସୁଖ ଯହିଁ 'ନାନକ' ପ୍ରକାଶ ।।୮।।୨୦।।

***ਸਲੋਕ।। ସଲୋକ।।* ଶ୍ଲୋକ ।।**

ਸਰਗੁਨ ਨਿਰਗੁਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧੀ ਆਪਿ।।
ਆਪਨ ਕੀਆ ਨਾਨਕਾ ਆਪੇ ਹੀ ਫਿਰਿ ਜਾਪਿ।।੧।।
ସରଗୁନ ନିରଗୁନ ନିରଂକାର ସୁଂନ ସମାଧୀ ଆପି।।
ଆପନ କୀଆ ନାନକା ଆପେ ହୀ ଫିରି ଜାପି।।୧।।

ସଗୁଣ ନିର୍ଗୁଣ ନିରାକାର ପ୍ରଭୁ , ଶୂନ୍ୟ ସମାଧି ସେ ଆପେ ।
ଆପଣା ସଗୁଣ ରୂପରେ 'ନାନକ', ପୁଣି ଆପଣାକୁ ଜପେ ।।୧।।

ਅਸ਼ਟਪਦੀ ।। ଅଷ୍ଟପଦୀ ।।

੧)--ਜਬ ਅਕਾਰੁ ਇਹੁ ਕਛੁ ਨ ਦ੍ਰਿਸਟੇਤਾ।। ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਤਬ ਕਹ ਤੇ ਹੋਤਾ।। ਜਬ ਧਾਰੀ ਆਪਨ ਸੁੰਨ

ਸਮਾਧਿ।। ਤਬ ਬੈਰ ਬਿਰੋਧ ਕਿਸੁ ਸੰਗਿ ਕਮਾਤਿ।। ਜਬ ਇਸਕਾ ਬਰਨੁ ਚਿਹਨੁ ਨ ਜਾਪਤ।। ਤਬ ਹਰਖ ਸੋਗ ਕਹੁ ਕਿਸਹਿ ਬਿਆਪਤ।। ਜਬ ਆਪਨ ਆਪ ਆਪਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ।। ਤਬ ਮੋਹ ਕਹਾ ਕਿਸੁ ਹੋਵਤ ਭਰਮ।। ਆਪਨ ਖੇਲੁ ਆਪਿ ਵਰਤੀਜਾ।। ਨਾਨਕ ਕਰਨੈ ਹਾਰੁ ਨ ਦੂਜਾ।।੧।।

--ଜବ ଅକାରୁ ଇହୁ କଛୁ ନ ଦ୍ରିସଟେତା ।। ପାପ ପୁଂନ ତବ କହତେ ହୋତା ।। ଜବ ଧାରୀ ଆପନ ସୁଂନ ସମାଧି ।। ତବ ବୈର ବିରୋଧ କିସୁ ସଂଗି କମାତି ।। ଜବ ଇସକା ବରନୁ ଚିହନୁ ନ ଜାପତ ।। ତବ ହରଖ ସୋଗ କହୁ କିସହି ବିଆପତ ।। ଜବ ଆପନ ଆପ ଆପି ପାରବ୍ରହମ ।। ତବ ମୋହ କହା କିସୁ ହୋୱତ ଭରମ ।। ଆପନ ଖେଲୁ ଆପି ୱରତୀଜା ।। ନାନକ କରନୈ ହାରୁ ନ ଦୂଜା ।।୧ ।।

ରୂପବର୍ଣ୍ଣ ଯେବେ ଦେଖା ହିଁ ନଥିଲା, ସେତେବେଳେ ପାପ ପୂଣ୍ୟ କିଏ କରୁ ଥିଲା ।।
ଆପେ ଥିଲା ଯେବେ ସେ ଶୂନ୍ୟ ସମାଧି , ଥିଲା କେ କାହାର ବଇରୀ ବିରୋଧୀ ।।
ଚିହ୍ନ ବର୍ଣ୍ଣ ଯେବେ ନଥିଲା ତାହାର , କୁହ ହର୍ଷ ଶୋକ ଥିଲା ବା କାହାର ।।
ଯେବେ ଥିଲା ମାତ୍ର ଆପେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ , ଥିଲା କାହିଁ ମୋହ କାହାଠାରେ ଭ୍ରମ ।।
ନିଜ ଲୀଳା ନିଜେ ରଚିଅଛି ସେହି , 'ନାନକ' କରତା ଆଉ କେହି ନାହିଁ ।।୧ ।।

੨)--ਜਬ ਹੋਵਤ ਪ੍ਰਭ ਕੇਵਲ ਧਨੀ।। ਤਬ ਬੰਧ ਮੁਕਤਿ ਕਹੁ ਕਿਸ ਕਉ ਗਨੀ।। ਜਬ ਏਕਹਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਪਾਰ।। ਤਬ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਕਹੁ ਕਉਨ ਅਉਤਾਰ।। ਜਬ ਨਿਰਗੁਨ ਪ੍ਰਭ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ।। ਤਬ ਸਿਵ ਸਕਤਿ ਕਹਹੁ ਕਿਤੁ ਠਾਇ।। ਜਬ ਆਪਹਿ ਆਪਿ ਅਪਨੀ ਜੋਤਿ ਧਰੈ।। ਤਬ ਕਵਨ ਨਿਡਰੁ ਕਵਨ ਕਤ ਡਰੈ।। ਆਪਨ ਚਲਿਤ ਆਪਿ ਕਰਨੈਹਾਰ।। ਨਾਨਕ ਠਾਕੁਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰ।।੨।।

--ଜବ ହୋୱତ ପ୍ରଭ କେୱଲ ଧନୀ ।। ତବ ବଂଧ ମୁକତି କହୁ କିସ କଉ ଗନୀ ।। ଜବ ଏକହି ହରି ଅଗମ ଅପାର ।। ତବ ନରକ ସୁରଗ କହୁ କଉନ ଅଉତାର ।। ଜବ ନିରଗୁନ ପ୍ରଭ ସହଜ ସୁଭାଇ ।। ତବ ସିୱ ସକତି କହହୁ କିତୁ ଠାଇ ।। ଜବ ଆପହି ଆପି ଅପନୀ ଜୋତି ଧରୈ ।। ତବ କୱନ ନିଡରୁ କୱନ କତ ଡରୈ ।। ଆପନ ଚଲିତ ଆପି କରନୈହାର ।। ନାନକ ଠାକୁର ଅଗମ ଅପାର ।।୨ ।।

ପ୍ରଭୁ ଯେବେଥିଲା ନିଜେହିଁ ଏକଲା , ଥିଲା କେ ବନ୍ଧନେ, ମୁକତ କେ ଥିଲା ।।
ଅନନ୍ତ ସେ ହରି ଯେବେ ଏକା ଥିଲା , କୁହ ସ୍ୱର୍ଗେ ନର୍କେ କିଏ ପଡୁଥିଲା ।।
ପ୍ରଭୁ ଥିଲା ଯେବେ ନିରିଗୁଣ ହୋଇ , ତେବେ କୁହ ମାୟାଜୀବ ଥିଲା କାହିଁ ।।

ଯେବେ ନିଜେ ନିଜ ଜ୍ୟୋତି ଥିଲା ଧରି , ନିର୍ଭୟେ କେ ଥିଲା କିଏ ଥିଲା ଡରି ।।
ନିଜେ ସେ କରତା ଆପଣା ଲୀଳାର , 'ନାନକ' ଠାକୁର ଅଗମ ଅପାର ।।୨।।

੩)--ਅਬਿਨਾਸੀ ਸੁਖ ਆਪਨ ਆਸਨ।। ਤਹ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਹੁ ਕਹਾ ਬਿਨਾਸਨ।। ਜਬ ਪੂਰਨ ਕਰਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ।। ਤਬ ਜਮ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਕਹਹੁ ਕਿਸੁ ਹੋਇ।। ਜਬ ਅਬਿਗਤ ਅਗੋਚਰ ਪ੍ਰਭ ਏਕਾ।। ਤਬ ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤ ਕਿਸੁ ਪੂਛਤ ਲੇਖਾ।। ਜਬ ਨਾਥ ਨਿਰੰਜਨ ਅਗੋਚਰ ਅਗਾਧੇ।। ਤਬ ਕਉਨ ਛੁਟੇ ਕਉਨ ਬੰਧਨ ਬਾਧੇ।। ਆਪਨ ਆਪ ਆਪ ਹੀ ਅਚਰਜਾ।। ਨਾਨਕ ਆਪਨ ਰੂਪ ਆਪ ਹੀ ਉਪਰਜਾ।।੩।।

--ଅବିନାସୀ ସୁଖ ଆପନ ଆସନ ।। ତହ ଜନମ ମରନ କହୁ କହା ବିନାସନ ।। ଜବ ପୂରନ କରତା ପ୍ରଭୁ ସୋଇ ।। ତବ ଜମ କୀ ତ୍ରାସ କହହୁ କିସୁ ହୋଇ ।। ଜବ ଅବିଗତ ଅଗୋଚର ପ୍ରଭ ଏକା ।। ତବ ଚିତ୍ରଗୁପତ କିସୁ ପୂଛତ ଲେଖା ।। ଜବ ନାଥ ନିରଂଜନ ଅଗୋଚର ଅଗାଧେ ।। ତବ କଉନ ଛୁଟେ କଉନ ବଂଧନ ବାଧେ ।। ଆପନ ଆପ ଆପ ହୀ ଅଚରଜା ।। ନାନକ ଆପନ ରୂପ ଆପ ହୀ ଉପରଜା ।।୩।।

ନିଜ ସୁଖାସନେ ଥିଲା ଅବିନାଶ , ଥିଲା କାହା ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ କି ବିନାଶ ।।
କର୍ତ୍ତା ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭୁ ଯେବେ ଏକାଥିଲା , ଯମତ୍ରାସ କା'ରେ ଥିଲା କୁହ ଭଲା ।।
ଥିଲା ଅଗୋଚର ଏକାକୀ ଅବ୍ୟକ୍ତ , କାରେ ଲେଖା ମାଗୁଥିଲେ ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ ।।
ଅଗାଧ ଅଜଣା ନାଥ ନିରଞ୍ଜନ , ଥିଲା କା'ର ମୁକ୍ତି କାହାର ବନ୍ଧନ ।।
ଥିଲା ସିଏ ଆପେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ସ୍ୱରୂପ , 'ନାନକ' ସେ ପ୍ରଭୁ ଗଢ଼ିଛି ତା ରୂପ ।।୩।।

੪)--ਜਹ ਨਿਰਮਲ ਪੁਰਖੁ ਪੁਰਖ ਪਤਿ ਹੋਤਾ।। ਤਹ ਬਿਨੁ ਮੈਲੁ ਕਹਹੁ ਕਿਆ ਧੋਤਾ।। ਜਹ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਬਾਨ।। ਤਹ ਕਉਨ ਕਉ ਮਾਨ ਕਉਨ ਅਭਿਮਾਨ।। ਜਹ ਸਰੂਪ ਕੇਵਲ ਜਗਦੀਸ।। ਤਹ ਛਲ ਛਿਦ੍ਰ ਲਗਤ ਕਹੁ ਕੀਸ।। ਜਹ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੀ ਜੋਤਿ ਸੰਗਿ ਸਮਾਵੈ।। ਤਹ ਕਿਸਹਿ ਭੂਖ ਕਵਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ।। ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਕਰਨੈਹਾਰੁ।। ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕਾ ਨਾਹਿ ਸੁਮਾਰੁ।।੪।।

--ଜହ ନିରମଲ ପୁରଖୁ ପୁରଖ ପତି ହୋତା ।। ତହ ବିନୁ ମେଲୁ କହହୁ କିଆ ଧୋତା ।। ଜହ ନିରଂଜନ ନିରଂକାର ନିରବାନ ।। ତହ କଉନ କଉ ମାନ କଉନ ଅଭିମାନ ।। ଜହ ସରୂପ କେୱଲ ଜଗଦୀସ ।। ତହ ଛଲ ଛିଦ୍ର ଲଗତ କହୁ କୀସ ।। ଜହ ଜୋତି ସରୂପୀ ଜୋତି ସଂଗି ସମାୱୈ ।। ତହ କିସହି ଭୂଖ କୱନୁ ତ୍ରିପତାୱୈ ।।

କରନ କରାୱନ କରନୈହାରୁ । । ନାନକ କରତେ କା ନାହି ସୁମାରୁ । ।୪ । ।

ଥିଲା ପ୍ରଭୁ ଏକା ନିର୍ମଳ ପୁରୁଷ , ମଳି ବିନୁ କୁହ ଶୁଦ୍ଧ କଲା କିସ । ।
ଥିଲା ନିରାକାର ବିଶୁଦ୍ଧ ନିମଗ୍ନ , ନଥିଲା କା ମାନ କାହା ଅଭିମାନ । ।
ଯେହିଁ ଜଗଦୀଶ ସ୍ୱରୂପ କେବଳ , କାହାକୁ ଲାଗନ୍ତା ଦୋଷ ଆଉ ଛଳ । ।
ଜ୍ୟୋତି ରୂପୀ ଜ୍ୟୋତି ସଙ୍ଗେ ଲୀନ ଥିଲା , କିଏ ତୃପ୍ତ ଆଉ କ୍ଷୁଧିତ କେ ଥିଲା । ।
କରି କରାଇବା ସେ ଏକା କରତା , 'ନାନକ' କର୍ତ୍ତାର ନାହିଁତ ଇୟତ୍ତା । ।୪ । ।

੫)--ਜਬ ਅਪਨੀ ਸੋਭਾ ਆਪਨ ਸੰਗਿ ਬਨਾਈ।। ਤਬ ਕਵਨ ਮਾਇ ਬਾਪ ਮਿਤ੍ਰ ਸੁਤ ਭਾਈ।। ਜਹ ਸਰਬ ਕਲਾ ਆਪਹਿ ਪਰਬੀਨ।। ਤਹ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਕਹਾ ਕੋਊ ਚੀਨ।। ਜਬ ਆਪਨ ਆਪੁ ਆਪਿ ਉਰਿਧਾਰੈ।। ਤਉ ਸਗਨ ਅਪਸਗਨ ਕਹਾ ਬੀਚਾਰੈ।। ਜਹ ਆਪਨ ਊਚ ਆਪਨ ਆਪਿ ਨੇਰਾ।। ਤਹ ਕਉਨ ਠਾਕੁਰੁ ਕਉਨੁ ਕਹੀਐ ਚੇਰਾ।। ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮ ਰਹੇ ਬਿਸਮਾਦ।। ਨਾਨਕ ਅਪਨੀ ਗਤਿ ਜਾਨਹੁ ਆਪਿ।।੫।।

--ଜବ ଅପନୀ ସୋଭା ଆପନ ସଂଗି ବନାଇ । । ତବ କୱନ ମାଇ ବାପ ମିତ୍ରୁ ସୁତ ଭାଇ । । ଜହ ସରବ କଲା ଆପହି ପରବୀନ । । ତହ ବେଦ କତେବ କହା କୋଊ ଚୀନ । । ଜବ ଆପନ ଆପୁ ଆପି ଉରିଧାରୈ । । ତଉ ସଗନ ଅପସଗନ କହା ବୀଚାରୈ । । ଜହ ଆପନ ଊଚ ଆପନ ଆପି ନେରା । । ତହ କଉନ ଠାକୁରୁ କଉନୁ କହୀଐ ଚେରା । । ବିସମନ ବିସମ ରହେ ବିସମାଦ । । ନାନକ ଅପନୀ ଗତି ଜାନହୁ ଆପି । ।୫ । ।

ଯେବେ ନିଜ ଶୋଭା ନିଜ ସଙ୍ଗେ କଲା , ମାତା ପିତା ଭାଇ ବନ୍ଧୁ କେ ନ ଥିଲା । ।
ସକଳ ଶକ୍ତିରେ ଥିଲା ସେ ପ୍ରବୀଣ , ଚିହ୍ନି ନଥିଲା କେ ବେଦ କି କୋରାଣ । ।
ଯେବେ ନିଜ ମଧ୍ୟେ ନିଜେ ଲୀନ ଥିଲା , ଶୁଭ ଅଶୁଭର ବିଚାର ନଥିଲା । ।
ଉଚ୍ଚ ହୋଇ ଆପେ ନିକଟରେ ଥିଲା , ତେବେ କେ ଠାକୁର ଆଉ କିଏ ଚେଲା । ।
ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଆମେ ହେ ବିଷମ , 'ନାନକ' ଆପଣା ଗତି ତୁମେ ଜାଣ । ।୫ । ।

੬)--ਜਹ ਅਛਲ ਅਛੇਦ ਅਭੇਦ ਸਮਾਇਆ।। ਊਹਾ ਕਿਸਹਿ ਬਿਆਪਤ ਮਾਇਆ।। ਆਪਸ ਕਉ ਆਪਹਿ ਆਦੇਸੁ।। ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਕਾ ਨਾਹੀ ਪਰਵੇਸੁ।। ਜਹ ਏਕਹਿ ਏਕ ਏਕ ਭਗਵੰਤਾ।। ਤਹ ਕਉਨੁ ਅਚਿੰਤੁ ਕਿਸੁ ਲਾਗੈ ਚਿੰਤਾ।। ਜਹ ਆਪਨ ਆਪੁ ਆਪਿ ਪਤੀਆਰਾ।। ਤਹ ਕਉਨੁ ਕਥੈ ਕਉਨੁ

ਸੁਨਨੈਹਾਰਾ।। ਬਹੁ ਬੇਅੰਤ ਊਚ ਤੇ ਊਚਾ।। ਨਾਨਕ ਆਪਸ ਕਉ ਆਪਹਿ ਪਹੂਚਾ।।੬।।

--ଜହ ଅଛଲ ଅଛେଦ ଅଭେଦ ସମାଇଆ ।। ଊହା କିସହି ବିଆପତ ମାଇଆ ।। ଆପସ କଉ ଆପହି ଆଦେସୁ ।। ତିହୁ ଗୁଣ କା ନାହୀ ପରଵେସୁ ।। ଜହ ଏକହି ଏକ ଏକ ଭଗଵଂତା ।। ତହ କଉନୁ ଅଚିଂତୁ କିସୁ ଲାଗୈ ଚିଂତା ।। ଜହ ଆପନ ଆପୁ ଆପି ପତୀଆରା ।। ତହ କଉନୁ କଥୈ କଉନୁ ସୁନନୈହାରା ।। ବହୁ ବେଅଂତ ଊଚ ତେ ଊଚା ।। ନାନକ ଆପସ କଉ ଆପହି ପହୂଚା ।।୬ ।।

ସର୍ବତ୍ର ଅଭେଦ ଅଛେଦ ଅଛଳ , ଲାଗିଥାନ୍ତା କାରେ ମାୟାର କୌଶଳ ।।
ଆପଣାକୁ ଆପେ ଯହିଁ ନମସ୍କାର , ପ୍ରବେଶ ନ ମିଳେ ତହିଁ ତ୍ରିଗୁଣର ।।
ଯହିଁ ସେ ଏକହିଁ ଏକ ଭଗବନ୍ତ , ତହିଁ କାରେ ଚିନ୍ତା ଆଉ କେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ।।
ବିଶ୍ୱାସୀ ସେ ନିଜେ ନିଜଠାରେ ଯହିଁ , କିଏ ବା ବକତା କିଏ ଶ୍ରୋତା ତହିଁ ।।
ମହା ଅନନ୍ତ ସେ ସବୁଠୁ ମହାନ , କରି ପାରେ ସିଏ ନିଜ ଆକଳନ ।।୬ ।।

୭)--ਜਹ ਆਪਿ ਰਚਿਓ ਪਰਪੰਚੁ ਅਕਾਰੁ।। ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਮਹਿ ਕੀਨੋ ਬਿਸਥਾਰੁ।। ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਤਹ ਭਈ ਕਹਾਵਤ।। ਕੋਊ ਨਰਕ ਕੋਊ ਸੁਰਗ ਬੰਛਾਵਤ।। ਆਲ ਜਾਲ ਮਾਇਆ ਜੰਜਾਲ।। ਹਊਮੈ ਮੋਹ ਭਰਮ ਭੈ ਭਾਰ।। ਦੂਖ ਸੂਖ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ।। ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਓ ਬਖ੍ਯ੍ਯਾਨ।। ਆਪਨ ਖੇਲੁ ਆਪਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ।। ਖੇਲੁ ਸੰਕੋਚੈ ਤਉ ਨਾਨਕ ਏਕੈ।।੭।।

--ଜହ ଆପି ରଚିଉ ପରପଂଚୁ ଅକାରୁ ।। ତିହୁ ଗୁଣ ମହି କୀନୋ ବିସଥାରୁ ।। ପାପୁ ପୁଂନୁ ତହ ଭଈ କହାଵତ ।। କୋଊ ନରକ କୋଊ ସୁରଗ ବଂଛାଵତ ।। ଆଲ ଜାଲ ମାଇଆ ଜଂଜାଲ ।। ହଉମୈ ମୋହ ଭରମ ଭୈ ଭାର ।। ଦୂଖ ସୂଖ ମାନ ଅପମାନ ।। ଅନିକ ପ୍ରକାର କୀଉ ବଖ୍ୟାନ ।। ଆପନ ଖେଲୁ ଆପି କରି ଦେଖୈ ।। ଖେଲୁ ସଂକୋଚୈ ତଉ ନାନକ ଏକୈ ।।୭ ।।

ନିଜେହିଁ ରଚିଲେ ପ୍ରପଞ୍ଚ ଆକାର , ତିନି ଗୁଣ ମଧ୍ୟେ କଲେକ ବିସ୍ତାର ।।
ପାପ କିସ ପୂଣ୍ୟ କିସ ଜଣା ଗଲା , କିଏ ନର୍କ କିଏ ସ୍ୱର୍ଗ ବାଞ୍ଛା କଲା ।।
ଗୃହ ଫନ୍ଦା ଆଉ ମାୟାର ଜଞ୍ଜାଳ , ମୋହ ଅହଂକାର ଭ୍ରମ ଭୟ ଭାର ।।
ସୁଖ ଦୁଃଖ ଆଉ ମାନ ଅପମାନ , ଅନେକ ପ୍ରକାର ହୋଇଛି ବଖାଣ ।।
ନିଜେ ଖେଳି ନିଜେ ଦେଖେ ହେ 'ନାନକ' , ଖେଳ ସାଉଁଟି ସେ ପୁଣି ହୁଏ ଏକ ।।୭ ।।

੮)--ਜਹ ਅਬਿਗਤੁ ਭਗਤੁ ਤਹ ਆਪਿ।। ਜਹ ਪਸਰੈ ਪਾਸਾਰੁ ਸੰਤ ਪਰਤਾਪਿ।। ਦੁਹੂ ਪਾਖ ਕਾ ਆਪਹਿ ਧਨੀ।। ਉਨ ਕੀ ਸੋਭਾ ਉਨ ਹੂ ਬਨੀ।। ਆਪਹਿ ਕਉਤਕ ਕਰੈ ਅਨਦ ਚੋਜ।। ਆਪਹਿ ਰਸ ਭੋਗਨ ਨਿਰਜੋਗ।। ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਆਪਨ ਨਾਇ ਲਾਵੈ।। ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਖੇਲ ਖਿਲਾਵੈ।। ਬੇਸੁਮਾਰ ਅਥਾਹ ਅਗਨਤ ਅਤੋਲੈ।। ਜਿਉ ਬੁਲਾਵਹੁ ਤਿਉ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਬੋਲੈ।।੮।।**੨੧**।।

--ଜହ ଅବିଗତୁ ଭଗତୁ ତହ ଆପି।। ଜହ ପସରୈ ପାସାରୁ ସଂତ ପରତାପି।। ଦୁହୂ ପାଖ କା ଆପହି ଧନୀ।। ଉନ କୀ ସୋଭା ଉନ ହୂ ବନୀ।। ଆପହି କଉତକ କରୈ ଅନଦ ଚୋଜ।। ଆପହି ରସ ଭୋଗନ ନିରଜୋଗ।। ଜିସୁ ଭାୱୈ ତିସୁ ଆପନ ନାଇ ଲାୱୈ।। ଜିସୁ ଭାୱୈ ତିସୁ ଖେଲ ଖିଲାୱୈ।। ବେସୁମାର ଅଥାହ ଅଗନତ ଅତୋଲୈ।। ଜିଉ ବୁଲାୱହୁ ତିଉ ନାନକ ଦାସ ବୋଲୈ।।୮।।**୨୧**।।

ଅଚଳ ଯହିଁ ସେ , ତହିଁ ସେ ଭକତ , ସନ୍ଥଙ୍କ ମହିମା ଲାଗି ଏ ଜଗତ ।।
ଦୁଇ ପକ୍ଷର ସେ ନିଜେହିଁ ମାଲିକ , ତାହାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ତାହା ଅନୁରୂପ ।।
ଅନେକ ପ୍ରକାରେ କରେ ସେ କୌତୁକ , ଆପେ ରସ ଭୋଗେ ଆପେ ହିଁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ।।
ଚାହେଁ ଯାରେ ନିଜ ନାମରେ ଲଗାଏ , ଚାହେଁ ଯାରେ ତାକୁ ଖେଳ ସେ ଖେଳାଏ ।।
ତୁ ଅନନ୍ତ ସରି କିଏ ତୋର ତୁଲେ , ଯାହା ତୁ ବୋଲାଉ 'ନାନକ' ତା ବୋଲେ ।।୮।।**୨୧**।।

ਸਲੋਕ।। ସଲୋକ।। ଶ୍ଳୋକ ।।

ਜੀਅ ਜੰਤ ਕੇ ਠਾਕੁਰਾ ਆਪੇ ਵਰਤਣਹਾਰ।।
ਨਾਨਕ ਏਕੋ ਪਸਰਿਆ ਦੂਜਾ ਕਹ ਦ੍ਰਿਸਟਾਰ।।੧।।
ଜୀଅ ଜଂତ କେ ଠାକୁରା ଆପେ ୱରତଣହାର।।
ନାନକ ଏକୋ ପସରିଆ ଦୂଜା କହ ଦ୍ରିସଟାର।।୧।।

ଜୀବଯନ୍ତୁଙ୍କର ଠାକୁର ତ ଆପେ , ପାଳନ କରତା ତୁହି ।
କହଇ ନାନକ ପୂରିଅଛୁ ଏକା , ଦ୍ୱିତୀୟ ନଦିଶେ କାହିଁ ।।୧।।

ਅਸ਼ਟਪਦੀ ।। ଅଷ୍ଟପଦୀ ।।

੧)--ਆਪਿ ਕਥੈ ਆਪਿ ਸੁਨਨੈਹਾਰੁ।। ਆਪਹਿ ਏਕੁ ਆਪਿ ਬਿਸਥਾਰੁ।। ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਏ।। ਆਪਨੈ ਭਾਣੈ ਲਏ ਸਮਾਏ।। ਤੁਮ ਤੇ ਭਿੰਨ ਨਹੀ ਕਿਛੁ ਹੋਇ।। ਆਪਨ ਸੂਤਿ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਪਰੋਇ।। ਜਾ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ।। ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ।। ਸੋ ਸਮਦਰਸੀ ਤਤ ਕਾ ਬੇਤਾ।। ਨਾਨਕ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਜੇਤਾ।।੧।।

--ଆପି କଥୈ ଆପି ସୁନନୈହାରୁ । । ଆପହି ଏକୁ ଆପି ବିସଥାରୁ । । ଜା ତିସୁ ଭାଣୈ ତା ସ୍ରିସଟି ଉପାଏ । । ଆପନୈ ଭାଣୈ ଲଏ ସମାଏ । । ତୁମ ତେ ଭିଂନ ନହୀ କିଛୁ ହୋଇ । । ଆପନ ସୂତି ସଭୁ ଜଗତୁ ପରୋଇ । । ଜା କଉ ପ୍ରଭ ଜୀଉ ଆପି ବୁଝାଏ । । ସଚୁ ନାମୁ ସୋଇ ଜନୁ ପାଏ । । ସୋ ସମଦରସୀ ତତ କା ବେତା । । ନାନକ ସଗଲ ସ୍ରିସଟି କା ଜେତା । ।୧ । ।

ଆପେ ସେ କହଇ ଆପେ ସେ ଶୁଣଇ , ସବୁ ତା ବିସ୍ତାର ଆପେ ଏକ ସେହି । ।
ଯାହା ଇଛା ତାର ସୃଷ୍ଟି ସେ କରଇ , ପୁଣି ନିଜ ମଧ୍ୟେ ସାଉଁଟି ରଖଇ । ।
ତାହା ଠାରୁ ଭିନ୍ନ ହୋଇ କିଛି ନାହିଁ , ନିଜ ମଧ୍ୟେ ସବୁ ଗୁନ୍ଥି ଅଛି ସେହି । ।
ଆପେ ମହାପ୍ରଭୁ ଯାହାକୁ ବୁଝାଏ , ସଚ୍ଚା ନାମ ଧନ ସେହି ଜନ ପାଏ । ।
ସେ ସମଦରସୀ ସେ ହିଁ ତତ୍ତ୍ୱବେତ୍ତା , 'ନାନକ' ସକଳ ସୃଷ୍ଟିର ବିଜେତା । ।୧ । ।

੨)--ਜੀਅ ਜੰਤ੍ਰ ਸਭ ਤਾ ਕੈ ਹਾਥ।। ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਅਨਾਥ ਕੋ ਨਾਥੁ।। ਜਿਸੁ ਰਾਖੈ ਤਿਸੁ ਕੋਇ ਨ ਮਾਰੈ।। ਸੋ ਮੂਆ ਜਿਸੁ ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰੈ।। ਤਿਸੁ ਤਜਿ ਅਵਰ ਕਹਾ ਕੋ ਜਾਇ।। ਸਭ ਸਿਰਿ ਏਕੁ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਇ।। ਜੀਅ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਜਾ ਕੈ ਸਭ ਹਾਥਿ।। ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਜਾਨਹੁ ਸਾਥਿ।। ਗੁਨ ਨਿਧਾਨ ਬੇਅੰਤ ਅਪਾਰ।। ਨਾਨਕ
ਦਾਸ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰ।।੨।।

--ଜୀଅ ଜଂତ୍ର ସଭ ତା କୈ ହାଥ । । ଦୀନ ଦଇଆଲ ଅନାଥ କୋ ନାଥୁ । । ଜିସୁ ରାଖୈ ତିସୁ କୋଇ ନ ମାରୈ । । ସୋ ମୂଆ ଜିସୁ ମନହୁ ବିସାରୈ । । ତିସୁ ତଜି ଅୱର କହା କୋ ଜାଇ । । ସଭ ସିରି ଏକୁ ନିରଂଜନ ରାଇ । । ଜୀଅ କୀ ଜୁଗତି ଜା କୈ ସଭ ହାଥି । । ଅଂତରି ବାହରି ଜାନହୁ ସାଥି । । ଗୁନ ନିଧାନ ବେଅଂତ ଅପାର । । ନାନକ ଦାସ ସଦା ବଲିହାର । ।୨ । ।

ସବୁ ଜୀବଯନ୍ତୁ ତାହା କରାୟତ୍ତ , ସେ ଦୀନ ଦୟାଳୁ ଅନାଥର ନାଥ । ।
ରଖେ ଯାରେ ତାକୁ କିଏ ମାରିପାରେ , ମରେ ସିଏ ଯାରେ ମନୁ ସେ ପାଶୋରେ । ।
ତାକୁ ତେଜି ଆଉ ଯିବ କିଏ କାହିଁ , ସର୍ବଶିରୀ ଏକ ନିରଞ୍ଜନ ସେହି । ।
ଜୀବର ସକଳ ଭେଦ ଯା'ର ହାତେ , ଅନ୍ତରେ ବାହାରେ ତାକୁ ଜାଣ ସାଥେ । ।
ଗୁଣ-ନିଧାନ ସେ ଅନନ୍ତ ଅପାର , 'ନାନକ' କୃତଜ୍ଞ ସଦା ମୁଁ ତାହାର । ।୨ । ।

੩)--ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਦਇਆਲ।। ਸਭ ਊਪਰਿ ਹੋਵਤ ਕਿਰਪਾਲ।। ਅਪਨੇ ਕਰਤਬ ਜਾਨੈ ਆਪਿ।। ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਰਹਿਓ ਬਿਆਪਿ।। ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ਜੀਅਨ ਬਹੁ ਭਾਤਿ।। ਜੋ ਜੋ ਰਚਿਓ ਸੁ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਤਿ।। ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ ਮਿਲਾਇ।। ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ।। ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ।। ਕਰਨਹਾਰੁ ਨਾਨਕ ਇਕੁ ਜਾਨਿਆ।।੩।।

--ପୂରନ ପୂରି ରହେ ଦଇଆଲ ।। ସଭ ଊପରି ହୋୱତ କିରପାଲ ।। ଅପନେ କରତବ ଜାନୈ ଆପି ।। ଅଂତରଜାମୀ ରହିଓ ବିଆପି ।। ପ୍ରତିପାଲୈ ଜୀଅନ ବହୁ ଭାତି ।। ଜୋ ଜୋ ରଚିଓ ସୁ ତିସହି ଧିଆତି ।। ଜିସୁ ଭାୱୈ ତିସୁ ଲଏ ମିଲାଇ ।। ଭଗତି କରହି ହରି କେ ଗୁଣ ଗାଇ ।। ମନ ଅଂତରି ବିସ୍ୱାସୁ କରି ମାନିଆ ।। କରନହାରୁ ନାନକ ଇକୁ ଜାନିଆ ।।୩।।

ସବୁଥିରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସେ ଦୟାଳୁ , ସବୁରି ଉପରେ ହୁଅଇ କୃପାଳୁ ।।
ଆପଣା କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଆପେ ସେ ଜାଣଇ , ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ସବୁଥିରେ ବ୍ୟାପିଥାଇ ।।
ଜୀବଙ୍କୁ ପାଳଇ ଅନେକ ପ୍ରକାରେ , ରଚେ ଯାରେ ସେହୁ ତାକୁ ଧ୍ୟାନ କରେ ।।
ଯାରେ ଚାହେଁ ପ୍ରଭୁ ସଙ୍ଗତେ ମିଶାଏ , ସେ ଭକ୍ତ ଭକ୍ତିରେ ହରି ଗୁଣ ଗାଏ ।।
ମନରେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ଯେହୁ ମାନେ , 'ନାନକ' କରତା ପ୍ରଭୁକୁ ସେ ଜାଣେ ।।୩।।

੪)--ਜਨੁ ਲਾਗਾ ਹਰਿ ਏਕੈ ਨਾਇ।। ਤਿਸ ਕੀ ਆਸ ਨ ਬਿਰਥੀ ਜਾਇ।। ਸੇਵਕ ਕਉ ਸੇਵਾ ਬਨਿਆਈ।। ਹੁਕਮੁ ਬੂਝਿ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਈ।। ਇਸਤੇ ਊਪਰਿ ਨਹੀ ਬੀਚਾਰੁ।। ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਬਸਿਆ ਨਿਰੰਕਾਰੁ।। ਬੰਧਨ ਤੋਰਿ ਭਏ ਨਿਰਵੈਰ।। ਅਨਦਿਨੁ ਪੂਜਹਿ ਗੁਰ ਕੇ ਪੈਰ।। ਇਹ ਲੋਕ ਸੁਖੀਏ ਪਰਲੋਕ ਸੁਹੇਲੇ।। ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਹਿ ਮੇਲੇ।।੪।।

--ଜନୁ ଲାଗା ହରି ଏକୈ ନାଇ ।। ତିସ କୀ ଆସ ନ ବିରଥୀ ଜାଇ ।। ସେୱକ କଉ ସେୱା ବନିଆଇ ।। ହୁକମୁ ବୂଝି ପରମପଦୁ ପାଇ ।। ଇସତେ ଊପରି ନହୀ ବୀଚାରୁ ।। ଜା କୈ ମନି ବସିଆ ନିରଂକାରୁ ।। ବଂଧନ ତୋରି ଭଏ ନିରୱୈର ।। ଅନଦିନୁ ପୂଜହି ଗୁର କେ ପୈର ।। ଇହ ଲୋକ ସୁଖୀଏ ପରଲୋକ ସୁହେଲେ ।। ନାନକ ହରି ପ୍ରଭି ଆପହି ମେଲେ ।।୪।।

ଯେଉଁ ଜନ ଏକ ହରି ନାମ ଧ୍ୟାୟେ , ଆଶା ତାର ବ୍ୟର୍ଥ କେବେହେଁ ନ ହୁଏ ।।
ସେବକକୁ ସଦା ପ୍ରଭୁ ସେବା ଶୋହେ , ଆଜ୍ଞା ବୁଝି ସେହୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପଦ ପାଏ ।।
ଏଥିରୁ ଅଧିକ ନାହିଁ ତ ବିଚାର , ମନରେ ଯାହାର ବସେ ନିରାକାର ।।

ବାଧା ବିଘ୍ନ ଭାଙ୍ଗି, ହୁଏ ବୈରୀ ଶୁନ୍ୟ , ଗୁରୁ ପଦ ଯିଏ ପୂଜେ ଅନୁଦିନ ।।

ଲୋକ ପରଲୋକେ ପାଏ ସେହୁ ସୁଖ , ପ୍ରଭୁ ମିଳାଇଛି ସଙ୍ଗତେ ନାନକ ।।୪।।

੫)--ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਕਰਹੁ ਅਨੰਦ।। ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ਪ੍ਰਭ ਪਰਮਾਨੰਦ।। ਰਾਮ ਨਾਮ ਤਤੁ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ।। ਦ੍ਰੁਲਭ ਦੇਹ ਕਾ ਕਰਹੁ ਉਧਾਰੁ।। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ।। ਪ੍ਰਾਨ ਤਰਨ ਕਾ ਇਹੈ ਸੁਆਉ।। ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭ ਪੇਖਹੁ ਨੇਰਾ।। ਮਿਟੈ ਅਗਿਆਨੁ ਬਿਨਸੈ ਅੰਧੇਰਾ।। ਸੁਨਿ ਉਪਦੇਸੁ ਹਿਰਦੈ ਬਸਾਵਹੁ।। ਮਨ ਇਛੇ ਨਾਨਕ ਫਲ ਪਾਵਹੁ।।੫।।

--ସାଧ ସଂଗି ମିଲି କରହୁ ଅନଂଦ ।। ଗୁନ ଗାୱହୁ ପ୍ରଭ ପରମାନଂଦ ।। ରାମ ନାମ ତତୁ କରହୁ ବୀଚାରୁ ।। ଦ୍ରୁଲଭ ଦେହ କା କରହୁ ଉଧାରୁ ।। ଅଂମ୍ରିତ ବଚନ ହରି କେ ଗୁନ ଗାଉ ।। ପ୍ରାନ ତରନ କା ଇହୈ ସୁଆଉ ।। ଆଠ ପହର ପ୍ରଭ ପେଖହୁ ନେରା ।। ମିଟୈ ଅଗିଆନୁ ବିନସୈ ଅଂଧେରା ।। ସୁନି ଉପଦେସୁ ହିରଦୈ ବସାୱହୁ ।। ମନ ଇଛେ ନାନକ ଫଲ ପାୱହୁ ।।୫ ।।

ସାଧୁ ସଙ୍ଗ ମିଳି କର ହୋ ଆନନ୍ଦ , ଗୁଣ ଗାଅ ପ୍ରଭୁ ସେ ପରମାନନ୍ଦ ।।

ରାମନାମ ତତ୍ତ୍ୱ କର ହୋ ବିଚାର , ଦୁର୍ଲଭ ଦେହର କର ହୋ ଉଦ୍ଧାର ।।

ଅମୃତ ବଚନ ଗାଅ ହରି ଗୁଣ , ପ୍ରାଣୀ ଉଦ୍ଧାରଣେ ଏହା ହିଁ ସାଧନ ।।

ପାଶେ ଦେଖ ପ୍ରଭୁ ତୁ ଅଷ୍ଟ-ପ୍ରହର , ଅଜ୍ଞାନତା ଯିବ ହଟିବ ଅନ୍ଧାର ।।

ଶୁଣି ଉପଦେଶ ହୃଦୟେ ବସାଅ , 'ନାନକ' ବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ତୁମେ ପାଅ ।।୫।।

੬)--ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਦੁਇ ਲੇਹੁ ਸਵਾਰਿ।। ਰਾਮਨਾਮੁ ਅੰਤਰਿ ਉਰਿਧਾਰਿ।। ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਪੂਰੀ ਦੀਖਿਆ।। ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ ਤਿਸੁ ਸਾਚੁ ਪਰੀਖਿਆ।। ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ।। ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਮਨ ਤੇ ਭਉ ਜਾਇ।। ਸਚੁ ਵਾਪਾਰੁ ਕਰਹੁ ਵਾਪਾਰੀ।। ਦਰਗਹ ਨਿਬਹੈ ਖੇਪ ਤੁਮਾਰੀ।। ਏਕਾ ਟੇਕ ਰਖਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ।। ਨਾਨਕ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ।।੬।।

--ହଲତୁ ପଲତୁ ଦୁଇ ଲେହୁ ସୱାରି ।। ରାମନାମୁ ଅଂତରି ଉରିଧାରି ।। ପୂରେ ଗୁର କୀ ପୂରୀ ଦୀଖିଆ ।। ଜିସୁ ମନି ବସୈ ତିସୁ ସାଚୁ ପରୀଖିଆ ।। ମନି ତନି ନାମୁ ଜପହୁ ଲିୱ ଲାଇ ।। ଦୂଖୁ ଦରଦୁ ମନ ତେ ଭଉ ଜାଇ ।। ସଚୁ ୱାପାରୁ କରହୁ ୱାପାରୀ ।। ଦରଗହ ନିବହୈ ଖେପ ତୁମାରୀ ।। ଏକା ଟେକ ରଖହୁ ମନ ମାହି ।। ନାନକ ବହୁରି ନ ଆୱହି ଜାହି ।।୬ ।।

ଲୋକ ପରଲୋକ ନିଅ ତୁ ସୁଧାରି , ରାମନାମ ତୋର ହୃଦ ମଧ୍ୟେ ଧରି ।।

ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କର ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ ଦୀକ୍ଷା , ମନରେ ଯାହାର ବସେ ଏହି ଶିକ୍ଷା ।।

ତନୁ-ମନେ ନାମ ଜପ ଧ୍ୟାନ ଦେଇ , ମନୁ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ଯିବ ଦୂର ହୋଇ ।।

କର ହେ ବେପାରୀ ସତ୍ୟର ବେପାର , ବୈକୁଣ୍ଠେ ମିଳିବ ସ୍ୱୀକୃତି ତାହାର ।।

ଏକ ପ୍ରଭୁ ଆଜ୍ଞା ମନ ମଧ୍ୟେ ରଖ , ଜନ୍ମ-ମୃତ୍ୟୁ ଆଉ ନୋହିବ ନାନକ ।।୬।।

੭)--ਤਿਸੁ ਤੇ ਦੂਰਿ ਕਹਾ ਕੋ ਜਾਇ।। ਉਬਰੈ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ਧਿਆਇ।। ਨਿਰਭਉ ਜਪੈ ਸਗਲ ਭਉ ਮਿਟੈ।। ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਛੁਟੈ।। ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖੈ ਤਿਸੁ ਨਾਹੀ ਦੂਖ।। ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਮਨਿ ਹੋਵਤ ਸੂਖ।। ਚਿੰਤਾ ਜਾਇ ਮਿਟੈ ਅਹੰਕਾਰੁ।। ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਕੋਇ ਨ ਪਹੁਚਨਹਾਰੁ।। ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਠਾਢਾ ਗੁਰੁ ਸੂਰਾ।। ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੇ ਕਾਰਜ ਪੂਰਾ।।੭।।

--ତିସୁ ତେ ଦୂରି କହା କୋ ଜାଇ ।। ଉବରୈ ରାଖନହାରୁ ଧିଆଇ ।। ନିରଭଉ ଜପୈ ସଗଲ ଭଉ ମିଟୈ ।। ପ୍ରଭ କିରପା ତେ ପ୍ରାଣୀ ଛୁଟୈ ।। ଜିସୁ ପ୍ରଭୁ ରାଖୈ ତିସୁ ନାହୀ ଦୂଖ ।। ନାମୁ ଜପତ ମନି ହୋୱତ ସୂଖ ।। ଚିଂତା ଜାଇ ମିଟୈ ଅହଂକାରୁ ।। ତିସୁ ଜନ କଉ କୋଇ ନ ପହୁଚନହାରୁ ।। ସିର ଊପରି ଠାଢା ଗୁରୁ ସୂରା ।। ନାନକ ତାକେ କାରଜ ପୂରା ।।୭।।

ତାହା ଠାରୁ ଦୂରେ କିଏ ଯିବ କାହିଁ , ପାର ତ ହୁଅଇ ଜୀବ ତାକୁ ଧ୍ୟାୟୀ ।।

ଜପିଲେ ନିର୍ଭୟ ଭୟ ହୁଏ ଦୂର , ପ୍ରଭୁ କୃପା ବଳେ ପ୍ରାଣୀ ହୁଏ ପାର ।।

ରଖେ ଯାରେ ପ୍ରଭୁ ନାହିଁ ତାର ଦୁଃଖ , ନାମକୁ ଜପିଲେ ମନେ ହୁଏ ସୁଖ ।।

ଚିନ୍ତା ହୁଏ ଦୂର ତୁଟେ ଅହଂକାର , ତା ସଙ୍ଗେ ସମାନ ହେବ କେଉଁ ନର ।।

ଗୁରୁ ଛତ୍ରଛାୟା ତଳେ ଯାର ଶିର , 'ନାନକ' ତା କର୍ମ ହୁଅଇ ସଫଳ ।।୭।।

*੮)--ਮਤਿ ਪੂਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ।। ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਉਧਰਤ ਸ੍ਰਿਸਟਿ।। ਚਰਨ ਕਮਲ ਜਾ ਕੇ ਅਨੂਪ।। ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਸੁੰਦਰ ਹਰਿ ਰੂਪ।। ਧੰਨੁ ਸੇਵਾ ਸੇਵਕੁ ਪਰਵਾਨੁ।। ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਧਾਨੁ।। ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ ਸੁ ਹੋਤ ਨਿਹਾਲੁ।। ਤਾ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵਤ ਕਾਲੁ।। ਅਮਰ ਭਏ ਅਮਰਾ ਪਦੁ ਪਾਇਆ।। ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ।।੮।।**੨੨**।।*

--ମତି ପୂରୀ ଅଂମ୍ରିତୁ ଜା କୀ ଦ୍ରିସଟି ।। ଦରସନୁ ପେଖତ ଉଧରତ ସ୍ରିସଟି ।। ଚରନ କମଲ ଜାକେ ଅନୂପ ।। ସଫଲ ଦରସନୁ ସୁଂଦର ହରି ରୂପ ।। ଧଂନୁ ସେୱା ସେୱକୁ

ପରୱାନୁ । । ଅଂତରଜାମୀ ପୁରଖୁ ପ୍ରଧାନୁ । । ଜିସୁ ମନି ବସୈ ସୁ ହୋତ ନିହାଲୁ । । ତା କୈ ନିକଟି ନ ଆୱତ କାଲୁ । । ଅମର ଭଏ ଅମରାପଦୁ ପାଇଆ । । ସାଧ ସଂଗି ନାନକ ହରି ଧିଆଇଆ । ।୮ । ।୨୨ । ।

ମତି ଯାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅମୃତ ଯା ଦୃଷ୍ଟି , ଦର୍ଶନେ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଥାଏ ସୃଷ୍ଟି । ।
ଚରଣ-କମଳ ଅନୁପମ ଯାର , ସଫଳ ଦର୍ଶନ ତା ରୂପ ସୁନ୍ଦର । ।
ସେବକ ସ୍ୱୀକୃତ ସେଇ ସେବା ଧନ୍ୟ , ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ପ୍ରଭୁ ପୁରୁଷ ପ୍ରଧାନ । ।
ବସେ ଯାହା ମନେ ହୁଏ ସେ ନିହାଲ , ତାହାର ନିକଟେ ନ ଆସଇ କାଳ । ।
ହେଲା ସେ ଅମର ହୋଇ ମୃତ୍ୟୁହୀନ , ସାଧୁସଙ୍ଗେ ଯିଏ କଲା ହରି ଧ୍ୟାନ । ।୮ । ।୨୨ । ।

ਸਲੋਕ।। *ସଲୋକ* । । ଶ୍ଳୋକ । ।

ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਬਿਨਾਸੁ।।
ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੰਤ ਭੇਟਿਆ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਪਰਗਾਸੁ।।੧।।
ଗିଆନ ଅଂଜନୁ ଗୁରି ଦୀଆ ଅଗିଆନ ଅଂଧେର ବିନାସୁ । ।
ହରି କିରପା ତେ ସଂତ ଭେଟିଆ ନାନକ ମନି ପରଗାସୁ । ।୧ । ।

ଜ୍ଞାନାଞ୍ଜନ ଦାନ କରନ୍ତେ ସଦ୍ଗୁରୁ , ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧାର ଗଲା ।
ଭେଟି ସନ୍ଥ ହରି କୃପାରେ ନାନକ , ମନ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲା । ।

ਅਸ਼ਟਪਦੀ ।। ଅଷ୍ଟପଦୀ । ।

੧)--ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਡੀਠਾ।। ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਲਾਗਾ ਮੀਠਾ।। ਸਗਲ ਸਮਿਗ੍ਰੀ ਏਕਸੁ ਘਟ ਮਾਹਿ।। ਅਨਿਕ ਰੰਗ ਨਾਨਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਹਿ।। ਨਉਨਿਧਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਨਾਮੁ।। ਦੇਹੀ ਮਹਿ ਇਸ ਕਾ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ।। ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਅਨਹਤ ਤਹ ਨਾਦ।। ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ਅਚਰਜ ਬਿਸਮਾਦ।। ਤਿਨਿ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਦਿਖਾਏ।। ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਸੋਝੀ ਪਾਏ।।੧।।

--ସଂତ ସଂଗି ଅଂତରି ପ୍ରଭୁ ଡୀଠା । । ନାମୁ ପ୍ରଭୂ କା ଲାଗା ମୀଠା । । ସଗଲ ସମିଗ୍ରୀ ଏକସୁ ଘଟ ମାହି । । ଅନିକ ରଂଗ ନାନା ଦ୍ରିସଟାହି । । ନଉନିଧି ଅଂମ୍ରିତୁ ପ୍ରଭ କା ନାମୁ । । ଦେହୀ ମହି ଇସ କା ବିସ୍ରାମୁ । । ସୁଂନ ସମାଧି ଅନହତ ତହ ନାଦ । । କହନୁ ନ ଜାଈ ଅଚରଜ ବିସମାଦ । । ତିନି ଦେଖିଆ ଜିସୁ ଆପି ଦିଖାଏ । । ନାନକ ତିସୁ ଜନ ସୋଝୀ ପାଏ । ।୧ । ।

ସନ୍ଥ ସଙ୍ଗେ ଚିତ୍ତେ ପ୍ରଭୁ ଦେଖା ହେଲା , ପ୍ରଭୁ ନାମ ମୋତେ ମଧୁର ଲାଗିଲା । ।

ସକଳ ପଦାର୍ଥ ଏକ ଘଟେ ଥାଇ , ନାନାରଙ୍ଗେ ଲୀଳା ଦୃଷ୍ଟିକି ଆସଇ ।।
ନବନିଧି ସୁଧା ସେହି ପ୍ରଭୁ ନାମ , ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ତୋହାର ବିଶ୍ରାମ ।।
ଶୂନ୍ୟ ସମାଧିରେ ଓଁକାର ଶୁଭଇ , ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା କହିତ ନୁହଇ ।।
ସେ ଦେଖିଛି ଯା'ରେ ଆପେ ସେ ଦେଖାଏ , 'ନାନକ' ସେ ଜନ ବୋଧଜ୍ଞାନ ପାଏ ।।୧ ।।

੨)--ਸੋ ਅੰਤਰਿ ਸੋ ਬਾਹਰਿ ਅਨੰਤ।। ਘਟਿ ਘਟਿ ਬਿਆਪਿ ਰਹਿਆ ਭਗਵੰਤ।। ਧਰਨਿ ਮਾਹਿ ਆਕਾਸ ਪਇਆਲ।। ਸਰਬ ਲੋਕ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ।। ਬਨਿ ਤਿਨਿ ਪਰਬਤਿ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ।। ਜੈਸੀ ਆਗਿਆ ਤੈਸਾ ਕਰਮੁ।। ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰ ਮਾਹਿ।। ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਦਹਦਿਸੇ ਸਮਾਹਿ।। ਤਿਸ ਤੇ ਭਿੰਨ ਨਹੀ ਕੋ ਠਾਉ।। ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਉ।।੨।।
--ସୋ ଅଂତରି ସୋ ବାହରି ଅନଂତ ।। ଘଟି ଘଟି ବିଆପି ରହିଆ ଭଗୱଂତ ।। ଧରନି ମାହି ଆକାସ ପଇଆଲ ।। ସରବ ଲୋକ ପୂରନ ପ୍ରତିପାଲ ।। ବନି ତିନି ପରବତି ହୈ ପାରବ୍ରହମୁ ।। ଜୈସୀ ଆଗିଆ ତୈସା କରମୁ ।। ପଉଣ ପାଣୀ ବୈସଂତର ମାହି ।। ଚାରି କୁଂଟ ଦହଦିସେ ସମାହି ।। ତିସ ତେ ଭିଂନ ନହୀ କୋ ଠାଉ ।। ଗୁରପ୍ରସାଦି ନାନକ ସୁଖୁ ପାଉ ।।୨ ।।

ଅନ୍ତରେ ବାହାରେ ସେ ପ୍ରଭୁ ଅନନ୍ତ , ଘଟେ ଘଟେ ବ୍ୟାପି ଅଛି ଭଗବନ୍ତ ।।
ଧରଣୀ ମଧ୍ୟରେ ଆକାଶେ ପାତାଳେ , ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭୁ ସର୍ବଲୋକେ ସବୁଠାରେ ।।
ବଣ ପରବତେ ତୃଣେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ , ଯେଉଁପରି ଆଜ୍ଞା ସେହିପରି କର୍ମ ।।
ଜଳରେ ଅଗ୍ନିରେ ପୂରିଛି ପବନେ , ପୂରିଅଛି ଦଶଦିଶେ ଚାରି କୋଣେ ।।
ତାହାଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଠାବ ଆଉ ନାହିଁ , ଗୁରୁପ୍ରସାଦେ ନାନକ ସୁଖ ପାଇ ।।୨ ।।

੩)--ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਮਹਿ ਦੇਖੁ।। ਸਸੀਅਰ ਸੂਰ ਨਖ੍ਯਤ੍ਰ ਮਹਿ ਏਕੁ।। ਬਾਣੀ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਭੁ ਕੋ ਬੋਲੈ।। ਆਪਿ ਅਡੋਲੁ ਨ ਕਬਹੂ ਡੋਲੈ।। ਸਰਬ ਕਲਾ ਕਰਿ ਖੇਲੈ ਖੇਲ।। ਮੋਲਿ ਨ ਪਾਈਐ ਗੁਣਹ ਅਮੋਲ।। ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜਾ ਕੀ ਜੋਤਿ।। ਧਾਰਿ ਰਹਿਓ ਸੁਆਮੀ ਓਤਿ ਪੋਤਿ।। ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਭਰਮ ਕਾ ਨਾਸੁ।। ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਮਹਿ ਏਹੁ ਬਿਸਾਸੁ।।੩।।
--ବେଦ ପୁରାନ ସିଂମ୍ରିତି ମହି ଦେଖୁ ।। ସସୀଅର ସୂର ନଖ୍ୟତ୍ର ମହି ଏକୁ ।। ବାଣୀ ପ୍ରଭ କୀ ସଭୁ କୋ ବୋଲୈ ।। ଆପି ଅଡୋଲୁ ନ କବହୂ ଡୋଲୈ ।। ସରବ କଲା କରି ଖେଲୈ ଖେଲ ।। ମୋଲି ନ ପାଈଐ ଗୁଣହ ଅମୋଲ ।। ସରବ ଜୋତି ମହି ଜା କୀ

ଜୋତି । । ଧାରି ରହିଉ ସୁଆମୀ ଓତି ପୋତି । । ଗୁର ପରସାଦି ଭରମ କା ନାସୁ । । ନାନକ ତିନ ମହି ଏହୁ ବିସାସୁ । ।୩ । ।

ବେଦ ସ୍ମୃତି ଅବା ପୁରାଣରେ ଦେଖ , ଶଶି ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆଉ ତାରା ମଧ୍ୟେ ଏକ ।।
ଏକ ପ୍ରଭୁ ବାଣୀ ବୋଲନ୍ତି ସଭିଏଁ , ନୁହଇ ଅସ୍ଥିର ସଦା ସ୍ଥିର ସିଏ ।।
ସବୁ ଶକ୍ତି ସଙ୍ଗେ ଖେଳୁଥାଇ ଖେଳ , ଅମୂଲ୍ୟ ସେ ପ୍ରଭୁ ତା ଗୁଣ ଅତୁଲ ।।
ସବୁ ଜ୍ୟୋତି ମଧ୍ୟେ ଜ୍ୟୋତି ଯାର ଅଛି , ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ସ୍ୱାମୀ ସବୁକୁ ଧରିଛି ।।
ଗୁରୁପ୍ରସାଦେ ଯା’ ଭ୍ରମ ହୁଏ ନାଶ , ‘ନାନକ’ ତା ମଧ୍ୟେ ଥାଇ ଏ ବିଶ୍ୱାସ ।।୩।।

੪)--ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ ਪੇਖਨੁ ਸਭੁ ਬ੍ਰਹਮ।। ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਸਭਿ ਧਰਮ।। ਸੰਤ ਜਨਾ ਸੁਨਹਿ ਸੁਭ ਬਚਨ।। ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਰਾਮ ਸੰਗਿ ਰਚਨ।। ਜਿਨਿ ਜਾਤਾ ਤਿਸ ਕੀ ਇਹ ਰਹਤ।। ਸਤਿ ਬਚਨ ਸਾਧੂ ਸਭਿ ਕਹਤ।। ਜੋ ਜੋ ਹੋਇ ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਮਾਨੈ।। ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ।। ਅੰਤਰਿ ਬਸੇ ਬਾਹਰਿ ਭੀ ਓਹੀ।। ਨਾਨਕ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਸਭ ਮੋਹੀ।।੪।।

--ସଂତ ଜନା କା ପେଖନୁ ସଭୁ ବ୍ରହମ । । ସଂତ ଜନା କୈ ହିରଦୈ ସଭି ଧରମ । । ସଂତ ଜନା ସୁନହି ସୁଭ ବଚନ । । ସରବ ବିଆପୀ ରାମ ସଂଗି ରଚନ । । ଜିନି ଜାତା ତିସ କୀ ଇହ ରହତ । । ସତି ବଚନ ସାଧୂ ସଭି କହତ । । ଜୋ ଜୋ ହୋଇ ସୋଇ ସୁଖୁ ମାନୈ । । କରନ କରାୱନହାରୁ ପ୍ରଭୁ ଜାନୈ । । ଅଂତରି ବସେ ବାହରି ଭୀ ଓହୀ । । ନାନକ ଦରସନୁ ଦେଖି ସଭ ମୋହୀ । ।୪ । ।

ଦେଖଇ ସର୍ବତ୍ର ସନ୍ଥ ଏକ ବ୍ରହ୍ମ , ଯାହାଥାଇ ସନ୍ଥ ହୃଦେ ସବୁ ଧର୍ମ ।।
ଶୁଣେ ସନ୍ଥଜନ ସଦା ସୁବଚନ , ସର୍ବମୟ ରାମ ସଙ୍ଗେ ଥାଇ ମନ ।।
ଜାଣେ ଯିଏ ତାର ଏହି ଆଚରଣ , ସାଧୁଜନେ ସତ୍ୟ କହନ୍ତି ବଚନ ।।
ହୁଏ ଯାହା ଯାହା ତାକୁ ସୁଖ ମଣେ , କର୍ମ, କର୍ତ୍ତା ସବୁ ପ୍ରଭୁ ବୋଲି ଜାଣେ ।।
ଭିତରେ ବାହାରେ ଏକ ପ୍ରଭୁ ସେହି , ଯେ ପାଏ ଦର୍ଶନ ମୋହିତ ହୁଅଇ ।।୪।।

੫)--ਆਪਿ ਸਤਿ ਕੀਆ ਸਭੁ ਸਤਿ।। ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਸਗਲੀ ਉਤਪਤਿ।। ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਕਰੇ ਬਿਸਥਾਰੁ।। ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਏਕੰਕਾਰੁ।। ਅਨਿਕ ਕਲਾ ਲਖੀ ਨਹ ਜਾਇ।। ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ ਮਿਲਾਇ।। ਕਵਨ ਨਿਕਟਿ ਕਵਨ ਕਹੀਐ ਦੂਰਿ।। ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪ ਭਰਪੂਰਿ।। ਅੰਤਰਗਤਿ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਜਨਾਏ।। ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ।।੫।।

--ଆପି ସତି କୀଆ ସଭୁ ସତି । । ତିସୁ ପ୍ରଭ ତେ ସଗଲୀ ଉତପତି । । ତିସୁ ଭାୱୈ ତା କରେ ବିସଥାରୁ । । ତିସୁ ଭାୱୈ ତା ଏକଂକାରୁ । । ଅନିକ କଲା ଲଖୀ ନହ ଜାଇ । । ଜିସୁ ଭାୱୈ ତିସୁ ଲଏ ମିଲାଇ । । କୱନ ନିକଟି କୱନ କହୀଐ ଦୂରି । । ଆପେ ଆପି ଆପ ଭରପୂରି । । ଅଂତରଗତି ଜିସୁ ଆପି ଜନାଏ । । ନାନକ ତିସୁ ଜନ ଆପି ବୁଝାଏ । ।୫ । ।

ଆପେ ସତ୍ୟ ଯାହା କରିଅଛି ସତ୍ୟ , ସବୁକିଛି ସେହି ପ୍ରଭୁ ଠାରୁ ଜାତ । ।
ଚାହିଁଲେ ଜଗତ କରଇ ବିସ୍ତାର , ଚାହିଁଲେ ପୁଣି ସେ ହୁଏ ଏକୋଂକାର । ।
କେତେ କଳା ତାର ଲେଖି ନ ହୁଅଇ , ଚାହେଁ ଯା'ରେ ତାକୁ ନିଅଇ ମିଶାଇ । ।
କହିବା କା' ପାଶେ କାହା ଠାରୁ ଦୂରେ , ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସେତ ଆପଣା ସୃଷ୍ଟିରେ । ।
ଅନ୍ତରେ ଯାହାକୁ ତା ଗତି ଜଣାଏ , ନାନକ ତାହାକୁ ଆପେ ସେ ବୁଝାଏ । ।୫ । ।

੬)--ਸਰਬ ਭੂਤ ਆਪਿ ਵਰਤਾਰਾ।। ਸਰਬ ਨੈਨ ਆਪਿ ਪੇਖਨਹਾਰਾ।। ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਜਾਕਾ ਤਨਾ।। ਆਪਨ ਜਸੁ ਆਪ ਹੀ ਸੁਨਾ।। ਆਵਨ ਜਾਨੁ ਇਕੁ ਖੇਲੁ ਬਨਾਇਆ।। ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕੀਨੀ ਮਾਇਆ।। ਸਭ ਕੈ ਮਧਿ ਅਲਿਪਤੋ ਰਹੈ।। ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਹਣਾ ਸੁ ਆਪੇ ਕਹੈ।। ਆਗਿਆ ਆਵੈ ਆਗਿਆ ਜਾਇ।। ਨਾਨਕ ਜਾ ਭਾਵੈ ਤਾ ਲਏ ਸਮਾਇ।।੬।।

--ସରବ ଭୂତ ଆପି ୱରତାରା । । ସରବ ନୈନ ଆପି ପେଖନହାରା । । ସଗଲ ସମଗ୍ରୀ ଜାକା ତନା । । ଆପନ ଜସୁ ଆପ ହୀ ସୁନା । । ଆୱନ ଜାନୁ ଇକୁ ଖେଲୁ ବନାଇଆ । । ଆଗିଆକାରୀ କୀନୀ ମାଇଆ । । ସଭ କୈ ମଧି ଅଲିପତୋ ରହୈ । । ଜୋ କିଛୁ କହଣା ସୁ ଆପେ କହୈ । । ଆଗିଆ ଆୱୈ ଆଗିଆ ଜାଇ । । ନାନକ ଜା ଭାୱୈ ତା ଲଏ ସମାଇ । ।୬ । ।

ସକଳ ଜୀବରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଅଛି , ସକଳ ଚକ୍ଷୁରେ ସିଏ ହିଁ ଦେଖୁଛି । ।
ସକଳ ସୃଷ୍ଟି ଯା' ଶରୀର ଅଟଇ , ନିଜ ଯଶ ନିଜେ ସିଏ ତ ଶୁଣଇ । ।
ଜନ୍ମ-ମରଣର ଲୀଳା ଏକ ରଚି , ଆପଣା ଆଜ୍ଞାରେ ମାୟା ସେ ଗଢ଼ିଛି । ।
ସବୁଥିରେ ଥାଇ କେଉଁଠି ନ ଥାଇ , ଯା କହିବା ଥାଏ ନିଜେ ସେ କହଇ । ।
ଜନ୍ମେ ମରେ ଜୀବ ସେ ପ୍ରଭୁ ଆଜ୍ଞାରେ , ଚାହିଁଲେ କରେ ସେ ଲୀନ ନିଜଠାରେ । ।୬ । ।

੭)--ਇਸ ਤੇ ਹੋਇ ਸੁ ਨਾਹੀ ਬੁਰਾ।। ਓਰੈ ਕਹਹੁ ਕਿਨੈ ਕਛੁ ਕਰਾ।। ਆਪਿ ਭਲਾ ਕਰਤੂਤਿ ਅਤਿ ਨੀਕੀ।। ਆਪੇ ਜਾਨੈ ਅਪਨੇ ਜੀਕੀ।। ਆਪਿ ਸਾਚੁ ਧਾਰੀ ਸਭ ਸਾਚੁ।। ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਆਪਨ ਸੰਗਿ

ਰਾਚੁ।। ਤਾਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ।। ਦੂਸਰ ਹੋਇ ਤ ਸੋਝੀ ਪਾਇ।। ਤਿਸ ਕਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਪਰਵਾਨੁ।। ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਜਾਨੁ।।੭।।

--ଇସ ତେ ହୋଇ ସୁ ନାହୀ ବୁରା ।। ଓରୈ କହହୁ କିନୈ କଛୁ କରା ।। ଆପି ଭଲା କରତୂତି ଅତି ନୀକୀ ।। ଆପେ ଜାନୈ ଅପନେ ଜୀକୀ ।। ଆପି ସାଚୁ ଧାରୀ ସଭ ସାଚୁ ।। ଓତି ପୋତି ଆପନ ସଂଗି ରାଚୁ ।। ତାକୀ ଗତି ମିତି କହୀ ନ ଜାଇ ।। ଦୂସର ହୋଇ ତ ସୋଝୀ ପାଇ ।। ତିସ କା କୀଆ ସଭୁ ପରୱାନୁ ।। ଗୁରପ୍ରସାଦି ନାନକ ଇହୁ ଜାନୁ ।।୭ ।।

କେବେ ନ କରଇ ଅଶୁଭ ସେ କିଛି , କୁହ ଆଉ କିଏ କିସ କରି ଅଛି ।।
ସେ ଉତ୍ତମ ତାର କରଣି ସୁନ୍ଦର , ସିଏ ଏକା ଜାଣେ ତାହାର ଅନ୍ତର ।।
ସିଏ ସତ୍ୟ ତାର ସୃଷ୍ଟି ସବୁ ସତ୍ୟ , ଆପଣା ସୃଷ୍ଟିରେ ଅଛି ଓତପ୍ରୋତ ।।
ତାହାର କଳନା ନୁହଇ ତ କରି , ବୁଝନ୍ତା ଆଉ କେ ଥିଲେ ତାହା ସରି ।।
ସତତ ସ୍ୱୀକୃତ ତାହାର କରଣି , ଗୁରୁ କୃପା ବଳେ ହୁଏ ତାହା ଜାଣି ।।୭ ।।

*੮)--ਜੋ ਜਾਨੈ ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ।। ਆਪਿ ਮਿਲਾਇ ਲਏ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ।। ਓਹੁ ਧਨਵੰਤੁ ਕੁਲਵੰਤੁ ਪਤਿਵੰਤੁ।। ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ਭਗਵੰਤੁ।। ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਜਨੁ ਆਇਆ।। ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਤਰਾਇਆ।। ਜਨ ਆਵਨ ਕਾ ਇਹੈ ਸੁਆਉ।। ਜਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ਨਾਉ।। ਆਪਿ ਮੁਕਤੁ ਮੁਕਤੁ ਕਰੈ ਸੰਸਾਰੁ।। ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰੁ।।੮।।**੨੩**।।*

*--ଜୋ ଜାନୈ ତିସୁ ସଦା ସୁଖୁ ହୋଇ ।। ଆପି ମିଲାଇ ଲଏ ପ୍ରଭୁ ସୋଇ ।। ଓହୁ ଧନୱଂତୁ କୁଲୱଂତୁ ପତିୱଂତୁ ।। ଜୀୱନ ମୁକତି ଜିସୁ ରିଦୈ ଭଗୱଂତୁ ।। ଧଂନୁ ଧଂନୁ ଧଂନୁ ଜନୁ ଆଇଆ ।। ଜିସୁ ପ୍ରସାଦି ସଭୁ ଜଗତୁ ତରାଇଆ ।। ଜନ ଆୱନ କା ଇହୈ ସୁଆଉ ।। ଜନ କୈ ସଂଗି ଚିତି ଆୱୈ ନାଉ ।। ଆପି ମୁକତୁ ମୁକତୁ କରୈ ସଂସାରୁ ।। ନାନକ ତିସୁ ଜନ କଉ ସଦା ନମସକାରୁ ।।୮ ।।**୨୩**।।*

ଯିଏ ଜାଣେ, ତାକୁ ସଦା ସୁଖ ହୁଏ , ନିଜ ମଧ୍ୟେ ପ୍ରଭୁ ତାହାକୁ ମିଶାଏ ।।
ସଦା ସିଏ ଧନ-କୁଳ-ମାନ ବନ୍ତ , ଜୀବନ୍ମୁକ୍ତ ଯାହା ହୃଦେ ଭଗବନ୍ତ ।।
ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଆଗମନ ତାର , ଯା ପ୍ରସାଦେ ତରେ ଜଗତ ସକଳ ।।
ଏହି ଲାଭ ହୁଏ ତାର ଆଗମନେ , ତାହା ସଙ୍ଗତରେ ଚିତ୍ତ ରହେ ନାମେ ।।
ଆପେ ମୁକ୍ତ, ମୁକ୍ତ କରେ ଏ ସଂସାର , 'ନାନକ' ତାହାକୁ ସଦା ନମସ୍କାର ।।୮ ।।**୨୩**।।

ਸਲੋਕ।। ସଲୋକ।। ଶ୍ଲୋକ ।।

ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਰਾਧਿਆ ਪੂਰਾ ਜਾ ਕਾ ਨਾਉ।।

ਨਾਨਕ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਪੂਰੇ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ।।੧।।

ପୂରା ପ୍ରଭୁ ଆରାଧିଆ ପୂରା ଜା କା ନାଉ ।।

ନାନକ ପୂରା ପାଇଆ ପୂରେ କେ ଗୁନ ଗାଉ ।।୧ ।।

ଆରାଧିଛି ଯିଏ ସେଇ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭୁ , ନାମଟି ଯାହାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ।

'ନାନକ' ପାଇଛି ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭୁ ସିଏ , କରି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁଣଗାନ ।।୧ ।।

ਅਸ਼ਟਪਦੀ ।। ଅଷ୍ଟପଦୀ ।।

੧)--ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕਾ ਸੁਨਿ ਉਪਦੇਸੁ।। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਕਟਿ ਕਰਿ ਪੇਖੁ।। ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਹੁ ਗੋਬਿੰਦ।। ਮਨ ਅੰਤਰ ਕੀ ਉਤਰੈ ਚਿੰਦ।। ਆਸ ਅਨਿਤ ਤਿਆਗਹੁ ਤਰੰਗ।। ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਧੂਰਿ ਮਨ ਮੰਗ।। ਆਪੁ ਛੋਡਿ ਬੇਨਤੀ ਕਰਹੁ।। ਸਾਧਸੰਗਿ ਅਗਨਿ ਸਾਗਰੁ ਤਰਹੁ।। ਹਰਿ ਧਨ ਕੇ ਭਰਿ ਲੇਹੁ ਭੰਡਾਰ।। ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨਮਸਕਾਰ।।੧।।

--ପୂରେ ଗୁର କା ସୁନି ଉପଦେସୁ ।। ପାରବ୍ରହମୁ ନିକଟି କରି ପେଖୁ ।। ସାସି ସାସି ସିମରହୁ ଗୋବିଂଦ ।। ମନ ଅଂତର କୀ ଉତରୈ ଚିଂଦ ।। ଆସ ଅନିତ ତିଆଗହୁ ତରଂଗ ।। ସଂତ ଜନା କୀ ଧୂରି ମନ ମଂଗ ।। ଆପୁ ଛୋଡି ବେନତୀ କରହୁ ।। ସାଧସଂଗି ଅଗନି ସାଗରୁ ତରହୁ ।। ହରି ଧନ କେ ଭରି ଲେହୁ ଭଂଡାର ।। ନାନକ ଗୁର ପୂରେ ନମସକାର ।।୧ ।।

ମନ ପୂର୍ଣ୍ଣଗୁରୁ ଉପଦେଶ ଶୁଣି , ଦେଖ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ନିକଟରେ ଜାଣି ।।

ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସେ ମନ ଗୋବିନ୍ଦ ସୁମର , ଅନ୍ତରର ଚିନ୍ତା ହୋଇ ଯିବ ଦୂର ।।

ଛାଡ଼ ତୁ ଅନିତ୍ୟ ଆଶାର ତରଂଗ , ସନ୍ଥ ପଦରଜ ମନଦେଇ ମାଗ ।।

ଅହଂ ତ୍ୟାଗ କରି , ପ୍ରାର୍ଥନା ତୁ କର , ସାଧୁ ସଙ୍ଗେ ଅଗ୍ନି ସାଗରକୁ ତର ।।

ହରି ନାମ ଧନେ ଭରିଣ ଭଣ୍ଡାର , ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁକୁ ତୁ କର ନମସ୍କାର ।।୧ ।।

੨)--ਖੇਮ ਕੁਸਲ ਸਹਜ ਆਨੰਦ।। ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਭਜੁ ਪਰਮਾਨੰਦ।। ਨਰਕ ਨਿਵਾਰਿ ਉਧਾਰਹੁ ਜੀਉ।। ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪੀਉ।। ਚਿਤਿ ਚਿਤਵਹੁ ਨਾਰਾਇਣ ਏਕੁ।। ਏਕ ਰੂਪ ਜਾ ਕੇ ਰੰਗ ਅਨੇਕ।। ਗੋਪਾਲ ਦਾਮੋਦਰ ਦੀਨ ਦਇਆਲ।। ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਪੂਰਨ ਕਿਰਪਾਲ।। ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ

ਨਾਮੁ ਬਾਰੰਬਾਰ॥ ਨਾਨਕ ਜੀਅ ਕਾ ਇਹੈ ਅਧਾਰ॥੨॥

--ଖେମ କୁସଲ ସହଜ ଆନଂଦ।। ସାଧ ସଂଗି ଭଜୁ ପରମାନଂଦ।। ନରକ ନିୱାରି ଉଧାରହୁ ଜୀଉ।। ଗୁନ ଗୋବିଂଦ ଅଂମ୍ରିତ ରସୁ ପୀଉ।। ଚିତି ଚିତୱହୁ ନାରାଇଣ ଏକୁ।। ଏକ ରୂପ ଜା କେ ରଂଗ ଅନେକ।। ଗୋପାଲ ଦାମୋଦର ଦୀନ ଦଇଆଲ।। ଦୁଖ ଭଂଜନ ପୂରନ କିରପାଲ।। ସିମରି ସିମରି ନାମୁ ବାରଂବାର।। ନାନକ ଜୀଅ କା ଇହୈ ଅଧାର।।୨।।

ପାଇବୁ କୁଶଳ ମଙ୍ଗଳ ଆନନ୍ଦ , ସାଧୁ ସଙ୍ଗେ ଭଜ ତୁ ପରମାନନ୍ଦ ।।
ନରକ ନିବାରି ଉଦ୍ଧାର ଜୀବନ , ପ୍ରଭୁ ଗୁଣ ସୁଧା ରସ କରି ପାନ ।।
ଚିତ୍ତେ ଚିନ୍ତା କର ନାରାୟଣ ଏକ , ଏକ ରୂପ ଆଉ ଯା ଲୀଳା ଅନେକ ।।
ଗୋପାଳ ଦାମୋଦର ଦୀନ ଦୟାଳୁ , ସେ ଦୁଃଖଭଞ୍ଜନ ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କୃପାଳୁ ।।
ସୁମର ସୁମର ନାମ ବାରଂବାର , 'ନାନକ' ଜୀବର ଏହାହିଁ ଆଧାର ।।୨।।

੩)--ਉਤਮ ਸਲੋਕ ਸਾਧ ਕੇ ਬਚਨ॥ ਅਮੁਲੀਕ ਲਾਲ ਏਹਿ ਰਤਨ॥ ਸੁਨਤ ਕਮਾਵਤ ਹੋਤ ਉਧਾਰ॥ ਆਪਿ ਤਰੈ ਲੋਕਹ ਨਿਸਤਾਰ॥ ਸਫਲ ਜੀਵਨੁ ਸਫਲੁ ਤਾਕਾ ਸੰਗੁ॥ ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਲਾਗਾ ਹਰਿ ਰੰਗੁ॥ ਜੈ ਜੈ ਸਬਦੁ ਅਨਾਹਦੁ ਵਾਜੈ॥ ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਅਨਦ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਗਾਜੈ॥ ਪ੍ਰਗਟੇ ਗੁਪਾਲ ਮਹਾਂਤ ਕੈ ਮਾਥੇ॥ ਨਾਨਕ ਉਧਰੇ ਤਿਨ ਕੈ ਸਾਥੇ॥੩॥

--ଉତମ ସଲୋକ ସାଧ କେ ବଚନ।। ଅମୁଲୀକ ଲାଲ ଏହି ରତନ।। ସୁନତ କମାୱତ ହୋତ ଉଧାର।। ଆପି ତରୈ ଲୋକହ ନିସତାର।। ସଫଲ ଜୀୱନୁ ସଫଲୁ ତାକା ସଂଗୁ।। ଜା କୈ ମନି ଲାଗା ହରି ରଂଗୁ।। ଜୈ ଜୈ ସବଦୁ ଅନାହଦୁ ୱାଜୈ।। ସୁନି ସୁନି ଅନଦ କରେ ପ୍ରଭୁ ଗାଜୈ।। ପ୍ରଗଟେ ଗୁପାଲ ମହାଂତ କୈ ମାଥେ।। ନାନକ ଉଧରେ ତିନ କୈ ସାଥେ।।୩।।

ଉତ୍ତମ ଶ୍ଳୋକ ତ ସାଧୁର ବଚନ , ଅଟଇ ଅମୂଲ୍ୟ ମାଣିକ୍ୟ ରତନ ।।
ଯେ ଶୁଣି ପାଳଇ ହୁଅଇ ଉଦ୍ଧାର , ଆପେ ତରି ଲୋକେ କରଇ ନିସ୍ତାର ।।
ସଫଳ ଜନମ ସଫଳ ତା ସଙ୍ଗ , ଲାଗିଛି ଯାହାର ମନେ ହରି ରଂଗ ।।
ଜୟ ଜୟ ଶବ୍ଦେ ବାଜେ ଅନାହତ , ଶୁଣି ଶୁଣି କରେ ଆନନ୍ଦ ବହୁତ ।।
ପ୍ରକଟ ଗୋପଳ ସଦାଚାରୀ ମାଥେ , 'ନାନକ' ତରଇ ଭକ୍ତ ତାର ସାଥେ ।।୩।।

੪)--ਸਰਨਿ ਜੋਗੁ ਸੁਨਿ ਸਰਨੀ ਆਏ।। ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਆਪ ਮਿਲਾਏ।। ਮਿਟਿ ਗਏ ਬੈਰ ਭਏ ਸਭ ਰੇਨ।। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ਲੈਨ।। ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਗੁਰਦੇਵ।। ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਸੇਵਕ ਕੀ ਸੇਵ।। ਆਲ ਜੰਜਾਲ ਬਿਕਾਰ ਤੇ ਰਹਤੇ।। ਰਾਮਨਾਮ ਸੁਨਿ ਰਸਨਾ ਕਹਤੇ।। ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ।। ਨਾਨਕ ਨਿਬਹੀ ਖੇਪ ਹਮਾਰੀ।।੪।।

--ସରନି ଜୋଗୁ ସୁନି ସରନୀ ଆଏ । । କରି କିରପା ପ୍ରଭ ଆପ ମିଲାଏ । । ମିଟି ଗଏ ବୈର ଭଏ ସଭ ରେନ । । ଅଂମ୍ରିତ ନାମୁ ସାଧସଂଗି ଲୈନ । । ସୁପ୍ରସଂନ ଭଏ ଗୁରଦେୱ । । ପୂରନ ହୋଇ ସେୱକ କୀ ସେୱ । । ଆଲ ଜଂଜାଲ ବିକାର ତେ ରହତେ । । ରାମନାମ ସୁନି ରସନା କହତେ । । କରି ପ୍ରସାଦୁ ଦଇଆ ପ୍ରଭି ଧାରୀ । । ନାନକ ନିବହୀ ଖେପ ହମାରୀ । ।୪ । ।

ଶରଣର ଯୋଗ୍ୟ ଶୁଣି ମୁଁ ଆସିଛି , କୃପା କରି ପ୍ରଭୁ ଗୁରୁ ମିଳାଇଛି ।।
ବୈର ଗଲା ହେଲି ସନ୍ଥ ପଦଧୂଳି , ସାଧୁ ସଙ୍ଗତରେ ନାମ ସୁଧା ନେଲି ।।
ହୋଇଛନ୍ତି ଗୁରୁଦେବ ସୁପ୍ରସନ୍ନ , ସେବକର ସେବା ହୋଇଅଛି ପୂର୍ଣ୍ଣ ।।
ଗୃହ ଜଞ୍ଜାଳରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଅଛି , ଶୁଣି ରାମନାମ ଜିହ୍ୱାରେ ଗାଉଛି ।।
ଦୟା କରି ପ୍ରଭୁ ଦୟା କରି ଅଛି , 'ନାନକ' ମୋ ଶ୍ରମ ସାର୍ଥକ ହୋଇଛି ।।୪।।

੫)--ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਹੁ ਸੰਤ ਮੀਤ।। ਸਾਵਧਾਨ ਏਕਾਗਰ ਚੀਤ।। ਸੁਖਮਨੀ ਸਹਜ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਨਾਮ।। ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ ਸੁ ਹੋਤ ਨਿਧਾਨ।। ਸਰਬ ਇਛਾ ਤਾ ਕੀ ਪੂਰਨ ਹੋਇ।। ਪ੍ਰਧਾਨ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਗਟੁ ਸਭ ਲੋਇ।। ਸਭ ਤੇ ਊਚ ਪਾਏ ਅਸਥਾਨੁ।। ਬਹੁਰਿ ਨ ਹੋਵੈ ਆਵਨ ਜਾਨੁ।। ਹਰਿ ਧਨੁ ਖਾਟਿ ਚਲੈ ਜਨੁ ਸੋਇ।। ਨਾਨਕ ਜਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ।।੫।।

--ପ୍ରଭ କୀ ଉସତତି କରହୁ ସଂତ ମୀତ । । ସାୱଧାନ ଏକାଗର ଚୀତ । । ସୁଖମନୀ ସହଜ ଗୋବିଂଦ ଗୁନ ନାମ । । ଜିସୁ ମନି ବସୈ ସୁ ହୋତ ନିଧାନ । । ସରବ ଇଛା ତା କୀ ପୂରନ ହୋଇ । । ପ୍ରଧାନ ପୁରଖୁ ପ୍ରଗଟୁ ସଭ ଲୋଇ । । ସଭ ତେ ଉଚ ପାଏ ଅସଥାନୁ । । ବହୁରି ନ ହୋୱୈ ଆୱନ ଜାନୁ । । ହରି ଧନୁ ଖାଟି ଚଲୈ ଜନୁ ସୋଇ । । ନାନକ ଜିସହି ପରାପତି ହୋଇ । ।୫ । ।

ପ୍ରଭୁ ସ୍ତୁତି କର ହେ ସନ୍ଥ ସଜ୍ଜନ , ଏକାଗ୍ର ଚିତ୍ତରେ ହୋଇ ସାବଧାନ ।।
ଅଟେ ସୁଖମଣି ପ୍ରଭୁ ଗୁଣ ନାମ , ଯାହା ହୃଦେ ବସେ ହୁଏ ସେ ନିଧାନ ।।
ସବୁ ଇଛା ତାର ହୁଅଇ ପୂରଣ , ଉଭାହୁଏ ହୋଇ ପୁରୁଷ ପ୍ରଧାନ ।।

ପାଏ ସେହୁ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥାନ , ନ ହୁଏ ଆଉ ତା ଜନମ-ମରଣ ।।
ଅର୍ଜି ହରିଧନ ସେ ଜନ ଚଲଇ , 'ନାନକ' ଯାହାକୁ ପ୍ରାପତ ହୁଅଇ ।।୫।।

੬)--ਖੇਮ ਸਾਂਤਿ ਰਿਧਿ ਨਵ ਨਿਧਿ।। ਬੁਧਿ ਗਿਆਨੁ ਸਰਬ ਤਹ ਸਿਧਿ।। ਬਿਦਿਆ ਤਪੁ ਜੋਗੁ ਪ੍ਰਭ ਧਿਆਨੁ।। ਗਿਆਨੁ ਸ੍ਰੇਸਟ ਊਤਮ ਇਸਨਾਨੁ।। ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਕਮਲ ਪ੍ਰਗਾਸ।। ਸਭ ਕੈ ਮਧਿ ਸਗਲ ਤੇ ਉਦਾਸ।। ਸੁੰਦਰੁ ਚਤੁਰੁ ਤਤ ਕਾ ਬੇਤਾ ।। ਸਮਦਰਸੀ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟੇਤਾ।। ਇਹ ਫਲ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੈ ਮੁਖਿ ਭਨੇ।। ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਬਚਨ ਮਨਿ ਸੁਨੇ।।੬।।

--ଖେମ ସାଂତି ରିଧି ନୱ ନିଧି ।। ବୁଧି ଗିଆନୁ ସରବ ତହ ସିଧି ।। ବିଦିଆ ତପୁ ଜୋଗୁ ପ୍ରଭ ଧିଆନୁ ।। ଗିଆନୁ ସ୍ରେସଟ ଊତମ ଇସନାନୁ ।। ଚାରି ପଦାରଥ କମଲ ପ୍ରଗାସ ।। ସଭ କୈ ମଧି ସଗଲ ତେ ଉଦାସ ।। ସୁଂଦରୁ ଚତୁରୁ ତତ କା ବେତା ।। ସମଦରସୀ ଏକ ଦ୍ରିସଟେତା ।। ଇହ ଫଲ ତିସୁ ଜନ କୈ ମୁଖି ଭନେ ।। ଗୁର ନାନକ ନାମ ବଚନ ମନି ସୁନେ ।।୬।।

କ୍ଷେମ ଶାନ୍ତି ରିଦ୍ଧି ଆଉ ନବନିଧି , ବୁଦ୍ଧିଜ୍ଞାନ ସଙ୍ଗେ ଆଉ ସର୍ବ ସିଦ୍ଧି ।।
ବିଦ୍ୟା ତପ ଯୋଗ ପୁଣି ପ୍ରଭୁଧ୍ୟାନ , ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ଆଉ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ତୀର୍ଥସ୍ନାନ ।।
ଚାରି ପଦାରଥ କମଳ ପ୍ରକାଶ , ସର୍ବ ମଧ୍ୟେ ଥାଇ ସକଳେ ଉଦାସ ।।
ସୁନ୍ଦର ଚତୁର ଆଉ ତତ୍ତ୍ୱବେତ୍ତା , ଅଟେ ସମଦର୍ଶୀ ଆଉ ଏକ ଦ୍ରଷ୍ଟା ।।
ଏ ଫଳ ଲଭେ ଯେ ମୁଖେ ନାମ ଭଣେ , ଗୁରୁବଚନ ଯେ ମନ ଦେଇ ଶୁଣେ ।।୬।।

੭)--ਇਹੁ ਨਿਧਾਨੁ ਜਪੈ ਮਨਿ ਕੋਇ।। ਸਭ ਜੁਗ ਮਹਿ ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ।। ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ।। ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਬਖਾਣੀ।। ਸਗਲ ਮਤਾਂਤ ਕੇਵਲ ਹਰਿਨਾਮ।। ਗੋਬਿੰਦ ਭਗਤ ਕੈ ਮਨਿ ਬਿਸ੍ਰਾਮ।। ਕੋਟਿ ਅਪ੍ਰਾਧ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਟੈ।। ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਮ ਤੇ ਛੁਟੈ।। ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਕਰਮ ਪ੍ਰਭਿ ਪਾਏ।। ਸਾਧ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਤੇ ਆਏ।।੭।।

--ଇହୁ ନିଧାନୁ ଜପୈ ମନି କୋଇ ।। ସଭ ଜୁଗ ମହି ତାକୀ ଗତି ହୋଇ ।। ଗୁଣ ଗୋବିଂଦ ନାମ ଧୁନି ବାଣୀ ।। ସିମ୍ରିତି ସାସତ୍ର ବେଦ ବଖାଣୀ ।। ସଗଲ ମତାଂତ କେୱଲ ହରିନାମ ।। ଗୋବିଂଦ ଭଗତ କୈ ମନି ବିସ୍ରାମ ।। କୋଟି ଅପ୍ରାଧ ସାଧସଂଗି ମିଟୈ ।। ସଂତ କ୍ରିପା ତେ ଜମ ତେ ଛୁଟୈ ।। ଜାକୈ ମସତକି କରମ ପ୍ରଭି ପାଏ ।। ସାଧ ସରଣି ନାନକ ତେ ଆଏ ।।୭।।

ଏ ନାମ ନିଧାନ ମନେ ଯେ ଜପିବ , ସବୁ ଯୁଗେ ସେହୁ ମୁକତି ପାଇବ ।।
ସେ ଗୋବିନ୍ଦ ଗୁଣ ନାମ ଧ୍ୱନି ବାଣୀ , ସ୍ମୃତି ଶାସ୍ତ୍ର ବେଦ କହନ୍ତି ବଖାଣି ।।
ସକଳ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ମାତ୍ର ହରି ନାମ , ଗୋବିନ୍ଦ ଭକତ ମନରେ ବିଶ୍ରାମ ।।
କୋଟି ଅପରାଧ ସାଧୁ ସଙ୍ଗେ ମିଟେ , ସନ୍ଥ କୃପା ବଳେ ଯମ ଭୟ ଛୁଟେ ।।
ଲେଖିଅଛି ଲେଖା ପ୍ରଭୁ ଯା କରମେ , 'ନାନକ' ଆସିଛି ସେ ସାଧୁ ଶରଣେ ।।୭।।

*੮)--ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ ਸੁਨੈ ਲਾਇ ਪ੍ਰੀਤਿ।। ਤਿਸੁ ਜਨ ਆਵੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਚੀਤਿ।। ਜਨਮ ਮਰਨ ਤਾਕਾ ਦੂਖੁ ਨਿਵਾਰੈ।। ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਤਤਕਾਲ ਉਧਾਰੈ।। ਨਿਰਮਲ ਸੋਭਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਾਕੀ ਬਾਨੀ।। ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨੀ।। ਦੂਖ ਰੋਗ ਬਿਨਸੈ ਭੈ ਭਰਮ।। ਸਾਧ ਨਾਮ ਨਿਰਮਲ ਤਾਕੇ ਕਰਮ।। ਸਭ ਤੇ ਊਚ ਤਾਕੀ ਸੋਭਾ ਬਨੀ।। ਨਾਨਕ ਇਹ ਗੁਣਿ ਨਾਮੁ ਸੁਖਮਨੀ।।੮।।**੨੪**।।*

*--ଜିସୁ ମନି ବସୈ ସୁନୈ ଲାଇ ପ୍ରୀତି ।। ତିସୁ ଜନ ଆୱୈ ହରି ପ୍ରଭୁ ଚୀତି ।। ଜନମ ମରନ ତାକା ଦୂଖୁ ନିୱାରୈ ।। ଦୁଲଭ ଦେହ ତତକାଲ ଉଧାରୈ ।। ନିରମଲ ସୋଭା ଅଂମ୍ରିତ ତାକୀ ବାନୀ ।। ଏକୁ ନାମୁ ମନ ମାହି ସମାନୀ ।। ଦୂଖ ରୋଗ ବିନସେ ଭୈ ଭରମ ।। ସାଧ ନାମ ନିରମଲ ତାକେ କରମ ।। ସଭ ତେ ଊଚ ତାକୀ ସୋଭା ବନୀ ।। ନାନକ ଇହ ଗୁଣି ନାମୁ ସୁଖମନୀ ।।୮।।**୨୪**।।*

ଯା ମନେ ବସଇ ପ୍ରେମେ ସେ ଶୁଣଇ , ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀହରି ତା ଚିତ୍ତକୁ ଆସଇ ।।
ତା ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୁଃଖ ଦୂର କରେ , ଦୁର୍ଲଭ ଶରୀର ତତ୍କାଳ ଉଦ୍ଧାରେ ।।
ନିର୍ମଳ ତା ଶୋଭା ଅମୃତ ବଚନ , ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ ଯାହା ମନେ ଏକ ନାମ ।।
ବିନାଶ ହୁଅଇ ଦୁଃଖ-ରୋଗ-ଭ୍ରମ , ନାମ ତାର ସାଧୁ, ନିର୍ମଳ ତା କର୍ମ ।।
ହୁଅଇ ତା ଶୋଭା ଶିରୀ ସର୍ବୋତ୍ତମ ,
'ନାନକ' ଏ ଗୁଣେ ସୁଖମଣି ନାମ ।।୮।।୨୪।।

(((((-----)))))

ଲିସ୍ଟ ଗୁରୁୱାଣୀ (ଓଡ଼ିଆ ଲିପ୍ୟାଂତରିତ)---

୧)-ଜପୁଜୀ ସାହିବ ଜୀ

୨)-ଆନଂଦ ସାହିବ ଜୀ

୩)-ସୁଖମଣୀ ସାହିବ ଜୀ

୪)-ଆସା ଦୀ ୱାର

୫)-ଜାପୁ ସାହିବ ଜୀ

୬)-ଶବଦ ହଜାରେ

୭)-ରହିରାସ

୮)-ସୋହିଲା

୯)-ସଲୋକ ମ:୯

୧୦)-ବଚିତ୍ର ନାଟକ

୧୧)-ଅକାଲ-ଉସତତି

୧୨)-ଶବଦ-ପା:୧୦

୧୩)-ନିତ୍ତନେମ ୧୪)- ସୁଂଦର ଗୁଟକା ,

୧୫)- ଅରଦାସ ୧୬)- ଚୌପଈ

ଶ୍ରୀ ଗୁରୂ ଗ୍ରଂଥ ସାହିବ ଜୀ ସହ ପ୍ରତ୍ୟେକ ୱାଣୀ

ନିମ୍ନ- ଲିଖିତ ଭାଶାରେ ପୀ-ଡୀ-ଐଫ ଫାଇଲ ଉପଲବ୍ଧ---

୧)-ଓଡ଼ୀଆ, ୨)-ବେଂଗାଲୀ, ୩)-ତେଲେଗୁ,

୪)-କନ୍ନଡ଼, ୫)-ମଲୟାଲମ, ୬)- ଗୁଜରାତୀ

e-mail :- sjsingh2000@yahoo.com

Sardaar Kirpal Singh 'Dakia'

formerly known as Hari Har Dakua

Well known teacher and connected with Aakaashvani for the last many years. Its his big effort inspite of his illness, he has done a great job and written some of The Holy Baani of Sikh Gurus in Odiya so that the message can be read in local language which was not possible before. Baani is availabe already in english and many international languages but in our local Odiya language , it is the first effort , and a good thing is that the Baani translation is written in verse form. He has translated the first Baani **The "japuji Sahib ji"**, of First Guru "**Sri Guru Nanak Dev ji",** the well known **"Sukhmani Sahib jI"- Baani by the Fifth guru 'Sri Guru Arjun Dev ji",** then he translated **"Shloak mehla 9" - Baani by ninth guru "Sri Guru Tegh Bahadur ji"** and one more **"Anand Sahib ji" – Baani by the third guru " Sri Guru Amardaas ji"**